

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Udg. af Andr. Frd. Høst.

Lomme-Bibliothek for Morskabslæsning

Vol. 1; 1832

Kjøbenhavn : C. Steen, 1832-1833

11 bd.

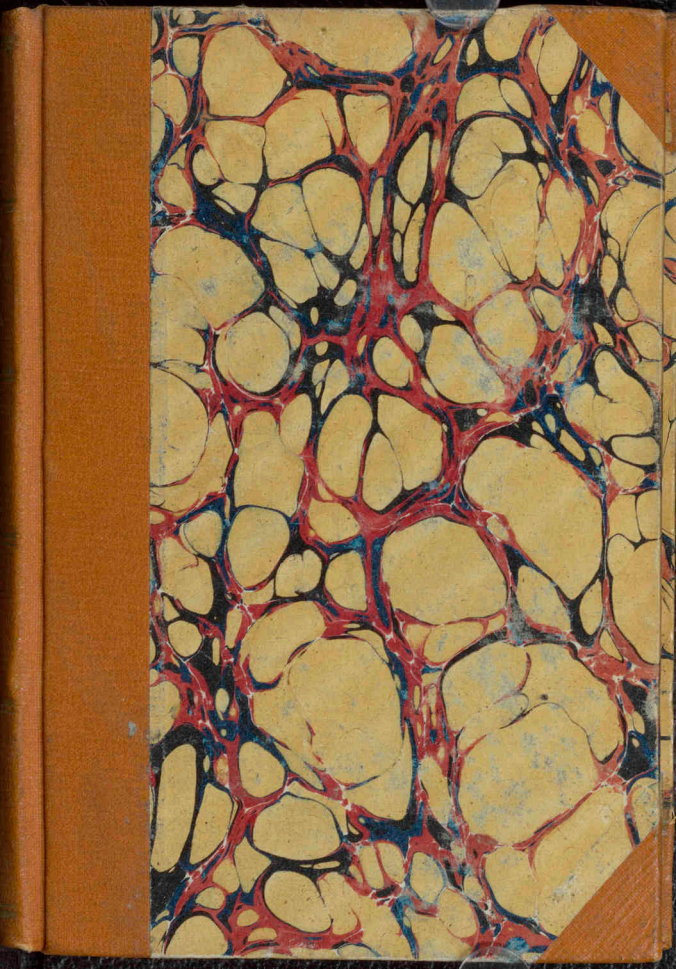
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

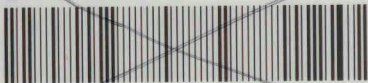
The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

57.-11.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 57 8°

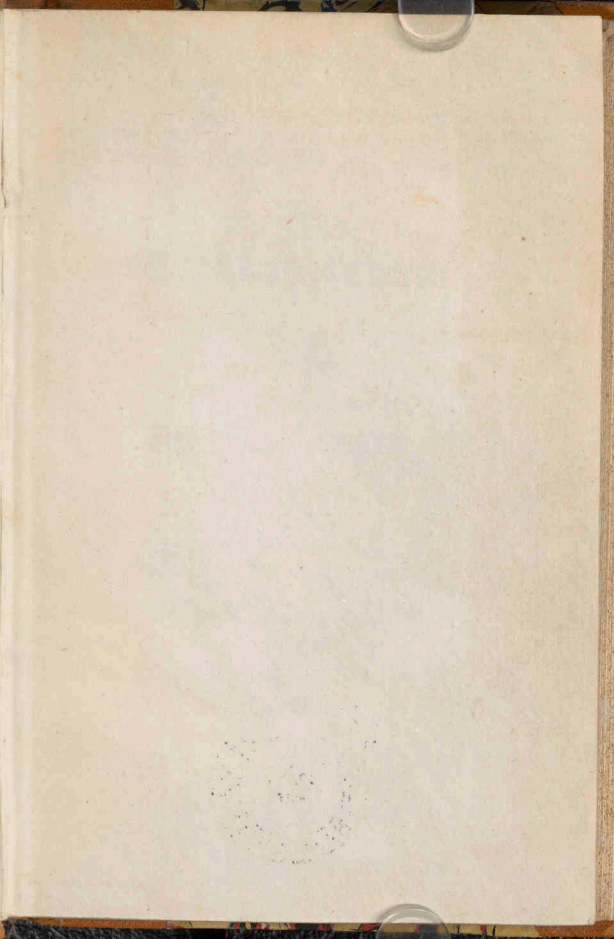
1 1 57 0 8 00308 X

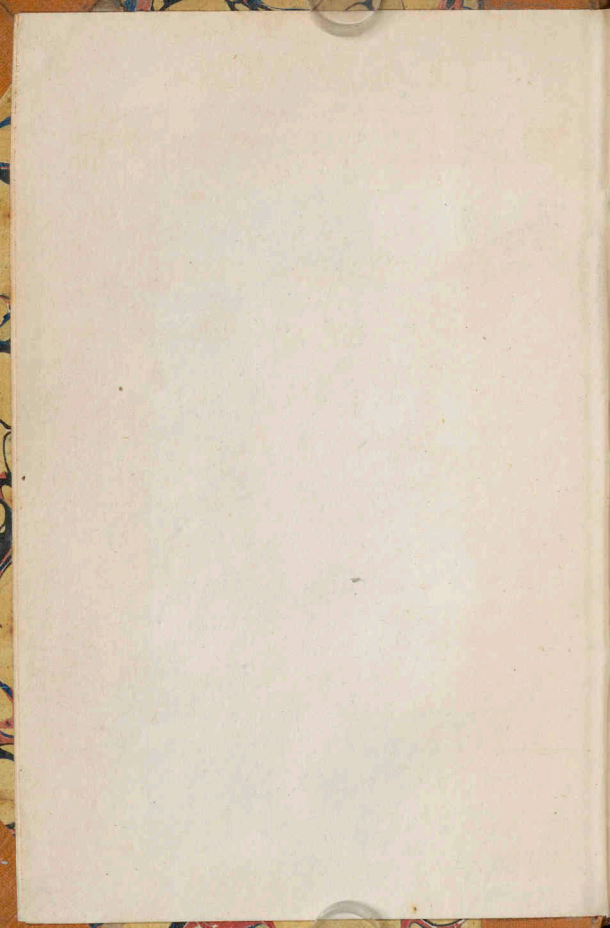
Det Kgl. Bibliotek

130025707304

ROMME-
BIBLIOTHEK

for

Morskabsløsning.

Udgivet

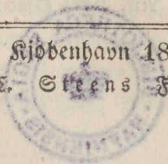
af

Andr. Frd. Nøst.

Uf det Nye det Næste,
Uf det Gode det Bedste.

Første Bind.

Kjøbenhavn 1832.
E. Steens Forlag.

Joh. Nif. Hætte Officin.

Fyrsterne af Saalburg.

Kronet Priisnovelle af Dr. Friedrich Pauer.

I Grev Hochbergs rigt oplyste Sale vrimlede af Gæster; brusende Musik lød igjennem de prægtige Værelser og fyrstelig Pragt herskede overalt. Lænet til en af de rigtforgyldte Søjler stod Baron Saarau eftertænkende og indsluttet i sig selv; han fulgte med funklende Bine enhver Bevægelse af den yndige Cordelia van Gruithusen, der just havde givet efter for Grevindens indstændige Bønner, og i den zirlige Schalbands udfolbede al sin Ynde med elskværdig Beskedenhed og stille Rødme. „En himmelsk Skabning! Et yndigt Væsen!“ saaledes lød det ved Siden af den lyttende Baron, der stod ubevægelig og med sine Blikke slugte den Yndige. Da nærmede den Beundredes Broder sig til ham, Klappede sagte Drømmeren paa Skulderen og opfordrede ham til at tage Deel i den almindelige Glæde. „Hvad fattes Dig, Roderik?“ spurgte han

godmodig, i det han greb hans Haand og glattede de mørke Følger paa hans Pande. „D lad mig være, Gruithusen,“ svarede Baronen sukkende, „min Sygdom har ingen Læge, og kun Forandring af Klima kan helbrede mig.“

„Hør, Roberik,“ svarede Gruithusen, „Du fornærmer ved Din mørke Tungfindighed dem, der ere Dig gode, og mangen Dame tager det ilde op, at Du ikke værdiger hende at bandse med hende. Endog den muntre Cordelia, min kjære Søster, beklager sig over Dit mørke Alvor. Du har ikke engang hilst paa hende!“ — „Jeg? o min Gud!“ raabte Baronen forstrækket og greb Bennens Haand. „Skulde Cordelia virkelig vredes paa mig?“ — „Vist ikke,“ svarede Bennen smilende, „og for at Du kan see, at det er saaledes: — min Søster havde gjemt en Dands til Dig, i den sikker Forventning at Du vilde engagere hende; det er den næste Balts, vil Du bandse den?“ — „Er det sandt, virkelig sandt, Gruithusen, har hun endnu en Balt for mig? Og jeg stod her som en Drømmende og vilde ikke engang hen til hende, ikke tage Afsked fra hende,“ tilføiede den Lykkelige sagte, trak den bestyrkede Ben hastigt til det nærmeste Bord og klinkede med glad forklaret Ansigt med ham,

Hovedbrystende blev denne staaende ved Bordet, da den ganske forandrede Ben ilede hen til Søsteren, som, omgivet af en tæt Kreds af Damer og Herrer, stod bly og huldt rødmende ved den Strøm af Complimenter, der efter endt Dands blev hende til Deel. „Stakkels Roberik!“ sukkede den brave Hollænder hovedbrystende, „den Blomst voksede ikke for Dig, thi aldrig vil min stolte Moder give sin eneste Datter til en ubemidlet tyfsk Baron. — Det var altsaa det, der gjorde Dig saa stille ved den rige Grev Hochbergs evige Opvartninger?“

Allerede begyndte Balthsen, og det smukke Par svævede just yndesfuldt forbi.

„Deres Haand zitterer, De er ikke vel, Herr Baron?“ spurgte den smukke Cordelia beeltagende, og højere bølgede den sneehvide Barm under det lette Creptørklæde. „Og vilde det ikke være Dem ligegyldigt, min Frøken,“ hvisttede Baronnen, „o da kunde jeg ogsaa foruroliges ved de bekymrede Blikke og ængstelige Skuldertræk af min gamle Doktor, der raader mig Forandring af Luft som det eneste Middel til at erholde min Sundhed igjen.“ — „De er vel syg, kjære Baron?“ raabte Cordelia med bekymret Blik, „sikkert har De dog havt Skade ved Faldet med Hesten, hvor-

ved De frelste min Broder. De seer meget bleg ud, vil De ikke heller afbryde Dandsen? De befinder Dem virkelig ikke vel! — "O jeg befandt mig aldrig saa vel," hviskede den Lykkelige, slyngede paany sin Arm om den Rødmende og fløj med Hæftighed igjennem den glimrende Sal. "Dyrebare Cordelia!" hviskede han hende sagte i Øret, og hun, var det Skræk eller Undseelse? blidt syntes hendes Haand at trykke den af Glæde Berusedes, hun hviskede sagte: "Det er for meget!" og undveg den Lykkeliges omslyngende Arme, for at flyve til Moderen, der advarende hævede Fingeren ved den raske Valts.

Noligere vendte hun tilbage til Baronen, dog hvor snart var al Gatning borte, da han nu sagde, at han imorgen, allerede imorgen skulde rejse, for nu, efter fuldbendte Studeringer, at vende tilbage til sit Hjem. Forfækket stirrede Cordelia paa Gulvet, og den zittrende Haand, den højthævede Barm røbede Baronen den hæftige Bevægelse, der foregik hos hende. Musikken standsede. "Lev vel!" raabte hun blegnende, trak raske sin zittrende Haand ud af hans og forsvandt iblandt Mængden.

Salig i Eftersølelsen af de tilbragte himmelske Minuter stod han tæt bagved den unge Hofmarschal-

inde von Redings Stol og stirrede bevidstløs paa hendes Undigheder; bleg af Misundelse saae den aldrengende Hofdame von Corn paa den stumme Beundrer, hvis Salighed spejlede sig i det venlige Smil, der spillede om hans smukke Mund. Endelig blev det dog den gamle Dame for galt, og med bjæffende Stemme spurgte hun den Udsprede: "Siig mig dog, Herr Baron, har Baronesse Reding Coeur-Dame, eller ikke?" — "Jeg — jeg veed ikke, min Naadige," svarede han stammende og skrækket op fra de saligste Drømme, og bukkede sig dybere ned for at gjenkennelse Kortene. "En effet! det er dog for galt," smilede Hofdamen ironisk, og med halvt straffende, halvt tilgivende Blik saae den lille Hofmarschalinde ivejret til den rødmende Baron. "Om Forladelse," stammede den Udsprede, og forlod rast Spillebordet, under høj Latter af Fru von Corn over dette: "om Forladelse." Han traadte sagte ud paa Balkonen. Da hørte han en levende Samtale under et af de duftende Orangetræer; allerede vilde han træde tilbage for ikke imod sin Villie at lytte, da han hørte Cordelias Navn og nu sagte nærmere sig, for at lytte efter Samtalens Indhold.

"Det borgerlige Paf vil endnu tilsidst ansee det

for en Naade at mesalliere sig med en Greve!„
 ivrede den tandløse Frøken von Sacken; „har Fru
 van Gruithusen ikke nylig givet den rige Baron
 Fux en Kuv, og siden yttret, at hun ikke gav sin
 eneste Datter til en simpel tyst Baron, uden Rang
 og Anseelse. Det „van,“ nu det kjender man nok;
 min salig Onkel, Landmarschalen, havde en Kudst, en
 smuk Karl, han hedde ogsaa „van,“ og var maaskee i
 Familie med den ædle Fru van Gruithusen. Og
 De havde kun skullet høre, dyrebare, bedste Fru Over-
 jærgermesterinde, hvorledes hun før, højrød af Brede,
 drog tilfældts imod den smukke Baron Saarau, da
 han dansede med den Guldfist, den Skjønhed over al
 Skjønhed, den smægtende Jomfru Cordelia, eller
 hvordan det er hun hedder, og jeg hvistede til hende:
 det var engang et smukt Par; der havde De skullet
 see, hvor hun drejede de søgrønne Dine i Hovedet;
 „Den fattige Gumpen?“ sagde hun haanligt smilende,
 og vinkede naadig ad den unge Grev Hochberg, der
 stod ganske hensunket i Betragtningen af den blege,
 maaneshyge Engel, — man kunde blive gul af Er-
 greelse over den Blindhed, hvormed Alle ere slagne.”

Den stakkels Saarau stod som forstenet; endelig
 fattede han sig, gik til den Elskedes Broder og spurgte

ham rast: "Er det sandt, at Baron Fur har faaet en Kurb af Din Moder?" — "Ja," var det korte Svar. — "Er det sandt, at Grev Hochberg gjør Cour til Din Søster?" tilføiede han næsten tonløs. — "Det la-
der til det," svarede den oprigtige Ben, der ikke vilde
opvække Forhaabninger, hvor de aldrig kunde grønnens
eller trives. "Saa lev vel, Ferdinand," sagde den
fra alle sine Himle Nedstyrtede, "lev vel, gode Fer-
dinand," trykkede rast og varmt Bennens Haand, og
ilede uden! Afsted bort fra den glimrende Forsamling.

Endnu klingrede Hornene ned fra Grevens klart
oplyste Vinduer, i Østen dæmrede Morgenens, da Ba-
ronen reed igjennem de dunkle Gader. Hans Sager,
der allerede vare beredte til den næste Dags Afreise,
havde han befordret med Posten, og reed nu — han
kunde ikke længer holde det ud indenfor de snævre
Mure — med tungt Hjerte bort.

At hvor ganske anderledes havde han her for fire
Aar siden bruset ind paa sin stolte Englænder, hvad
havde dengang været ham for højt, for dristigt, som
han ikke havde villet, ikke ønsket, og nu — nu vare
alle hans unge Livs skønne Blomster fortørrede; med
søgt Bryst, med dybt saaret Hjerte, riig paa Lands-
kundskaaber, fattig paa Lykkesgoder og Connerioner,

fulgte han nu, med mørkt Blik, med dybt furet Pande, igjen den velbekjendte, ofte muntert tilbagelagte Vej til Hjemmet. — Ak! der modtoges han ikke meer af den ømme Faders udbredte Arme, ikke af de glade Søstres høje Jubel. Tomt og uddødt fandt han Fædrenehuset, og havensyge Creditorer havde berøvet ham Alt. Den yngre Søster var i sin blomstrende Ungdom bleven bortrevet af en hidsig Nervefeber, og den Ældre var, efter Faderens Død, rejst til en langtude Beslægtet, hvor hun levede i de mest trykkende Forholde.

Hvorledes blev han tilmode, da han den tredie Dags Aften bøjede om Klippehjørnet, der saa ofte havde været Maalet for hans Drengევandring, og nede i Dalen hans Fædreneflots skinnende Binduer blinkede ham imøde i Aftensolen. Et svært Suf presede sig ud af det pinte Bryst, han tænkte sig tilbage i sin Barndom, han saae ned i Haven, paa den lille Skovstrøm, paa Vindhuset, der ofte havde fjølet ham med sine brede Skygger; han saae igjen alle de Steder, der mindede ham om hans Barndomsglæder. Dog af, glad Munterhed bevægede ikke meer hans Hjerte som dengang, svundne og uddøde vare alle hans unge Livs Glæder og Forhaabninger. Han bandt Hæsten til en gammel Pilestamme, som Lynet havde knust,

siden han forlod det grønt. „Mit Billede!“ sagde han
sukkende til sig selv, satte sig ned ved Skraaningen
og gav sine veemodige Følelser Luft i følgende simple
Linier:

Du kjære Huus! Skal jeg Dig da gjenfinde?
Hvor jeg saa mangen Time leved' glad;
Saa venligt vinke hist de stolte Linde,
Hvis Top som Barn jeg tit bestige gad.

Og Du, min lille Bæk, der stedsse følger
Dit Løb, og risler blidt, og er saa klar;
Dit kjøledes min Kind af Dine Bølger,
Dit fiskede jeg der, da Barn jeg var.

Det Ensthuus, i hvis Skjoger før jeg drømte,
Hvor for min Sjæl en herlig Fremtid laae,
Hvor Jorden jeg som Paradiis bedømte,
Hvor jeg i Menneffene Engle saae;

Imøde strækker det mig sine Blade,
Saa venligt som i mine Barndomsaar,
Og Zephyrvinde legende og glade
Med Susen gjennem Havens Trær gaaer.

Saa huldt mig hisset Dueflaget vinker,
 Loftsbøren knirker med den gamle Støj;
 Den fordoms Fryd dog ej i Hjertet blinker,
 Thi Glæden bort — som mine Duer — fløj.

Hin skønne Tid, den vender ej tilbage,
 En Taare vader nu min blege Kind.
 Kun Mindet om de glade, svundne Dage
 Mig tryller end med rosenfarvet Skin.

En heed Taare stjal sig ned over den blege Kind
 og faldt paa Brevstassen, som han havde betroet sit be-
 kymrede Hjertes Følelser. „O Fader!“ udraabte han,
 „stjænk mig kun eet Hjerte, ved hvilket jeg kan udøse
 min svære Kummer, kun eet Dje, som min Smerte
 væder, kun een Kind, som min Smerte eller min Glæde
 rødmer, — dog jeg staae alene, alene i den store Skæ-
 belse!“ Saaledes jamrede den Ulykkelige. Da løb ved
 Siden af ham i Bustene en Fløjte, mildt trængte de
 sjælsfulde Toner til Hjertet, stedse mere smeltende og
 bløde bleve Tonerne, da traadte en ung, høj Mand
 frem fra Bustene, gik med et let Bux hen til Baro-
 nen, greb hans Haand med hurtigt indtagende Ven-
 lighed og den mest levende Deeltagelse i det skønne

ædle Ansigt, og tilstod ham, at have beluret ham, været Vidne til hans dybe Bevægelse og følt den hjerteligste Deeltagelse ved hans Sjælekummer. Han bad om Brevtasken, og læste med Læser i Minene de simple, rørende Linier.

„De har Ingen paa Jorden, sagde De før, De staaer ganske alene — vil De maaskee offere mig en Deel af Deres Tid? — hvem De er, veed jeg af Barten i Bjergkroen derne, som kjendte Dem, da De reed forbi. Jeg er,“ fortsatte den Fremmede med venstabelig Tone, „Arveprindsen af Saalburg, og min Fader ønsker, at jeg skal vælge mig en Rejssekavaleer efter mit Ønske — vil De ledsage mig, saa staa til!“

Gjerne antog Baronen dette Tilbud; han havde studeret Forstvidenskab og Arveprindsen lovede ham med Tiden en Ansættelse i sit Land. Tættene og steds tættene sluttede Arveprindsen sig til Baronen. Italien, Frankrig og England gennemrejste de sammen, og Intet manglede Baronen i sin Lykke, uden Opfyldelsen af hans eneste, aldrig udtalte Ønske, Cordelias Besiddelse.

Oftest havde Arveprindsen, i fortrolige Timer, bedt ham, bestormet ham om at gøre ham til hans Rummers Fortrolige; han havde tilsvøret ham, at intet

Offer vilde være for stort, naar han derved kunde gjøre sin Ven lykkelig: — dog han taug — at sandsynligvis var hun jo allerede Grevinde Hochberg, thi en Universitetsven, som han havde truffet i Italien, havde bekræftet ham, at Ingen i Residentsen meer tvivlede paa, at Cordelia van Gruithusen var Grevens Forlovede.

Arveprindsen havde besluttet, efter tilendebragt Rejse, endnu et Aar at besøge Residentsen, og med bange og dog søde Følelser tænkte Baronen paa sin Tilbagekomst paa at gjense sin Elskede. Han bærede for enhver Efterretning, som han erholdt umiddelbart derfra, i enhver troede han at læse Bekræftelsen paa den frygtede Forbindelse.

Saa flent stod Sagen endnu ikke. Cordelia elskede Baronen med unævnelig, inderlig Kjærlighed, og satte i Begyndelsen fuld Høflighed og endelig Stolthed og synlig Tilfidesættelse imod Grev Hochbergs Opvartning. Havde Greven ikke med vild Lidenskab elsket den Stolte, saa havde hans Uergjerrighed, hans umaadelige Stolthed ikke taalt en saadan Behandling; han nøjedes imidlertid med det sikke Løfte af Fru van

Gruithusen, der lovede sig Alt af sin Cordelias
 Lydighed og Tiden.

Saaledes stode Sagerne, da Saarau, med Arve-
 prindsen vendt tilbage fra England, ankom til Resi-
 dentsen; neppe var han ankommen, neppe kunde han
 forlade Prindsen, før han ilede til sin Ven, Cordelias
 Broder. Grædende styrtede denne i sin Vens, sin
 Frelsers Arme, længe laae han stum ved hans Bryst,
 og kunde ikke fatte sig i denne uventede Glæde. En-
 delig rev han sig løs, saae forfæende paa den ængsteligt
 bevægede Ven, derpaa sagde han blidt smilende: „Dit
 urolige Blik, Dit længselfulde Hjertes høje Banken
 siger mig, at Du undertrykker et Spørgsmaal, der er
 Dit Hjerte meget dyrebart. O Moderik! jeg kjender
 den Kummer, der bleger Dine Kinder, kjender den Smer-
 te, der væder Dit Hje. O! stod det i min Magt at gjøre
 Dig lykkelig — dog haab Intet, aldrig vil min stolte
 ærgjerrige Moder tillade en Forbindelse med Dig, og
 kun altfor meget ynder hun den mægtige Greve.“

„Og Cordelia,“ spurgte Saarau ængsteligt
 „hvorledes tænker Cordelia? — o piin mig ikke med
 denne græselige Taushed.“

„Hvad skal, hvad kan jeg svare derpaa?“ svarede
 Ferdinand. „Kom med op til Damerne, sin eneste

Søns Frelser maa Moderen dog ibetmindste modtage venligt, endog om hun frygter, at han skal staae hendes Planer i Vejen. Dog vil jeg først lade Dig mel- des, det kunde overraske hende for meget.»

Nogle Minuter efter traadte S a a r a u ind i Fru van Gruithusens Bærelse, Cordelia var ikke tilstede, og først efter nogle pinlige Minuter traadte hun ind, bleg som et Vortillede. Spor af friske Taa- rer skinnede endnu i hendes rødder, og med be- væget zittrende Stemme bød hun Baronnen velkommen og erkjendte sig efter hans Befindende. Roderik var nær ved at synke for hendes Fødder, saa yndigt forekom ham dette fromme, hellige, lidende Bæsen. Hendes Stemmes sagte, matte Tone, hendes fine Lege- mes ætheriske Bygning, Alt syntes at minde ham om hendes skjønnere Hjem, hun syntes for from, for skjøn for denne Jord, og den mørke Sorgmodighed, den æng- stelige Stilhed, der herskede i Bærelset, stemte ham saa vemodig, saa højtideligt alvorlig, at ogsaa han følte, at hans Stemme zittrede og han med Magt maatte holde sine Taarer tilbage. Det var en pinlig Stilling, Taleren gik hvert Øjeblik istaa, endelig bad F e r d i n a n d sin Søster, at spille paa Harmonika. Hun satte sig ned, præluderede blidt, da traf hendes bedende

Blik paa Broderens vaade Dje. "Ferdinand, det angriber mig for meget," sagde hun, "men gjerne vil jeg paa Flygelet spille et af Dine Yndlingsstykker." Roderik havde rejst sig, lænede sig paa Stoleryggen, og saae mørk paa Cordelias blege Ansigt. Hun havde sat sig ned, et Blik af den uendeligste Kjærlighed faldt paa Roderik, dog rask slog hun Hjet ned, da hun saae sig bemærket, og med fuld, selvklar, dog undertiden zittrende Stemme sang hun følgende Ord:

Den Storm, der Hjertet dybt bevæger,

Hvor ender den?

Den Længsel, der kun sukker, græder,

Hvor ender den?

Gud skrev os Troens Flammeskrift

Og Haabets trøstefulde Ord,

Paa Himlens hvalte, dunkle Nat.

Hist er den Egn, hvor Længsel drager

Mig op, hvorhen kun Tanken naaer,

Der vil jeg finde hvad jeg søger.

Det Hjerte, der i Kampen brister,
 Hvor faaer det Ro?
 Den Taare, som i Stilhed rinder,
 Hvor tørres den.

I evigt Foraar grønnes hist hver Plante,
 Guds Ande fylder der det store Rum,
 Træt synker Barnet til sin Moders Bryst.
 Hist er den Egn, hvor Længsel drager
 Mig op, hvorhen kun Tanken naaer,
 Der vil jeg finde, hvad jeg søger.

Taarer qualte hendes Stemme og stille forlod hun
 Bærelset.

„Deres Frøken Datter synes meget angreben,“
 tog Saarau Ordet efter en lang Pause, „har hun al-
 lerede længe været saa svag og følsom?“

Ogsaa Moderen syntes hendes Tilstand at gaae
 til Hjertet. „Jeg vil i Sommer besøge Badene i det
 sydlige Frankrig,“ svarede hun. „Cordelias Bryst
 lider stedse om Foraaret, dennegang ulige mere, dog
 haaber jeg Alt af den mildere Luft.“

"Jeg vidste et sikkert Middel," udbrød Ferdinand; dog et straffende Blik af Moderen bragte hans Tunge til at forstumme.

Med Afskeden spurgte Saarau, om han fra Tid til Anden torde forespørge sig om hendes Befindende, og Fru von Gruithusen svarede, idet hun særdeles betonedes tør: "Min Søns Frelser staaer mit Huus altid aabent, for ham tør vor Dør aldrig være lukket."

Med et skumt Blik gik Roderik, ledsaget af Ferdinand. Hvorledes blev han tilmode, da han endnu engang saae sig tilbage og bemærkede Cordelias hvide Dragt bag Gardinerne. — Ferdinand bemærkede det, trykkede varmt den elskende Vens Haand, og hvistfede sagte: "stakkels Roderik!"

Kun sjældent saae Roderik sin tilbedte Cordelia, hendes Tilstand gik ham for meget til Hjertet; naar han saae hende sidde saaledes, med de stille lidende, blege Engletræk, hørte hendes Stemme, hvis fromt lidende, bevægede Toner talede til hans Inderside, at! da kunde han ikke holde det ud, han maatte være bitter imod den haarde, ufsjærlige Moder, der saa grusomt kunde opoffre denne Engel, saa synligt see hende visne Graven imøde, men han maatte ile bort fra den

lidende Engels Nærhed, og i sin stille, ensomme Stue lette det pressede Hjerte.

Ofte traf Urveprindsen ham saaledes og udtømte sig i Bønner og Forsikkringer om sit varme Venskab, for at bevæge Saarau til at betro ham sin Hemmelighed. Han havde bedt ham om at maatte kalde ham Du, han haabede ved dette fortrolige Du at staae hans Hjerte nærmere og bevæge ham til at tilstaae sin Hemmelighed. Dog Roderik kjendte Prindsen for godt, han kjendte hans ubegrændsede Venskab, han kjendte hans raske, afgjørende Handlemaade og frngtede med Ret, at han strax vilde gaae til Fru van Gruithusen og anholde om Cordelias Haand for sin Kavaleer. Han vidste kun alt for godt af Ferdinand, at Cordelias Moder aldrig vilde give sit Samtykke, og holdt det for sin Pligt at skaane den stakkels noksom plagede Cordelia.

Saaledes undværg han saa skaanende som muligt den hæftige Ven, forsikrede ham, at han ikke formaaede at hjælpe, og at han siden, kun ikke nu, vilde meddele ham Alt, forsikrede den tvivlende Ven, at han havde ham uendeligt kjær, at han ikke havde nogen dyrebarere Ven paa Jorden.

Grev Hochberg vilde endnu vove det sidste af-

gjørende Forsøg paa at vinde Cordelias Kjærlighed eller rettere, han vilde endnu engang forsøge paa at nærme sig til Cordelia og uden Bidner tilstaae hende sin Kjærlighed. Et glimrende Bal forenede Alt, hvad der i Residentsen kunde gjøre Fordring paa Rang og Rigdom. Ogsaa Cordelia maatte vise sig, strængt paastod hendes Moder det, da Greven kunde finde en Fornærmelse i en Bagring.

„Læg dog Rødt paa, Cordelia, Du seer saa forfærdeligt bleg ud,“ ivrede Moderen Aftenen før Ballet. „O Moder!“ sagde Datteren bedende, „for hvem skal jeg da pynte mig? lad mig dog blive saaledes — snart ville de vel blegne for stedsse, de forgrædte Kinder,“ tilføje hun sagtere, og en heeb Strøm af Taarer styrte ud af hendes Øjne.

„Før var Du anderledes, Cordelia,“ sagde Moderen halvt irettesættende, halvt rørt, før behøvede Din Moder kun at ønske, kun at antyde Noget og strax fulgte hendes gode Cordelia hendes Ønske. „Moder, Moder,“ hulkede den Ulykkelige, „hvoreledes kan Du saa usigeligt quæle mig? O Gud! Du kjender jo min Smerte, ogsaa uden min Tilstaaelse, o frels Din stakkels Cordelia, før Rummeren har fortæret min sidste Livskraft!“

„Du er en Tosse, gjør hvad Du vil,“ svarede Moderen vred, „men tro aldrig, at jeg giver mit Samtykke til Din taabelige Romantfjærlighed.“

Med halvt forgrædte Øjne, kostbart smykket, med Edelstene og hendes hemmelige Taarers Billede, med Perler paa det saarede Bryst, viste Cordelia sig, yn- dig som en Engel, der vil svæve til et skjønnere Hjem, i Grevens høje Sale.

Den gamle Grevinde modtog hende med udmærket Venlighed og Opmærksomhed, og snart nærmede Gre- ven sig, for at bede hende om den første Valts.

„Jeg danser slet ikke, Herr Greve,“ svarede Cor- delia høfligt koldt, „da jeg i længere Tid ikke har befundet mig vel.“ — „Virkelig,“ svarede Greven øjen- synligen bevæget, „De seer meget angrebet ud, min Naadige, tillad mig at gjøre Dem Selskab, Luften er trykkende her i Salen, vil De ikke trække frisk Luft paa Balkonen?“ Comtesse Hochberg, Grevens Cou- sine, en Veninde af Cordelia, forenede sine Bøn- ner med hans, og hun gik, understøttet af Grevinden, ud paa Balkonen. Den snævre Luft i den fulde Sal, Dampen af Hundreder af Børns havde næsten berøvet hende Aandedrættet og vaklende naaede hun Balkonen. Her blev det hende lettere om Hjertet, og snart glemte hun, ved Comtessens behagelige Underholdning, næsten

ganske sin mørke Stemning. Da blev Beninden hentet af sin Dandsler og ængstelig forvirret saae Cordelia sig alene med Greven.

Han benyttede hurtigt det gunstige Øjeblik. „Allerede længe, dyrebare Cordelia!“ begyndte han med zittrende Stemme, „vil min stille Opmærksomhed have sagt Dem, hvor uendeligt dyrebar De er mit Hjerte, nu vover jeg, da Tilfældet forunder mig et uforstyrret, ensomt Sammentræf med Dem, at spørge Dem: vil De være Min, vil De idetmindste give mig Haab for Fremtiden?“

Cordelia følte, at Stemmen nægte hende sin Tjeneste, højere bankede hendes Hjerte — endelig samlede hun al sin Kraft og svarede, med den dybeste Følelse i Stemmen, dog med ædel Stolthed: „De tvinger mig, Herr Greve, til at give Dem et ligefremt Svar, til at udtrykke Dem det i Ord, der hidtil var begravet dybt i mit Bryst. Vel bemærkede jeg, at jeg ikke var Dem ganske ligegyldig, men den Maade, hvorpaa jeg optog Deres Hylдинг, maatte tydeligen sige Dem, at mit Hjerte — ikke talede for Dem. Jeg havde den Tillid til Deres fine Følelse, at De vilde spare mig en Scene, som den nærværende, saa meget mere, da Deres Dine maa overtyde Dem om, hvor meget jeg

allerede har lidt i denne Kamp imod min Moders On-
 fter, der understøttede Deres. — Aldrig kan jeg blive
 Deres — min oprigtige Agtelse vil jeg aldrig nægte
 Dem — og kan den Tanke trøste Dem, at jeg aldrig
 vil tilhøre nogen Anden, saa modtag denne Forsikkring
 af mig — thi jeg føler det kun altfor godt, mine Dage
 ere talte, og snart vil det stakkels Hjerte ikke staae
 meer.”

”Cordelia! har De vel overlagt,” svarede Gre-
 ven hæftig, ”at De støder et tro Hjerte fra Dem, der
 gjerne vilde opoffre sig for med sin Kjærlighed at pleje
 Deres syge.”

”Jeg har overvejet,” sagde Cordelia og stod
 op, trykkede Grevens Haand og forlod væklende Bal-
 konen. Da hun traadte ind i Salen, saae hun Ba-
 ron Saarau staae ved et Vindue, han havde iagttat-
 get hende i Graastand, rask gik hun hen til ham, lagde
 sin zittrende Arm i hans og bad ham om at ledsage
 hende til hendes Broder. ”Broder,” hviskede hun for-
 virret til denne, gaae med mig ned i Lystkøben, Luf-
 ten er saa trykkende for mit Bryst! Baron vilde
 følge, hun rakte ham rask Haanden, trykkede den varmt
 og hviskede: ”De bliver, kjære Baron.”

Dernede i Guds stille Tempel, under den stjerne-
saaede Himmel, sank hun i den elskede Broders Arme.
„O hvor jeg er let om Hjertet,“ hulkede hun og med-
delte ham den sidste Scene. Underligt rørt omslyn-
gede Ferdinand den dyrebare Søster, og lovede
hende, endnu den næste Dag at tale et alvorligt Ord
med Moderen. „Nej, min Ferdinand,“ bad Cor-
delia, „gjør ikke det, at jeg bliver kun lykkelig hist
oppe, hvorfra det blege Lys mildt og venligt tilvinker
mig Haab.“ — „Søster, Du er grusom med Din
Længsel efter Døden; lov mig, ganske at forjage flige
Tanker, vil Du?“ bad Broderen.

Neppe vare de igjen i Salen, før Ferdinand
fløj hen til Rodrik, trak ham ind i et Sideværelse,
faldt ham om Halsen og raabte til den Overraskede:
Greven har faaet en Kurb. Kom, Broder, lader os
nu dansé og være glade, thi, ved Gud, Hovedstormen
er flaaet tilbage.“

Alle glædede sig over, engang igjen at see Glæde
hos den mørke Baron, der før havde været Sjælen i
Selvfæberne, man erindrede sig de mange glade Afte-
ner, som hans Vittighed havde besjælet, og flere Da-
mer omringede ham nu, for at bede ham om at føre
Cotillonnen op. Han maatte give efter, og gik ængstelig

hen til Cordelia, for at bede hende om Cotillonnen.

"Jeg danser slet ikke idag, kjære Baron," hvilede hun til ham; men han bad saa meget, saa bestandig og dog saa indstændigt, hun saae paa ham, hvor lykkelig hun vilde gjøre ham med den. "Jeg kan ikke, kjære Herr Baron," sagde Cordelia medlidende smilende, "jeg dansede den saa gjerne, men jeg har allerede afflaaet Greven en Dands."

"O naar det ikke er Andet," raabte den flinke Husarkornet von Bodungen, "den gode Fætter maa samtykke, han er jo Barten," og før Cordelia kunde indvende Noget, var han borte og faae Minuter efter tilbage med Grevens Samtykke. Da hun mindedes sit eget Forhold til Greven, vilde hun dog ikke danse, og nægtede endnu stedse med bedende Tone Baronens Samtykke, da ilede Greven til og bad hende om: "ikke at nægte Baronens sin Haand." Skarpt betonedes han disse Ord, og Cordelia rakte højt rødmende Baronens Haanden.

Salig og henrykt, som paa hin Aften, da han forlod Residentsen, stormede Baronens med sin yndige Dandsesinde igjennem Salen, Glæde skinnede i Cordelias matte Dje og hendes milde Blik sagde den Lykkelige, at han var elsket, uendeligen elsket. Dog

hvor snart fulde deres Glæde forstyrres. Greven havde meddelt en af sine Venner, den vilde Dragonritmester von R a u det ulykkelige Udfald af sit Frieri, og tillige nævnet ham Baronens som sin begunstigede Medbejler. Opbragt svær denne at hævne sin Vens og Velgjørers Skam. Da i Cotillonens Rækken kom til ham at danske den begyndte Tour, lagde han en anden Figur ind og forvirrede saaledes hele Cotillonens. S a r a u, der var i en dyb Samtale med den Elskede, bemærkede det ikke, men da Ritmesteren vedblev at danske, uden at være for Tour, gjorde en af Baronens Venner ham opmærksom derpaa. S a r a u bemærkede strax Hensigten, og frygtede Fattet saa meget som en Strid, der kun vilde være ubehagelig for C o r d e l i a. Ritmesteren var ude af sig selv over at blive behandlet saa foldt og overseet, han styrkede hæftig hen til C o r d e l i a, og uden at bede hende om Tilladelse, greb han hende med vild Hefstighed til Balts. „Holdt, min Herre!“ tordnede Baronens, greb med Rjæmpekræft den Frækkes Arm og førte ham til hans Plads. „Vi tales ved imorgen,“ snyste den Ydmygede rasende. „Ganste vist,“ svarede Baronens foldt, gik hurtigt tilbage til sin forfækkede Danserinde, og søgte ved nogle raske Tourer, der satte hele Cotillonens i Bevægelse, at forebygge

Dyfsigt. — Cordelia var meget angrebet ved denne Scene, ængsteligt forstjende saae hun paa Baronen, hendes bedende Blikke talede saa veltalende til hans Hjerte, han kunde umuligt saa længe quæle hende med sin Taushed og søgte at berolige hende. »Vær forsikkert om, min Frøken, naar det paa nogen Maade kan enes med Vren, skal jeg bilægge Sagen i Mindelighed, jeg føler, hvor ubehageligt det maa være Dem, hvis der skulde flyde Blod, derfor stol De ganske paa mig.« Et svagt Haandtryk takkede ham for de venligt beroligende Ord.

Ængstelige Drømme beskjæftigede hele Natten Cordelias Phantasie, blødende saae hun sin Moder synke til Jorden, gysende foer hun op af Søvn-
nen, og endnu længe stod hans blodige, blege Skikkelse for hendes Seng. Al, nu først følte hun, hvor kjær, hvor usigelig dyrebar han var hendes Hjerte, hun følte, at hun ikke kunde leve uden ham, og dog var der ikke noget Haab, ikke det mindste for hendes Kjærlighed. Blegere end sædvanligt traadte hun om Morgenens ind til sin Moder; denne dablede meget Baronens Dpførsel,

ham alene tilfrev hun hele det ubehagelige Optrin, „han vidste,“ sagde hun, „at Du havde nægtet Greven en Dands, og dog vedblev han sine paatrængende Bønner, og forledte Dig til den Uartighed at fornærme Greven.“ — Greven,“ afbrød Cordelia den brede Moder, „gav sit Samtykke, og er, vil jeg haabe, ganske uskyldig i den ulykkelige Tildragelse.“ — „Jeg vilde ønske, at Baronen fik solid Betaling for sin Paatrængenhed, vi behøve da heller ikke at tvivle derpaa, da Ritmester von R a u gjælder for den bedste Fægter i hele Residentsen.“

Stille grædende stod Cordelia op, gik til Vinduet og søgte at skjule for Moderen sine Følelsers Forræderker, der sagte listede sig nedad de blege Kinder. Hun tilbragte en smertelig Morgen; saa ofte Døren gik, saa ofte Klokken ringte, troede hun at erholde Efterretning om den Ulykke, som en Stemme ahnende tilhvijsede hende. — Nærmede Skridt sig, saa soer hun forkræffet sammen, og feberagtigt bævede hendes Lemmer. Da blev han meldt, hun satte sig, for ikke at vakte, og bøjede Hovedet dybere ned paa sit Arbejde, for at hendes Ansigts Liigbleghed ikke skulde røbe ham hendes Sjæls Tilstand.

Hendes Barms urolige Bevægelse, det dunkle Car-

min, der ved hans Tiltale farvede hele hendes Ansigt, sagde Baronen, hvor ængsteligen hun søgte at skjule ham sin Tilstand. Med faae Ord søgte han at berolige hende; han sagde, han kom kun for at hæve hendes Betyrning for at den ubehagelige Tildragelse kunde have Følger; han var fuldkommen udsønt med Ritmesteren, der tillige bad Frøken Cordelia om Undskyldning og Glemmel for hans fornærmende Opførsel.

„De er for god, Herr Baron,“ sagde Fru van Gruithusen spids, „Striden igaar have vi slet ikke tænkt videre paa, og vor Betyrning var just heller ikke saa stor.“ Cordelia blegnede, hendes vaade Øje bad Moderen om Skaansel, dog kun et straffende Blik svarede hende. Saarau bemærkede det, og inderligere oprørt over den gamle Dames Ufskaansomhed, svarede han, ikke uden nogen Bitterhed: „at jeg ikke indbildte mig, naadige Frue, at opvække Betyrning hos Dem ihenseende til Følgerne, kan De være fast forsikkert om, men at det vilde være Dem, idetmindste sikkert Deres Frøken Datter ubehageligt, hvis et blodigt Udfald gjorde hele Sagen til Gjenstand for Byksnak — derom var jeg overbevist, og kun dertil kunde Deres Betyrning strække sig.“ Han vilde endnu sige

mere, da saa han, at Cordelias Haand hævede; han traadte nærmere og hviskede sagte til hende, "tilgiv mig, dyrebare Cordelia," og blidt hævede hun det vaade Blik op til ham og en Himmel af den uendeligste Kjærlighed straaled ham imøde fra hendes store Øje. Rask sænkede hun Djinene, høj Rødme overfoer hendes Liliehud og en heed Taare faldt ned paa den hvide, zittrende Haand. Neppe formaaede Roderik at fatte sig, han var nær ved at synke for hendes Fødder og tilstaae hende sin usigelige Kjærlighed — nogle Gange gik han med raske Skridt frem og tilbage i Bærelset, derpaa traadte han hen til den Elskedes Moder, greb hendes stive, kolde Haand, trykkede ærbødigt et Kys derpaa og sagde: "Jeg har fornærmet Dem, naadige Frue, tilgiv mig." Og hun formaaede ikke at modstaae hans Stemmes hjertelige Tone, trykkede hans Haand og tilstod ham, at ogsaa hun havde været bitter imod ham. Dog hurtigt befinde hun sig, antog den gamle, fremmede, kolde, hollandske Tone, — og dybt saaret i sit Inderste trak Roderik sig tilbage.

Efter en kort Pause spurgte Cordelia, dog uden derved at see paa Saraa: "altsaa er Sagen bilagt i Mindelighed?" Havde hun seet paa ham med

sit blide Blik, vilde han ikke have formaaet at be-
drage hende. Baronens bejaede det og anbefalede sig
fort efter.

Det var faldet ham svært at gaae udenom Sand-
heden; men skulde den stakkels, nervesvage Cordelia
da leve i bestandig Uro? Faldt Sagen slemt ud, erfoer
hun det jo dog tidsnok.

Paa en mindelig Afgjorelse var ikke at tænke ved
Ritmesterens raa, hæftige Charakter, men Roderik
havde om Aftenen givet Cordelia sit Ord paa at
gjøre Sit dertil; han sendte derfor om Morgenens
Bud til Ritmesteren, gjorde ham opmærksom paa, at
han, for Frøken van Gruithusens Skyld, ønskede,
at Sagen blev bilagt, og opfordrede derfor Ritmeste-
ren til, kun at erklære, at han havde forglemt sig
imod Frøken van Gruithusen, gjerne vilde han da
give slip paa al videre Erklæring — men denne Er-
klæring maatte han paastaae.

Ritmesteren svarede, at han vilde give sin Erklæ-
ring skriftlig, men kun med Raaden paa sin Modstan-
ders Bryst. Nogle Timer efter overbragte en Offi-
ceer Baronens Beslutningen af den saakaldte Wresret
af Officeerkorpsen: Ritmesteren skulde give Baronens
Satisfaktion paa Sabler, hvis Baronens ikke paastod

Pistoler. Saa rau antog Grevsrettens Dom, og Tve-
kampen blev allerede bestemt til om Eftermiddagen.

„Jeg sekunderer Dig,“ sagde Arveprindsen, der
var tilstede ved Udfordringen; Saa rau vilde ikke mod-
tage det, da en saadan Venskabstjeneste ikke passede
sig i deres Forholde. Men Prindsen paaftod det, og
da den hedeste Middagsol var forbi, besteg de, ledsa-
gede af Lægen, Arveprindsens prægtige Landauer, for
i Først 3***s Skov at træffe Modpartiet. Hvor for-
fækkedes Saa rau, da han, neppe udenfor Residentsens
Porte, saae Fru von Gruithusens Vogn. Forgjæves
søgte han at skjule de Baaben, der stode i det ene
Hjørne af den aabne Landauer, de brede Pareerplader
blinkede i Solskinnet, og Saarlægens Nærværelse for-
klarede altfor tydeligt Hensigten med Rejsen. Han
søgte, idet han bøjede sig, at skjule Kaarjerne med
sit Legeme, dog forgjæves; neppe blev Cordelia ham
vaer, før hun, forgjæves søgende at fatte sig, sank
bleg tilbage i Moderens Arme.

„Himmel, hvad var det?“ raabte Arveprindsen,
„hvem ere disse Damer?“ tilføjede han ængsteligt spør-
gende.

„Det er,“ sagde Baronnen, der hurtigt fik sin Fat-
ning igjen, „en uhyggelig nervesyg Dame, som jeg ny-

lig beviste en lille Tjeneste; hun er meget svag og synes at have kjendt mig.”

”Kjender Du ikke hendes Navn?” spurgte Prindsen hæftigere, thi Cordelias blege Ansigt og den synlige smertelige Sorg var gaaet ham dybt til Hjertet.

”Det er Fremmede, der om kort Tid forlade Residentsen igjen,” svarede S a a r a u. Flere Gange stod Prindsen op i Bognen, lænede sig ud og saae takkefuld efter den Støvske, der endnu i det Fjerne paa Borden betegnede Damernes Bogn. ”Jeg vilde sværge paa, Roderik,” sagde han endelig, ”at jeg har seet det Livrée hos Dig.”

”Du tager fejl,” svarede Baronens kort afbrydende og ledede umærkeligen Samtalen paa en anden Gjenstand.

I Skoven, under en høj Teg, den betegnede Plads, ventede Ritmesteren allerede utaalmelig sin Modstander.

”De lader længe vente, Herr Baron,” raabte han ham barsk imøde.

Bleg af Brede vilde S a a r a u svare det raa Menneske Noget, da traadte Arveprindsen frem, ”giv den Frække Svar med Raarden,” raabte han til ham —

tog sit Uhr frem, holdt det hen for Ritmesteren og sagde med stærk Stemme: »ti Minuter i sex, Herr Ritmester, jeg beder meget, at opføre sig lidt sindigere, jeg sekunderer Baronen og ønsker, at Alt skeer med Anstand.« Arveprindsens Generalsuniform bragte Ritmesteren til at forstumme. Snart var Afstanden maalt, Arveprindsen aftalte det Nødvendige med Ritmesterens Sekundant, Klingerne bleve blottede og med lynende Dje raabte Prindsen: »Hug ud!« Dvelse og sjelden Kraft paa begge Sider gjorde Kampen meget alvorlig, allerede havde de gjort flere Gange; stedse hidsigere blev Ritmesteren, stedse koldere og sindigere Baronen, da spaltede et uhyre Hug Ritmesterens Chako, Hugget gik dybt ned i Panden og Blodet styrte sig hæftigt ud. Ritmesteren tumlede, Baronen, forvirret ved det farlige Hug, lod Sablen synke, da samlede Ritmesteren endnu engang sin sidste Kraft, og svært lignede Sværdet ned paa Saaraus ubeskyttede Hoved. Hurtigt hævede denne Sablen og opfangede endnu just med Armen det frygtelige Hug. Sablen faldt ud af hans Haand og Lægerne sprang hen til de Saarede. Ritmesteren laae afmægtig paa Jorden og Baronen formaaede neppe at holde sig oprejst. Armbenet var betydeligt saaret, hurtigt blev en foreløbig Forbinding anlagt, og

en Time efter fjørte begge Vogne langsomt tilbage til Residentsen.

Cordelia gif imidlertid i usigelig Angst frem og tilbage i sit Bærelse, endelig kunde hun ikke mere styre sig, hun gif ned i Gaarden, der kaldte hun paa den gamle tro Johan, der holdt ubeskriveligt meget af sin kjære Cordelia, som han ofte som Barn havde vugget paa sit Skjød.

„Johan!“ sagde hun, og greb den gamle Tjeners haarde, men tro Haand, „vil Du gjøre mig en Tjeneste?“

„Jh ja vist, Kjære, gode Frøken,“ svarede den Gamle med et hjerteligt Haandtryk.

„Nu saa gaa til Lindenauer-Porten og pas paa, naar Arveprindsen af Saalburgs sorte Vogn, Du kjender den jo? kommer tilbage, og siig mig Besked, hvo der har siddet i den og om den fjørte rast eller langsomt. Men lad Ingen see Dig, hører Du?“ tilføjede hun rast.

Rystende paa Hovedet gif den Gamle bort og med højtbankende Hjerte blev Cordelia tilbage. O hvor langtsomt gif Tiden; endelig Kl. 3 kom Johan hjem ad Bagporten. „Å Du min Gud!“ jamrede han, „den smukke Herre, hele hans Hoved have de spaltet;

at det stakkels unge Blod! Men hjælp Himmel, naadige Frøken, min Jesus, De bliver jo ganske bleg — lille Cordelia, kom dog til Dig selv!" raabte han, glemmende sig. Mat slog Cordelia Dinene op, "han er død," hulkede hun mat, "o siig mig Alt, han er død, o Saarau, Saarau!" — "Han ikke," svarede Johan og rystede paa Hovedet, "Ritmester von Rau, den smukke Ritmester — nej Herr Baronen kom iforvejen med Prindsen, han havde blot Armen forbunden."

"Lovet være Jesus Kristus!" raabte Cordelia og trak igjen Vejret, "altsaa dog saaret, siig mig Johan, saae han bleg ud, har han kun ikke seet Dig, var Prindsen med ham, fjørte han rast? o svar dog, Du er jo som Du var stum, saa tal dog."

"Ja naadige Frøken, lad mig dog først komme til orde, De spørger jo bestandig. Nej han saae ganske vel ud, vel en Smule bleg, thi slemmt maa det være gaaet til, de fjørte Skridt for Skridt, og den lange Durchlaughtighed, jeg mener Arveprindsens lange Henrik, kunde neppe holde de sorte Englændere."

Broderen kom i Haven, han kom hjem fra en Spadseretour; ham betroede Cordelia strax Tildragel-

sen og bad ham om at gaae til den Saarede og ret snart give hende Efterretning om hans Befindende.

Ferdinand traf sin Roberik rigtignok mat og angrebet af det meget Blodtab og Smerten ved den første Forbinding, dog uden al Fare, og Saarlægen gav Haab om fuldkommen Helbredelse uden at Armen eller Haanden skulde blive lam. Saaret var dog meget betydeligt, den ene Armpibe næsten ganske overhugges og Benet spaltet højt op til Albuen. Arveprindsen var stedsse med rørende Omhu beskæftiget med sin Ven, og neppe fik Ferdinand Lejlighed til at tilhviſſe den Syge en Hilsen fra Cordelia. Rigtignok havde hun ikke bedt ham derom, dog, skulde han ikke give den Smertesyldte den søde Trøst, at hun tænkte paa ham i hans Lidelsers Timer. Mildt smilende gjennem Smerten saae han op til den Elſkedes Broder, da denne tilhviſſede ham hendes Hilsen.

Længe tvivlede man paa Ritmesterens Helbredelse; ved hans udsvævende Levnet vare hans Gaster meget fordærvede og Saaret var trængt dybt ind i Panderallen.

Den gamle Fyrst Saalburg fik Nys om Duellen og at Arveprindsen havde sekunderet. Frygtende, at maaskee endnu flere blodige Optrin kunde følge paa

dette Første, henvendte han sig til Kongen om at indkalde Prindsen, og saaledes blev denne, faae Uger efter at Baronen var bleven saaret, kaldt tilbage til sit Regiment.

Ugjerne forlod Prindsen Residentsen, dels opgaar han med største Bekymring Baronens Pleje, da han afstode ham af sit ganske Hjerte, — dels fængslede en vaagnende Eidskab af et andet Slags ham til Residentsen. Han kunde ikke glemme Synet af den smukke, blege Dame, han havde mødt ved Udkjørselen til Tvekampen. Det ædle, fromme Udtryk i hendes blege Ansigt, den smukke Eidskabs høje Skikkelse stod levende for hans Sjæl, Alt opbød han for at opbuge hendes Opholdssted, dog forgjæves. Han tilstod den syge Ben sin Eidskab, og denne, forstrækket ved Faren for Cordelia saavelsom for Prindsen, thi hvad skulde Enden blive paa en saa usalig Eidskab, besvoer Cordelias Broder at drage Omsorg for, at Prindsen ikke faae hende igjen. Cordelias vedvarende Sygelighed fængslede hende til hendes Bærelse og Haven, der laae udenfor Residentsen i en af Forstæderne; ved særegne Kjøretoure betjente Fru von Gruithusen sig af Forsigtighed af sin Søns særskilte Livree, og saaledes forstode Prindsen forgjæves efter den hulde Pige, der

bestjæftigede hans Drømme og som han elskede med vild Eidskab.

Ti Uger havde Saaret fængslet Baronen til Huset, da førte han en Eftermiddag, ledsaget af Ferdinand, til Fru von Gruithusens Bolig. Ferdinand havde foranstaltet det saaledes, at Moderen var fraværende i Besøg paa et nærliggende Landgods. Han førte den syge Ben op i Moderens Værelse, hvor Cordelia var bestjæftiget med at brodere. Ved hans Indtrædelse stod hun op, betragtede medlidende hans blege Ansigt, gik ham rask imøde og rakte ham den hvide, blege Haand, med Udtrykket af den inderligste Deeltagelse og Venskab. „Deres Sygdom har meget angrebet Dem, kjære Baron,“ sagde hun blidt og hendes Dine fyldtes uvilkaarligen med Taarer.

„Og De, Frøken Cordelia,“ svarede Baronen med zittrende Stemme, truffet ved hendes sygelige Udseende og Udtrykket i det store Dje, der som forklaret saae paa ham fra det blege Ansigt, „De er ogsaa endnu stedse lidende?“

„Mine Lidelser ville snart endes,“ svarede den Lidende med rørende from, resigneret Stemme. En Taare faldt ned og glindsede som Dug paa Mooset, en Moosrose, hun just broderede.

"O Cordelia!" stammede Baronen, ikke meer
 sine Følelser mægtig — "om der end for Dem ligger
 en sød Salighed i Følelsen af en snarlig Opløsning,
 Gjen synet af det sande Hjem, o saa betænk dog dem,
 der ved Deres Tab blive navnløs ulykkelige, for hvem
 i Fremtiden ingen Livslykke meer kan blomstre, og som
 maa skee et langt øde Liv igjennem, maa bejamre De-
 res Tab. O skaan Dem selv, lev for dem, der ikke
 formaae at leve uden Dem!" Han havde grebet hen-
 des Haand; Broderen var ikke istand til at skjule sine
 Følelser, ved det aabne Vindue, hvor Drangen spredte
 sin Duft, Wolsharpen tonebde sagte og aandeagtigt i
 Haven; kold og stiv laae Cordelias Haand ubevæ-
 gelig i Roderiks, forgjæves ventede han et Svar.
 da sank hun bleg. med udslukket Blik, tilbage i Sto-
 len, og med det Udbrud: "hun døer!" styrtede Sa-
 rau for hendes Fodder. Hans glødende Mund bedæf-
 fede hendes kolde Haand med Kys, og hans Taarer
 styrtede ned paa de hvide Arme. Da vendte hendes
 Bevidsthed langsomt tilbage, hun slog Øjnene op, hen-
 des alvorlige Blik faldt paa ham, der ængsteligt lyt-
 tede efter hendes svage Aandedrag, hendes Følelse over-
 mandede hende, og med den inderligste Kjærligheds
 Blik sank hun til hans Bryst. "Min Roderik,

Elſkte!« hviftede hun huldt rødmende og den reneſte, helligſte Kjærligheds Kys beſeglede deres Forbindelſe.

„Tilgiv mig, Fader, hvis jeg har ſyndet!« bad om Aftenen den fromme Cordelia; hendes fine Hænder foldede ſig andægtig til Bøn og hendes Knæ bøjede ſig for ham, der elſker Alle. Da ſaldt Guldmaanens forklarede Straale klar og venlig fra de mørke Skyer ned igjennem det aabne Vindue, og med nyt Mod lagde Cordelia ſig ned, og venlige ſalige Drømmebilleder omgjøglede den Lykkeliges Leje.

Kun for ſnart bemærkede den hjemkomne Moder den Forandring, der var foregaaet i Begges Forholde — hun ſaae det paa det ſtille, ſalige Smil, der ſpillede om Cordelias Mund, paa Glansen i det allerede udſlukte Blik, paa den fine Rødme, der overfoer det liliehvide Anſigt, naar den Eſkedes Navn blev nævnet. Frygtende Cordelias Tilſtaaelfe beredte hun ſig til den nære Afrejſe til Wiesbaden og undveg omhyggeligen, at indlade ſig i Samtale med Datteren, der havde kunnet give Anledning til Meddelelſen af hendes Hemmelighed.

Kun ſjeldent ſaae Moderen ſin Cordelia og da ſtedſe i Moderens Nærværelſe, hvis kolde, ſkarpe Blik, hvis ſtive Former med Glid forjog enhver Nær-

melse. Gik da Moderen engang ud, saa nærmede han sig til den Elskede, greb hendes zittrende Haand og et varmt Haandtryk, et Blik af den uendeligste Kjærlighed, vel endog et flygtigt paa hendes Røbe aandedt Kys, sagde ham, hvor inderligsen han var elsket.

Afrejsens Dag kom; Aftenen før var Roderik endnu hos sin Elskedes Broder, han haabede endnu nogle Minuters uforstyrret Sammenkomst med Cordelia, og havde allerede om Morgenens taget Afsked med Fru van Gruithusen. Dog forgjæves — ikke et Øjeblik kunde Cordelia undvige Moderens vagtsomme Øje og da nu endelig efter Comedien endnu kom Afskedsbesøg fra nogle Veninder, opgav hun sukken det sidste Haab. Da kom hendes Broder hen til hende, hvisttede nogle Ord til hende og med et venligt Smil tilnækkede hun ham Samtykke.

Da Broderen vendte tilbage til den ensomme Ven, bad han ham, nu at gaae, og om en Time vente ham ved Haveporten, da vilde Cordelia endnu sige ham et kort Levvel.

Endelig, endelig slog Klokken elleve og rask ilede Roderik til den grønne Port, sagte aabnedes den og i hans Arme sank den grædende Cordelia. Det naturlige Mærke gjorde den bly Kjærlighed fjæf og med de

ømmeste, varmeste Ord tilstod den rødmende Cordelia den Elskede sin ubegrændsede Kjærlighed, tilsvøer ham Trostak, uforanderlig Trostak til Døden, hvad end den fjendtlige Skjæbne, hvad end Moderens Haardhed kunde stille imellem hende og den Elskede.

Roderik fattede neppe sin Lykkes hele Salighed; den tilbageholdne, stille lidende Cordelia, hvis Tilbøjelighed han tidligere kun havde ahnet, kun gjættet af enkelte Blik, laae nu i hans Arme, nævnede ham ved de kjæreste, dyrebareste Navne, forsikkrede ham, at hun ikke formaaede at leve uden ham, og græd ved hans Hals over den smerteligt nære Skilsmisse.

Broderen erindrede endelig om at tage Afsked, endnu engang sank de Elskende i hinandens Arme, endnu engang følte hans Mund den Elskedes Kande, da rev de sig grædende af hinandens Arme. Endnu trykkede hun ham en lille Bog i Haanden, længe saae han efter hende igjennem den dunkle Nat, indtil det sidste Skin af den hvide Dragt forsvandt i Alleen.

Længe vandrede han omkring i den fjølige Sommernat for at berolige sit fulde, højtbankende Hjerte, da først huffede han paa sit Saar, som denue Nattevandring nødvendigen maatte skade. Da han var kommen paa sit Værelse, aabnede han Bogen, og uden-

paa Brevtaffen tilsmilede ham venligt Moosrosen, Billedet om Kjærlighedens første, frygtsumme Blik. En Krands af Glemmigejer slyngede sig igjennem det hvide Moos, og af Perler, Billedet paa den grædende, adskilte Kjærlighed, dannedes de Ord: "Tro til Døden."

Hans Taarer styrte frem og vædede det Sted, hvor ogsaa hendes Taarer vare faldne — eftertænkende betragtede han Perlen, der blinkede i Mooset, derpaa spurgte han sagte, idet han foldede Hænderne imod Himlen: "er det den eneste Forbindelse, der bliver os til Deel?" Lidt efter lidt vendte Rolighed tilbage i hans højtbankende Hjerte, silde sov han ind, og da tidligt om Morgen den Elskedes Rejsevogn raslede forbi, igjennem de dæmrende Gader, da omhyllede milde, yndige Drømme den Forladtes Sjæl.

Det var en herlig Sommermorgen; Buske, Træer og Blomster blinkede i Solen, fra de bølgende Kornmarker steg en blaa Taage iveiret, og iblandt de fjærne Bjerge leirede sig endnu enkelte Taagegrupper, som Solen sejrende delte. Livligere og muntrere blev det paa Markerne, Høstfolk droge med Sang ud for at flaae det yppige, duftende Græs; I stille og fredeligt

laae der en Hjord Faar, nysgjærrig figede den vagtsomme Hund ud af sit lille Huus, og Solen blinkede varm og venlig ned paa den gamle Hyrdes brune Ansigt, der saae ud fra den lille bevægelige Bolig. Paa Sletten drog en Cavalleri-Afdeling med lystig Trompetmusik til Exerceerpladsen, og ned fra Bjergene kom andre Afdelinger og hilste i Ekko deres Kamerater. Stedse roligere blev Cordelia, der i Begyndelsen skjulte de rødgrædte Dine for Moderen. Overhovedet falder Skilsmisssen ikke saa svært for de Bortrejsende. Nye Gjenstande trænge sig for vore Dine, uvilkaarlig drager Aanden Paralleler, gjør Bemærkninger og Sammenligninger, og blegere og stedse blegere bliver Billedet af den nærmeste Fortid, indtil det endelig farveløst træder tilbage som Skygge for den afverlende Nutids Farveglands.

Men hvor anderledes er den Tilbageblivende tilmode, allevegne savner han den, han er skilt fra; enhver Plads, hvor han stod, den Stol, han endnu kort før satte tilbage, det Vindue, som han saa ofte traadte ind igjennem og venligt hilste os, at Alt, Alt minder om Skilsmisssen.

Ogsaa vor Roderik fandt det meget ensomt i sin bortrejste Venindes øde Værelser. Han havde om

Morgenen besøgt sin Ven Gruithusen, hvis Ansættelse holdt ham tilbage i Residentsen, og gik nu taktfuld frem og tilbage i Cordelias forladte Bærelse. Brodeerrammen, hvorpaa hendes fine Arm saa ofte havde hvilet, stod ogsaa forladt, Maalene sadde endnu, saaledes som hun havde stukket dem i, det var for ham, som hun maatte træde ind af Døren og byde ham en god Morgen med sin venlige sølvklare Stemme. Paa Brodeerrammen laae et visnet Castanieblad, han trykkede det til sine Læber: »Roderik« stod skrevet derpaa med en Naal, han glemte det paa sit forladte Hjerte.

Underligere og fastere fluttede Vennerne nu deres Forening, Arveprindsen, begjærlig efter sin Saaraus Kjærlighed, stod før forstyrrende imellem dem, og den stille, alvorlige, ja næsten bly Gruithusen trak sig bestæden tilbage for sin fornemme Rival.

Elskede Saarau end Arveprindsen med al den Varme, som Ibennes lidenskabelige Kjærlighed til ham opvakte, saa blev han endnu mere tiltrukket ved Gruithusens stille Tungesind, melankolske Alvor. Kun i hans Selskab veeg for enkelte Øjeblikke det Udtryk af Smerte, der laae paa Holländerens høje Pande. Ofte havde han bedt ham om, at meddele ham den trygende

Hemmelighed, dog mørk havde han da svaret: „o lad det hvile dybt i det bekymrede Hjerter, lad Saarene bløde roligt, indtil det trætte Hjerter holder op at flaae.“

Men nu, i stille, fortroligt Samliv, bestormede han saa længe det syge Hjerter, ophørte ikke med rørende Bønner og Forsikkringer om sit Venskab, før, under hede Taarer, de Første siden hans bittere Tab. Barken løste sig fra det stivnede Hjerter, og han meddelte ham sin Ungdoms korte men skjønne Drøm.

Gruithusens Fader var Consul i Paris, Moderen og Søsteren levede adskilte fra ham i Amsterdam, men Ferdinand, den eneste Søn, var hos Faderen og besøgte Højskolerne i Paris. Læt ved den rige Hollænders store Hotel var et lille, beskedent Huus, der beboedes af Fru von Latour, en Enke, der, med sin eneste 14aarige Datter Rosamunde, levede stille og indgetogent i det støjende Paris. Husenes smaae Haver stødte til hinanden, og her var det, hvor Ferdinand belurede hende i det lille Jasminlysthuus. Uger, ja Maanedes kjendte han allerede den Elskede, havde Rosamunde ogsaa bemærket ham, den stille, beskedne Nabo, da endelig vovede han at nærme sig til hende. Hver Morgen havde han lagt en smuk Blomsterbouquet igjennem Hækken paa Moosbænken, steds

var den bleven urørt liggende der, kun idag havde hun, rørt ved hans beskedne Hyldings Bestandighed, taget Violerne, og med den første, ungdommelige Kjærligheds fulde Salighed saae Ferdinand Bouketten paa den hulde Naboerskes Bryst, da hun om Aftenen traadte ind i Lysthuset, og han hemmeligen lurede i sit. Hun saae ham ikke, saae sig bly omkring, og da hun ingensteds bemærkede ham, satte hun sig ned med Striketojet og sang sagte ved sig selv:

I Medgangens Solskin, i Glæde og Lyst,
 I Modgangens Mørke, med Qual i Dit Bryst,
 Naar frydfuld Du jubler — naar Døden Du fluer —
 Du Salighed finder i Kjærligheds Luer!

„Du Salighed finder i Kjærligheds Luer!“ gjentog hun eftertænkfuld, og et dybt Suf hævede det ungdommelige Bryst; da faldt Nøglet ud af hendes Haand og rullede ned i Ferdinands Lysthuus, der laae dybere. Han tog det op, nærmede sig sagte til den forstrækkede Rosamunde og vilde give hende det tilbage. Men Tornene i den tattsammenvorede Hæffe hindrede ethvert Forsøg, og hurtigt sprang Ferdinand ud af Lysthuset, hvor han ofte, naar mørk Nat skjulte den Frygtsomme, var smuttet igjennem en lille Abning,

for under Rosamundes Bindue at lytte til hendes Sang, og stod pludselig for den studsende Elskede.

Nu var Isen brudt, og neppe laae Dæmringen over Residentsen, før Ferdinand stille listede sig ud af den ensomme Stue ned i Haven, hvor den ængstelig lyttende Rosamunde ventede ham ved Rabningen. Uforstyrret henfladdrede de Lykkelige her nogle herlige Timer, hverken Fader eller Moder ahnede deres stille Lykke, og salige og glade som to uskyldige Børn, vandrede de omkring i de duftende Gange, intet Ord om Kjærlighed blandede sig i deres rene Samtale, og med barnlig Uskyld bød Rosamunde den lykkelige Ferdinand Læberne til Godnatkysset.

Da rejste den gamle Consul bort og Ferdinand maatte med. Indtil da havde deres Følelser været dem Begge en Gaade, Afskeden skulde løse den, og grædende laae de Aftenen før Afrejsen i hinandens Arme. „Rosamunde, glem mig ikke!“ stammede Ferdinand, „ved Alt hvad der er Dig helligt, glem mig ikke, see, naar Du glemte mig, naar jeg kom igjen, om Aftenen ikke meer fandt Dig ved den Rabning, hvor Du saa ofte ventede mig, naar jeg forgjæves saae over den stille lille Have, see da maatte jeg døe.“ Gullende omsavnede Rosamunde den dyrebare

Ben og forsikkrede ham om sin evige, uforanderlige Trost, endelig ved Afskeden hoppede hun for første Gang igjennem Hækken over i Ferdinands Have, fastede sig grædende til hans Bryst og formaaede ikke at rive sig løs fra den varmt elskede Ben.

„Det er en smuk Historie!“ tordnede her den gamle Consuls raa Stemme, og som fremmede Raadhyr, fløj de Forstrækkede fra hinanden.

Stum af Raseri rev Consulen sin Søn bort med sig, og grædende, i ahnende Følelse af sin nære Ulykke, forlod Rosamunde Haven.

Ferdinand saae ikke sin Rosamunde meer. Da han mange Maaneder efter vendte tilbage fra sin lange Rejse, da den utaalmodigt ventede Aften endelig kom, da han med bankende Hjerte listede sig hen til Lysthuset, da var Alt øde og stille. Endelig gik han hen til den gamle velbekjendte Nabning og traadte ind i Haven. Al! de gamle Alleer var endnu som dengang, Tasminlysthuset stod øde og forsømt — og hun, efter hvem hans Hjerte brændende længtes, der havde været det vaagne Drømmebillede, som havde bragt Liv i hans langsomme, dovnne Timers Gang — hun var ingensteds.

Forgjæves saae han op til hendes Binduer, for-

gjæves raabte han hendes dyrebare Navn, først ganske sagte, og derpaa stedse højere og højere — ingen Stemme svarede paa hans Bønner, intet Vindue aabnedes, for at hilse den Drefaste. Endelig nærmede han sig sagte til Huusdøren, han greb zittrende Klinken, da tittede Maanen med usikkert Skin igjennem jagende Skygebilleder, og han saae, at Edderkopper havde spundet deres Bæv over Døren — over alle hans skjønne Forhaabninger.

Alvorlig modtog Faderen ham, da han vendte tilbage; han viste ham det latterlige i en sextenaarig Drengs Kjærlighed til en fjortenaarig Pige, erklærede ham, at Naboersken havde forladt sin Bolig paa hans Anstiftelse, for aldrig at vende tilbage igjen, og opfordrede Ferdinand til, at finde sig med Fornuft i sin Skjæbne og ikke i barnagtig Smerte at sørge over sin unge Venindes Tab.

Aldrig havde Ferdinand siden fundet et Spor, han havde opbudt Alt, for at udforske hendes Opholdssted, havde med standhaftig Taalmodighed gjennemspejdet alle Qvarterer i det store Paris, endelig erfoer han paa Politikammeret, at Fru von Latour havde taget Pas til Tyskland. Da han siden besøgte tyske Universiteter og nu endelig endog blev ansat i Tyskland, af-

lod han ikke at forſte efter den Elſkede, dog var Alt forgjæves, og med et Slags Belyſt hengav han ſig til den mørke Smerte, der var bleven ham til hans anden Natur, og, ſom engang den Elſkede, omfattede han nu Smerten med ſit Hjertes hele Heflighed. Hvad der foregik hos ham, havde han med faae Ord antydet, da han ved Saaraus første Afrejſe fra Reſidentſen ſkrev i dennes Sambog:

To Engle Gud til Menneſkene ſendte:
 Elſkov og Smerte. — Den ſom hin alt kjendte,
 Maa og den Andens Bæger tømme ud. —
 Sin Førerſtav nedlægger her den Ene;
 Den Anden de Adſkilte vil forene,
 Engang for evigt hos Algodheds Gud!

Det var en ſkøn, munter Auguſtmorgen, da en Karavane af ſyngende Badegjæſter paa muntre Væſler beſtege Bjergene til Biberich. Dydigt loe man over de ſære Graae, ſom, deres medfødt Eddhed til Trods, travede ret godt afſted, hvor Bejen kun ikke var for ſkraa og ſtejl. Iſær nogle Nummere bevarede deres gamle Berømmelſe og, ſtolte deraf, giſ deres Førere

ved Siden af og fortalte de smukke Rytterinder om de høje Herfæber, som de Graae havde baaret. Nr. 18, før det berømteste og fornemste Nummer, hedde siden forrige Aar "Kronprindsessen" og syntes stolt af sit høje Tilnavn og sin skønne Byrde, thi stedse var den yndige Hollænderinde den Forreste i Toget.

Just belyste Aurora den vaagnende Jord med sine første Straaler, da havde man bestegnet Toppen. og Mainz laae for den henrykte Mængdes Dine. Tilvenstre ragede igjennem Taagen langt i det Fjerne den gamle fri Rigsstad Worms Taarne, tilhøjre strakte Rhinen sig som et bredt Sølvbaand igjennem det aabne smilende Landskab, indtil den tabte sig fjærnt i de snævrere Bjerge og brusede hen langsmed de gamle Røversflottes Mure. Tæt ved Siden af Cordelia stod en lang sort Mand, der, uden at sige et Ord, skuede stivt hen over den skønne Egn, dog intet venligt Træk i hans mørke Ansigt forkyndte det Indtryk, som Udsigten maatte gjøre paa ethvert Menneſke med Følelse; — det var en Englænder, hvem hans Slægtninge havde sendt herhen, for i den renere, lettere Luft at rejſe sin Spleen bort. Tæt foran paa Toppen stod en Franskmænd og explicerede med utrættelig Iver for Damerne hver enkelt Skønhed ved Udsigten, dog snart

viste han paa de blaae Bjerge, der bannede Baggrunden og henrykt udraabte han: "ah voyez-vous? c'est la France!" snart havde han glemt alle Egnens Skønheder, og Paris og atter igjen Paris var Gjenstanden for hans iilsomme Underholdning.

"God dam!" sagde Englænderen ærgerlig, gik bort fra det muntre Selskab og foretrak at see sig om i Bjergene ved Siden af Bejen.

Da man siden opsogte ham, for at fortsætte Rejsen langs med Rhinen, fandt man ham ved en Skraaning, hvor nogle Grantræer styttede sig til et Jordfald. Her sad han og saae og saae ufravendt ned i det skumle Dyb — erklærede, at ville blive her Dagen over, udbad sig noget Mundforraad, og lod sig ikke ved nogen Overtalelse bevæge til at gjøre den aftalte Rhintour med. Ved Siden af ham laae smukt heftet Werthers Lidelser i Originalsproget, og en meget forlæst engelsk Overtættelse. "Jeg vil lære Dyst," det var det eneste Svar, som han gav paa al Diltale, selv af smukke unge Damer.

Under Bjerget gav man Weslerne Afsted, og efter kort Vandring besteg Badegjæsterne et beredt liggende Dampskib, der skulde bringe dem hurtigere til Bjergene igjennem det fladere og mindre skønne Rhinparti,

for da paa et saakaldet Markedsstib med mere Rolighed at kunne betragte de enkelte skønne Bjergslotte og stedsse værende Udsigter. I Coblenz var Theater og den yndede Skuespillerinde Stieh havde lovet Selskabet, om Aftenen at give Julie i Shakespeares Romeo og Julie, til Understøttelse for den forarmede Skuespilbirekteur.

I Bingen tog man en elegant Frokost og Selskabet blev paa det Behageligste overrasket ved en herlig Harmonimusik, som Chefen for det i Coblenz garnisonerende Cavalleri bragte den kommanderende General L., der befandt sig med iblandt Badegæsterne, som venlig Modtagelse paa preussisk Grund. Snart traadte Generalen ind med en smuk, ædelt dannet Officeer; en sagte beundrende Mumlen lød igjennem Selskabet, og Generalen forestillede den Fremmede som Arveprindsen af Saalburg. Høj Rødme farvede Cordelias Kinder, da hun saa den Mand, hvem hendes dyrebare Roderik aldrig havde nævnt uden Begejstring og havde kaldt sin dyrebareste Ven. Forgjæves søgte Arveprindsen at skjule en glad Overraskelse, da han i Cordelia gjenkjendte det blege Syn, som han forgjæves saalænge havde spejdet efter.

Snart nærmede han sig til hende, erkjendte sig.

deeltagende om hendes Befindende, og da han nu hørte hendes Navn, da han erfarede, hun var Gruithusens, hans Roderiks Vens Søster—o hvor forklarede da Glæden hans skjønne, mandige Ansigt, og med Henrykkelse hørte han sin Vens tiltagende Bedring, da han endnu stedse ikke havde troet hans Breve, men først nu var sikker paa, at ikke blot skaanende Venfkab havde løjet ham bedre.

Djensynligen udmærkede han den smukke Cordelia fremfor alle Andre, underholdt sig meget med Fuvan Gruithusen, og misundelige betragtede de andre Damer den Udmærkede.

Muntert og lystigt tilbagelagde man Rhintouren, og allerede bølgede Alt hen til Theatret, for at see den beundrede Stich, da Rejseselskabet betraadte Land.

Selskabet maatte takke Arveprindsens Omsorg for at det endnu fik Plads i det propfulde Huus. Tre af de bedste Loger havde han bestilt og glad overrasket indtog man Pladserne. Cordelia trak sig tilbage i Baggrunden af Logen, for ret usforstyrret og ubemærkt at kunde hengive sig til Indtrykket af hendes Undlingsdigters Mesterværk. Langt foran under hende lændede Prindsen sig til en Søjle, og saae wejret til hende ved enkelte Steder, der passede paa hans hede Kjærlighed.

Just havde *Cordelia*, af Arveprindsen gjort opmærksom paa et smukt Sted, svaret ham nogle sagte Ord, da greb han hendes Haand, tryffede den varmt og viste paa *Romeo*, der hvisttede de skjønne Ord op til sin *Julia* paa Balkonen:

„Tal atter, Lysets Engel! thi Du straalers
Saa herlig her i Natten over mig,
Som en af Herrens vingede Cheruber
For Dødelige, der med opspilt Dje
Tilbage segne, undrende, og stirre
Naar hen han vandrer over dorste Drivstj'r,
Og sejler højt paa Lustens hvalte Barm.“

Rødmende flog hun de vaade Dje ned. At saa ofte Navnet *Romeo* blev nævnet, tænkte hun paa sin *Roderik* og saae i Arveprindsens varme Blikke kun Deeltagelse i deres fælles Vens Lykke, og ahnede ikke, at heed Kjærlighed fængslede Arveprindsen til hende. Hun kjendte det inderlige Venstreb imellem Arveprindsen og hendes *Roderik*, hvorledes kunde hun ahne, at hendes Kjærlighed — nej, Kjærlighed havde han sikkert ikke røbet Vennen — at hendes Venstreb var Prindsen en Hemmelighed. Saaledes opflammede hun ubevidst, ved det venlige Blik, ved det stille, salige Smil,

der spillede om hendes Mund, naar hun betragtede R o d e-
r i k s Ben, en Videnskab i den kun altfor heftige Prindses
Hjerte, der ene kunde have fordærvelige og uheldbringende
Virksomheder.

Endnu samme Aften maatte han tage Afsked, da
en Revue fordrede hans Nærværelse tidligt om Morge-
nen i en nærliggende Garnison.

Da Alt rundt om var stille og roligt, stod C o r d e-
l i a endnu i Vinduet og saae ud i den stille Nat.
Foran hende stynge sig den majestætiske Rhin, i hvis
klare Bølger Maanen spejlede sig. Tilhøjre strakte sig
Skibsbroen, og kun Posternes Anraab afbrød den høj-
tidelige Stilhed. Ligeoverfor paa Ehrenbreitstein
stynge den hvide Sti sig op til Klipperne, Alt var
stille og dødt, kun deroppe brændte klart en Fanges
ensomme Lampe. Da høstes Støj paa den hinsides
Bredde, Skibsbroen aabnede sig og Arveprindsen drog,
i Spidsen for sin Skare, ind i Coblenz, for endnu i
den kjølige Nat at naae den nogle Mile bortliggende
Revueplads. Hurtigt trak hun sig tilbage, da hun
kjendte ham paa den vajende Fjer, dog allerede havde
han bemærket hende, thi neppe vare Esquadronerne
trukne forbi, før Hautboisterne spillede Bethovens her-
lige Symphoni i A. Moll i den stille Nat.

Den anden Dags Aften besteg Selskabet igjen glad og muntert der Bjergkjaede, der skiller Wisbaden fra Rhinsletten.

Cordelia havde med en ung Beninde skilt sig fra Selskabet, for at stige op ad en stejlere men meget romantisk Fodsti. Pludselig forfærdedes de ved det ængstelige Raab af en klar, siin Stemme, og en hvid Skikkelse fløj med lette, hurtige Skridt over det stejle Bjerg hen imod dem.

„Min Gud, den Banvittige!“ raabte ængsteligt Cordelias Beninde, der allerede længere Tid havde været i Wisbaden og var mere bekendt med Badeselskabet end Cordelia. „Frels mig, frels mig!“ raabte den flygtende Pige og styrtede i Cordelias Arme. Sky og bange saae hun ivejret, efter en ængstelig Pause, kun afbrudt ved hendes Hjertes høje Slag, og neppe bemærkede hun sin Forsølgers Skikkelse igjennem Træerne, før hun højt hulkende paany omfavnede Cordelia. Forsølgeren var ingen Anden end den letfodede Fransmand, der havde fundet den Banvittige siddende paa en Klippe og syngende en fransk Chanson. Al sin Beltaenhed havde han forgjæves anvendt, for at bevæge hende til at blive, ubetænksom som han var, havde han forfulgt den Forfækkede. Cordelia tilvin-

bede ham med Haanden at fjærne sig, og hendes straf-
fende, alvorlige Blik forjog Gladderhanken, der gjorde
sig al mulig Umage for at forsikre Damerne, at hun
talede det skønneste Fransk, der nogensinde var talt i
Paris.

Lidt efter lidt kom den Forstrækkede til sig selv.
Med tillidsfuld Kjærlighed flyngede hun sig til Cor-
delia og beroligede sig lidt efter lidt; det Vilde, Affin-
dige i hendes skønne mørke Dje blev blidere, og skyn,
dog venligt smilende, saa hun op til sin Beskytterinde.
Snart fortalte hun med snakkeshg Tunge, om sit
smukke Legetøj, om sin kjære Papegoje, da igjen afbrød
en heed Strøm af Taarer den barnlige Gladden og
med hjerteskjærende Tone sagde hun: "er han død, o
siig mig det!"

Gordelia vendte sit Ansigt bort, for useet at knuse
en Taare i Djet, da kastede den Ulykkelige sig for hen-
des Fodder og bad med den uendeligste Smertes Tone:
"giv mig ham igjen, min Elsker, at jeg kan jo ikke
leve uden ham — dog han er død — død!" — gjen-
tog hun sagte og plukkede Blomster, som hun smilende
stak paa den bevægede Barm. Derpaa smykkede hun
Gordelia med Blomster, besaae hende veemodigt smi-
lende, og spurgte med den dybeste Medlidenhed i Stem-

men : „Du er jo saa smukt pyntet, er Du ogsaa en Brud ? dog Brudgommen er kold , kom, kom, jeg har en smuk Bouket , Violer og Dødningsblomster.“ Bildt loe den Banvittige og trak hurtigt den zittrende Cordelia bort med sig.

En bleg Kone traadte dem imøde, takkede Cordelia for hendes hjærlige Omhu, og greb stille grædende den ulykkelige Datters Haand. Med Taarer skiltes den Banvittige fra Cordelia, endnu ofte vendte hun det blege Ansigt og tilkastede den Tilbageblivende Kysse.

Af sin Veninde erfoer Cordelia, at Kjærlighed havde forvirret hendes Forstand. En Ungdomskjærlighed havde Forældrenes Billie afskilt, siden havde man meldt hende Elskerens Død, og fra det Djæblig af omtaagede et stille Banvid hendes Forstands Lys; meget havde hendes Tilstand bedret sig her ved Badet, og Lægen haabede en fuldkommen Helbredelse. Bantroystede Cordelia Lofkehovedet. „Kunne I da give hende hendes Elsker igjen, hvortil skal et Lys tjene, der kun lærer hende at erkjende hele hendes bitter Tab, bedre er for hende den evige mørke Nat, der omgiver

hende, indtil den dæmrende Morgenrøde dages for hende over hendes Elfers Grav!«

Nogle Dage efter kom Arveprindsen til Badet og snart tvivlede Fru van Gruithusen ikke meer paa, at han hedt og inderligt elskede hendes Cordelia. For hendes store Planer syntes Tanken om en Forbindelse med Arveprindsen ikke for høj, og stedse venligere modtog hun den ophøjede Gæst. Da erholdt hun en Morgen, da Grevindens Dæmon, den stakkels Banvittiges Moder, havde forladt Badet, følgende Linier:

„Tilgiv, naadige Frue, en Ulykkelig, hvis hele mørke Liv var en Kjede af Kummer og Taarer, om hun maaſkee ubehageeligt blander sig i Deres Forhaabningers skjønne Drømme. Arveprindsen af Saalburg udmærker øjensynligen Deres elskværdige Datter, og De, naadige Frue, synes med reen Glæde at bemærke denne Udmærkelse, som en Moder, der med glad Forventning imødesæer sit Barns glimrende Lykke. Døst Du Dem ikke, og hør Historien om en Ulykkelig, der for ſilbe angrede, at have hengivet sig til Forhaabninger, der aldrig kunde gaae i Opfyldelse, og, for høje for hendes Sphære, med ſkaanſeløs Magt knu-

”ste den Lykke, der vilde blomstret for hende i stille
”Beskedenhed.

”Faderen til just den samme Mand, der nu nær-
”mer sig til Deres Cordelia, med al den indtagende
”Venlighed, med al den Kjærlighed, som kun kan gøre
”et Bæsen som Deres Cordelia lykkeligt, Faderen
”til den samme Mand udgjorde engang hele min Lyk-
”ke, al min Salighed. Paa en Rejse igjennem Frank-
”rig lærte han at kjende mig i Huset hos min Onkel,
”en af de første Pairs i Frankrig. Mørk Melankoli
”havde bemægtiget sig hans Aand; Døden havde røvet ham
”en elsket Ægtefælle, tre haabefulde Sønners Moder,
”og forgjæves forsøgte hans Fader, den regjerende Fyr-
”ste, at adsprede ham i Hjemmet, hvor enhver Gjen-
”stand erindrede ham om det bittere Tab. Ragerne
”tiltraadte en Rejse igjennem Italien og Frankrig.
”Dog ikke Italiens smilende Enge, ikke de duftende
”Myrtheskove, ikke den skyfri, evigt klare Himmel for-
”maade at jage Sorgen fra hans Pande, og sugere og
”mørkere end nogensinde betraadte han Frankrigs vel-
”signede Jord.

”En mørk, stormende Høstaften sad jeg hos min
”Onkel i den store, øde Alhnesal. Vinduerne zittrede
”af de hæftige Vindstød, højt blussede Flammen i Ka-

„minen, og Lysene, bevægede af Lufttrækket, Fastebe et
„sælsomt Skin paa de skumle Ahnebilleder.“

„Onkel sad i sin gamle Rænestol og saa med fu-
„ret Pande op til sine ærværdige Ahner, og et dybt
„Suf forkyndte mig de mørke Tanker, der bemægti-
„gede sig ham, saa ofte han betragtede de stadselige
„Forsædre. Al! med ham skulde den ædle Stamme
„rubbøe, der grønnedes i Aarhundreder og i lange
„Forgreninger havde beffjærmet Fødelandet i blodige
„Storme. Han var den Eneste, der var undflyet Ro-
„bespierrers ødelæggende Sværd og lyffeligen udrev
„mig, sin yngre Broders eneste Datter, af de blodtør-
„stige Jakobinernes Hænder. Nogle Aar efter vendte
„han imidlertid tilbage, og det lyffedes hans Ven-
„ners ivrige Bestræbelser, tilbøls at frelse ham hans
„Formue.“

„Med rystende Sandhed skildrede min Onkel mig
„just Rædserne ved Revolutionen, som jeg ogsaa, skjøndt
„dengang endnu Barn, erindrede med kold Gysen, da
„traadte Kammertjeneren ind og meldte, at Vognen i
„den nære Huulvej var gaaet itu for en tyff Rejsende,
„og at han ved et Saar i Armen blev hindret i at
„rejse videre. Saarlægen i Landsbyen var just be-

„fjæstiget med Forbindingen, og den Fremmede bad
„høfligst om gjæstfri Modtagelse.“

„En halv Time efter kom den Fremmede. Aldrig
„vil jeg glemme det Indtryk, som det første Syn af
„ham gjorde paa mig. En høj, kraftfuld, smuk Mand
„traadte langsomt ind, med stolt Anstand og Holdning,
„styttet paa sin Tjener. Ogsaa paa min Onkel gjorde
„den værdige, Agtelse bydende Skikkelse et levende Ind-
„tryk, og raast stod han op for at modtage Gæsten.
„En interessant Samtale om Italien og dets Beboere
„indviklede snart Mændene, men jeg lyttede med tilba-
„geholdt Mændedrag efter den Fremmedes levende Skil-
„dringer. Af aldrig havde jeg seet en saadan Mand;
„den mørke Alvor, der var udbredt paa den smukke
„hvide Pande, det smertelige Træk om den smale blege
„Mund, og det melankolske Blik i det mørke, sorte
„Dje, Alt, Alt fængslede mit Blik, og jeg vendte ikke
„Djet fra ham. „Hvem kan det vel være?“ spurgte
„jeg ofte mig selv; hans Bæsen og den blinkende
„Stjerne paa den sorte Kjole sagde mig, at han idet-
„mindste kunde regne sig til vor Stand, og dog var
„Alt hos ham saa simpelt, saa fjærnt fra al Pragt,
„hvormed Herrerne af høj Adel omgave sig.“

„Efter mange Samtaler om Italien og dette let-

„sindige, kun for Nydelse leverende Folks National-
 „charakter opstillede den Fremmede Sammenlignin-
 „ger imellem de Franskes og deres Charakter og yt-
 „trede, hvor behageligt det vilde være ham, ved et læn-
 „gere Ophold i Frankrig nærmere at lære kjende denne
 „saa ofte miskjendte Nation og studere det egentlige
 „Grundtræk i dens Charakter.“

„De rejser for Fornøjelse?“ spurgte min Onkel
 „her med en let Tone. Et smerteligt Smil spillede
 „om den Fremmedes Mund. — „Jeg rejser paa mine
 „Fæders Befaling,“ sagde han sukkende, „for“ — her
 „stansede han bittert smilende, — „for at glemme, at
 „jeg engang var lykkelig, og ikke meer er, aldrig meer
 „kan blive det!“

„Efter en lang Pause, medens han mørk saae hen
 „for sig og med resigneret Smil betragtede de storm-
 „bevægede flirrende Vinduer, syntes han at ville lette
 „sit betyngede Hjerte, og min Onkels deeltagende Blik
 „bevægede ham til at meddele os sit bittere Tab. To
 „nydelige Børn og en tro Ugtesfælle frarev Skjæbnens
 „Jern-Strænghed ham i et Tidsrum af faa Uger.“

„Han skildrede med zittrende Stemme den Elfe-
 „des Ende, den rørende Afsked fra den tro Livsledsa-
 „ngerske; en stor Taare fyldte det skjønne, sorte Øje,

„og uvilkaarligen undslap et dybt Suk mine Læber.
 „Da bemærkede han mig; jeg havde siddet i Skyggen
 „af min Onkels høje Lænestol, bevæget ved den levende
 „Skildring af den Døendes sidste bange Timer havde
 „jeg højet Hovedet fremad og Lysets Skin faldt paa
 „mit Ansigt, hvorfra Taarer ustandselige strømmede ned.“

„Da overfoer et Skin af Glæde det livløse Ansigt
 „og en mat Rødme farvede den Fremmedes blege Kin-
 „der. Rørt stod han op, gik hen til mig og trykkede
 „et varmt Kys paa min zittrende Haand; jeg stuede
 „ind i hans aandrige Dje, højt hævede sig mit Bryst
 „og Stemmen formaaede ikke at stamme de Trøstens
 „Ord, som Hjertet indgav mig, at sige den Ulykkelige.
 „Han blev min Bevægelse vaer, trykkede raast min
 „Haand og forlod taus Bærelset.“

„Saaret, som den Fremmede havde anseet for ube-
 „tydeligt, forværredes meget om Natten, han maatte
 „den næste Dag ikke forlade Sengen, og om Aftenen
 „indsandt sig en hæftig Saarfeber. Da var det, min
 „Rolighed svandt for stedse; ved hans Leje, hvor i
 „Phantasier mit Billede smeltede sammen med den
 „Hensøvedes, hvor han stormende rev mig i sine Arme
 „og bedækkede min glødende Mund med sine Kysse, da
 „grebes mit ubevogtede Hjerte af en Lidenstkaab, der øde-

„læggende forstyrrede hele mit Livs Lykke. Og da en-
 gang den Elskte laae saaledes med de smukke Dine
 „lukkede, og jeg, troende ham i dyb Slummer, bad til
 „Himlen for hans Held, og gav ham de kjæreste, sødeste
 „Navne, da omslyngede hans Arm mig elskende. Til-
 „staaelsen om den mest brændende Kjærlighed, jog alt
 „Blodet fra mine Kinder og maaløs af Salighed
 „laae jeg ved hans Bryst. Nu aabenbarede han mig
 „sit sande Navn, forstræffet foer jeg ud af hans Ar-
 „me; „o jeg Ulykkelige!“ hulkede jeg sagte og skjulte
 „det glødende Ansigt i mit Bommelørklæde.“

„Vær rolig, Elskede!“ sagde han mild, forti Din
 „Dnkel vor Kjærlighed og min Stand, jeg skal sikkert
 „formaae min Fader, Fyrsten, til hans Samtykke.“

„Mit ahnende Hjerte modsigde de skjønne Forhaab-
 „ninger, og da han rejste bort, da jeg for sidste Gang
 „i den tause Nat laae i hans Arme, da troede jeg at
 „ligge under for Skilsmisssens Smerte. Et ængsteligt
 „frygteligt Aar forløb, Fyrsten nægtede standhaftigen
 „sit Samtykke til vor Forbindelse, dybt nagede Rum-
 „meren paa Prindsens iforvejen meget svage Sundhed,
 „og stedse meer blev jeg tilbøjelig til at give efter for
 „hans Bønner, og hemmeligen lade mig vie til ham
 „og flygte til Schweiz med ham. Men da en Ven

„af den Elſkte, indviet i vore Hjerterſ Baand, adva-
 „rende tilſkrev mig, at Arveprindsen ſynligen nærmede
 „ſig Graven, at Kjarlighed ene kunde rive ham tilbage
 „fra Gravens nære Rand — da bristede mit Hjerte,
 „al min Standhaftighed var borte; og da han nu en-
 „delig ſelv kom, da jeg ſaae hans forſtorrede, blege
 „Anſigt, hans udſlukte Dje, da ſtegede jeg mig græ-
 „dende til hans Bryſt, og Kjarlighed tilſtod, hvad For-
 „nuften aldrig kunde billige.“

„En ſtormende Vinteraften, da den hvirvlende
 „Snee ſkjulte ethvert Spor af de Flygtende, drog
 „den Elſkede mig igjennem den tilſneede Lyſtſkov ud
 „paa Landevejen. Endnu engang vendte jeg mit An-
 „ſigt tilbage til det faderlige Slot, Dnſels Bærelſer
 „vare endnu oplyſte, af han ahnede ikke, at hans ene-
 „ſte Trøſt, hans Alderdoms enefte Stytte nu forlod
 „ham for ſtedſe. Grindringer fra den glade Ungdom
 „ſtege op for min qvælede Sjæl, grædende ſtegede jeg
 „mig i den Elſktes Arme og formaaede ikke at ſilles
 „fra det dyrebare Hjem. Et ſvært Suk hævede den
 „Ulykkeligeſ Bryſt, jeg ſaae op paa de kummerfulde,
 „blege Træk, og: „Din for evigt!“ hulkede jeg ved
 „hans Hals. Dag og Nat ilede vi videre, indtil Rhi-
 „nen ſkilte os fra det hjemlige Land; bag mig laae

»min gyldne Ungdom, bag mig min Sjæls Rolighed.
 »Min ullykkelige, forladte, graahaarede Døds Aand
 »traadte vred imellem enhver Glæde og skrækkede mig
 »vejret fra den elskede Egtfælles Arme. Ikke længe
 »overlevede den gamle Mand sin Families Skjædsel,
 »hans sidste Suk var en Bøn for sin vanartige Und-
 »lings Held, og albrig vendte Rolighed tilbage i mit
 »svært betyngede Hjerte. Kirkens Betsignelse havde
 »helliget vort Baand, men ikke Guds Betsignelse og
 »elskende Forældres Glædestaarer. O hvad ere alle
 »Glæder uden Sjælens stille Fred, lig Solstraaler,
 »forjagede af truende Skyer, lade de os kun saa meget
 »mørkere føle vor Ulykkes Nat. Kun een Gang var
 »jeg ganske lykkelig, glemte, at vor Forbindelse var util-
 »adelig og strafværdig, det var, da den elskede Egte-
 »fælles Billede tilsmilede mig fra en yndig Piges hulde
 »Træk, da, i Moderkjærlighedens aldrig ahnede Sa-
 »lighed, følte jeg mig ganske, ganske lykkelig. Dog
 »ikke længe skulde denne skjønne Drøm vare, frygte-
 »ligt skulde jeg vaagne til en glædetom Virkelighed.»

»Tidligt en Morgen havde min Gemal forladt
 »mig, for i en nærliggende Stad at modtage Breve
 »fra sin Ven, sendte derhen ved sikre Bud. Jeg sad
 »med Barnet udenfor Døren og saae længselsfuld henad

"den Vej, hvorfra han maatte komme. Da nærmede
 "sig en Godvandrer, saae rundtomkring sig, traadte hen
 "til mig og spurgte om jeg var Arveprindsens Ge-
 "malinde; dødelig Blegghed overfoer mit Ansigt ved det
 "Navn, der aldrig var bleven nævnet i vor Lykkes stille
 "Dal. Forgjæves nægtede jeg, en Medaillon, som den
 "Frygtelige traß ud fra mit Bryst og smilende holdt
 "imod mig, gjorde enhver Nægten forgjæves. Paa hans
 "Raab kom flere Tjenere til og flæbte mig og det
 "grædende Barn nedad Bjerget. Allerede saae jeg i
 "det Fjerne min Egtefælle bøje om Klippevæggen, jeg
 "vinkede, jeg raabte om Hjælp, dog forgjæves; leende
 "rev man mig bort med, og snart blev jeg fastet i en
 "Bogn og i største Hast flæbt bort over Grændserne af
 "det fri Schweiz."

"Tyve Aar ligge imellem idag og hin skrækkelige
 "Catastrophe i mit Liv, dog levende og frygteligt staaer
 "hint Djæbliß endnu for min Sjæl."

"Lad mig hurtigt ile forbi over mit skumle Livs
 "lange Nat. Arveprindsen blev bragt tilbage til Fyr-
 "sten, Egteskabet opløst af den hellige Fader. Endnu
 "paa Dødslejet forbandede Fyrsten enhver Forbindelse
 "med mig, og i sin Dødstime tog han den Sed af sin
 "bedrøvede Søn, aldrig at formåle sig med mig. Denne

»Ged var overflødig, thi ogsaa mig bandt et skrækkeligt
 »Køfte, aldrig at give min Gemal Efterretning om mig.
 »Dog Himlen havde endnu ikke nok straffet sin brøde-
 »fulde Datter, ogsaa mit skyldfri Barn skulde føle den
 »fornærmede Nemesis straffende Riis, — en ulykkelig
 »Kjærlighed forvirrede hendes Forstand, og Haabet om
 »et forsonende Liv hisset er det eneste Haab, der bliver
 »mig tilovers. Benyt en Ulykkeligs Tilstaaelse for at
 »afværge en lignende Rummer fra Deres elskede Barns
 »Hoved, og forstyr ikke en Beflagelseværdig, der
 »tillidsfuld seer den lindrende, beroligende Nat imø-
 »nde, ved utidig Meddelelse til Arveprindsens dybt be-
 »drøvede Fader.«

Dybt grebet lagde Fru van Gruithusen Blaa-
 bene fra sig, for hendes Sjæl svævede hendes opoffrede
 Cordelias Billede; snart saae hun hende bleg og ud-
 tæret som den ulykkelige Grevinde, snart vildt fordrejet
 af Banvid med den stakkels Sindssvages Træk.

Længe i Tvivl med sig selv, om hun skulde over-
 levere Arveprindsen hans Stedmoders Tilstaaelser og
 med dem hendes Hemmelighed, besluttede hun sig en-

delig dertil, efterat Grevinden allerede for flere Dage siden var afrejst.

Naar Menneſker, med hvem vi længe have levet ſammen, dog kun i ſelfſtabelige Forholde, nu træde til os ved Andres Skildring eller ved et af Skjæbnen nærmet eller fjærnet Forhold, ſaa bedømme vi dem ſjældent ſaa rigtigen, ſom vi vilde have bedømt en os ganſke Fremmed, juſt i denne øjebliklige Henſeende. Fru van Gruithuſen iagttog, endnu før hun meddelte Arveprindſen Grevindens Blade, nøje hans Opførelſe imod Cordelia. Ofte forekom det hende, ſom han kunſtlede en Varme, der ikke var ham ganſke naturlig, ofte ſyntes i hans ſtore Dje at opbluſſe en vild Flamme, ſom han forgjæves ſøgte at ſkjule, og velsignende priſte hun i ſaadanne Djeblikke den Bortrejſtes Efterladenſkab. Dog da hun nu endelig med beflemmt Hjerte overgav ham dette, og da han derpaa bleg og med Spor af en gjennemvaaget og gjennemgrædt Nat i ſit Anſigt, traadte ind til hende, o hvor bad hun ham da i ſit Hjerte om Forladelſe for ſin Uret. Han kom for at tage Afſked med hende og iforvejen tale aabent med hende om ſine Forhaabninger. Han haabede, at hans Fader, hvis hele Liv jo hans Bedſtefaders Strænghed havde forbittret og hvis Alderdom endnu var mørk og

glædetom, ikke vilde være hans Dnsker imod, og spurgte nu den elskede Piges Moder, om hun gjerne og af Hjertet vilde give ham sit Samtykke. Overrasket ved den nære Opfyldelse af et Dnske, hvis Opnaaelse hun neppe havde voøet at tænke, gav Fru van Gruithusen, under varme Glædestaarer, sin Belsignelse, dog bad hun Arveprindsen, før hans Tilbagekomst fra Fyrsten, hvem han selv vilde bønfaalde om hans Samtykke, ikke at sige Cordelia Noget, da hendes meget svage Sundhed vilde lide for meget ved den Spænding, hvori en saadan Uvished nødvendig maatte sætte hende.

I dag var den mørke Dag, paa hvilken for toogtyve Aar siden Fyrsten, hjemvendende fra Nabostaden, fandt Alpehytten tom og øde, paa hvilken han forgjæves til langt ud paa Natten lod sin Stemme gjenlyde i Klipper og Kløfter, og endelig, liggende under for Smerten, kun fandt Trøst og Lindring i en farlig Føbers Phantasier.

Dyb Sorg og hjertesønderrivende Kummer over sin ulukkelige Ugtesælle, fra hvem han forgjæves haabede at erholde Underretning, efter hvem han forgjæves vild-

som havde gjennemreist den halve Verden, havde før Tiden bleget hans Haar, der sparsomt omgav den høje Pande.

Han sad paa den nederste Slotsterrasse, under hvilken Landevejen slyngede sig igjennem grønne Enge, da fjørte Arveprindsens Equipage omkring Skovhjørnet og længselfuld aabnede Faderen Armene for den elskede Søn. Snart indtog de forenede igjen den forrige Plads, og Arveprindsen, der bemærkede sin Faders usædvanligt bløde Stemning, fortalte ham den tro Skildring af de ved Grevindens Blade ham bekjendte ulykkelige Tildragelser, idet han udgav dem for en af sine Benners Historie.

Taarer perlede i den dybtgrebne Faders Dine, endelig udraabte han: „o quæl ikke længer mit dybtryffede Hjerte, Du veed Noget om hende, o sig mig om hun lever, til hvilken Krog af Jorden jeg maa valse, for at tøre den Ulykkeliges Taarer.“

„Hun lever!“ raabte Sønnen ved hans Hals, „og læs selv her hendes Lidelsers Historie.“

Da Fyrsten, med zittrende Haand, havde udsolbet Bladene, da han gjenkjendte de elskede Skrifttræk, der engang havde været hans eneste Trøst og som han i toogtyve Aar ikke havde seet, da forsøgte han forgjæves

at læse Indholdet, de overstrømmende Dine Kunde ikke fatte den uvante Glæde og med stammende Lunge bad han Sønnen om at læse for ham. Men snart rev han igjen Bladet fra ham og gik tumlende af Glæde op i sit ensomme Bærelse. En rørende Bemod var udbredt over hans Ansigt, da han silde om Aftenen vendte tilbage til Sønnen; han spurgte om han havde seet hende, hvorledes hans Datter saae ud, om hun lignede ham og tusinde andre Spørgsmaale, som Sønnen besvarede med kjærlig Skaansel.

Endelig erindrede han sig sin Søn i Indledningen til Brevet omtalte Kjærlighed til Fru van Gruithusens Datter og med alvorligt Blik spurgte han ham om de nærmere Omstændigheder ved dette Beskjendtskab. Da styrtede Sønnen for hans Fodder, omfavnede hans Knæ og besvoer ham, ved Erindringen om sine egne Lidelser, ikke ogsaa gjøre ham ulykkelig ved at nægte ham sin Belsignelse.

„Takket være Du, Algode!“ raabte Fyrsten og hævede Hænderne imod Himlen, „takket være Du, Algode, at Du ved lange, uendelige Lidelser beskyttede mig for lignende Haardhed og Grusomhed. Er Cordelia Din og min Kjærlighed værd, saa være min elskede Søn lykkelige Brud mig velkommen. Dog,“ tilføjede

han her med bedende Tone, „ikke sandt, min Søn, Din Lykke kan da først være reen og uforstyrret naar Din gamle Faders Kummerstaarer ere tørrede, saa la-
der os da ile efter de Flygtedes Spor, og naar da Din anden Moder, hvis retmæssige Besiddelse min Faders Strænghed røvede mig, som Veninde rækker den gamle Vandrer Haanden til inderligt varmt Vensteb — da velsigne de lykkelige Forældre Eders Kjærlighed.“

Ved Afskeden havde Cordelia lovet sin Roderik, fra Tid til Anden ved den tilbageblivende Broder at sende ham nogle kjærlige Ord, og flere Breve, fulde af den uendeligste, varmeste Kjærlighed fra ham hvilede allerede paa hendes Hjerte, den eneste sikre Plads for Moderens spejdende Blikke.

En Morgen sad Sara u i sit Værelse, da Tjeneren traadte ind og overrakte et Brev. I dag var Frankfurter Posten kommen, og sikkert var der et Brev fra Cordelia igjennem Ferdinand. Opmærksomt betragtede han Haandskriften, glad udraabte han: „fra Arveprindsen,“ og hastig brød han Seglet. Dog hvorledes blev han tilmode, da denne, i Udtryk, der tolkede

den højeste Salighed og den overordentligste Lykke, meddelte Bennen sin Faders Samtykke til en Forbindelse med Cordelia.

„Du spørger mig,“ saaledes lød et Sted i hans Brev, „om jeg da ogsaa elstes ligesaa varmt og inderligt, om ikke min Rang, min Rigdom have formaaet hende til at række mig sin Haand? Saa viid da, at hun endnu ikke veed, endnu ikke ahner, at jeg vil byde hende min Haaand — at hun endnu ikke har tilstaaet mig sin Kjærlighed, men af tusinde, kun for Kjærlighedens skarpe Blik mærkelige Træk er jeg vis paa hendes Gjenkjærlighed. Ofte naar jeg uformodentlig traadte ind, eller naar jeg talede til hende som Residentsen, om dengang da jeg første Gang saa hende i Bognen udenfor Porten, da farvedes hendes lilieblege Ansigt med en mørk Rødme, eller naar jeg talede til hende om mit tidligere Liv, hvorledes det var saa søde og glædetomt, indtil jeg lærte at kjende Dig, Du min inderligt Elskede, naar jeg sagde hende, hvor lykkelig jeg var i Besiddelsen af Dit Venskab og hvor meget det glædede mig, at ogsaa hun kjendte Dig af hendes Broders Skildringer — naar da Glæden forklarede mit Ansigt, o da havde Du skullet see, hvilken reen varm Andeel hun

„og i min Glæde, ja hun elsker mig med sin rige
 „Sjæls fulde Kraft. O Ven, kom til mig, vær Vidne
 „til den skjønneste Dag i mit Liv, min Forlovelse.“

„O Gud, det er for meget,“ hulkede Roderik
 og sank med stivt Blik ned paa Stolen, „hvad gjorde
 jeg Dig, algode Forsyn, at Du prøver mig saa haardt?
 Og Cordelia? — o hvorfor kan jeg ikke meer tro paa
 Din Kjærlighed, ved hvis Evighed jeg hængte med
 Helgentro!“ En frygtelig Dag tilbragte den Ulykkelige;
 snart vilde han hen til hende, besværges hende, ikke at
 opofre hans tro Hjerte, snart vilde han til sin Ven,
 omfavne hans Knæ og bønfulde ham om at give slip
 paa hende, uden hvem han ikke formaaede at leve.
 „Dog hun elsker mig ikke,“ raabte han og sprang
 rast op. Endelig gik han mørk grublende hen til
 Skrivepulten, tog den kjære Brevtaske frem, læste
 endnu engang de Ord: „Trost til Døden,“ bladrede
 tankeløs omkring i hendes Breve, da styrtede Taarer
 ud af hans Øjne og vædede Moosrosen, paa hvilken
 ogsaa engang hendes Taarer havde zittret. Udmattet
 kastede han sig paa sin Seng og overtænkte sin fryg-
 telige Stilling. Han tænkte tilbage paa sin første
 Afsted fra Residentsen, han mindedes sit første Bekjend-
 skab med Arveprindsen, og hvorledes denne siden havde

udtømt sig i Beviser paa sin inderlige tro Kjærlighed, hvorledes han saa ofte havde besvoeret ham at gjøre ham til sin stille Kammers Fortrolige, — og hans af mørk Sorg isnede Hjerter smeltede i Kjærlighed til Bennen. "Saa tag hende da!" udbrød han grædende og tilhyllede sit Ansigt. "Jeg vil give Slip paa hende, jeg veed dog, at der vil komme en Tid, da hun med Bemød vil tænke paa den Ulykkelige, som hendes Bankelmød drev bort ud i den øde, tomme Verden. O Cordelia, hvorfor forraadte Du mit tro Hjerter?"

Fattet stod han op og skrev til Arveprindsen, at han ønskede ham Lykke til Forbindelsen med hans Bøns Søster, intet Ord, ingen nedfaldende Taare skulde røbe den lykkelige Bøn, hvor meget denne Lykke kostede ham; skaanende afflog han hans Bøn om Nærværelse ved Forlovelsen og forsikrede, at hans Saar endnu ikke tillod en saa lang Rejse. Grædende trak han hendes Ring af Fingeren, lagde den i Brevet, og bad ham om i hans Navn at give sin Forlovede den. Derpaa stod han op, det var for meget, der trængte ind paa ham, han gik ud, for i Guds fri Natur at samle og styrke sit sønderrevne Sind.

Det var en smuk, klar Høstafst, Bladene raslede med sagte Afskedshilsen ned fra de bevægede Træer, paa de tomme Marker vævede Edderkopperne deres tynde Net og indvævede Naturen til den stille Vintersøvn. Paa det fjærne Kirketag samledes Svalerne og opfordrede med glad Jubel hinanden til den nære Afrejse. En Blomst efter den Anden sænkede sit trætte Hoved, kun Asters prydede endnu engang med smukke Farver den forandrede Jord. Tog af Krager droge højt oppe igjennem den blaa Himmel, og deres Stemmers fjærne Skrig syntes vemodigt at erindre Roderik om et fjærnt, Skjønners Land, han tog Cordelias Brevtaske frem, og gav sine vemodige Følelser Plads i følgende Ord:

Hist, hvor hvert Hjerte fro sig hæver,
 Hvor Nattergalens Tone bæver,
 Hvor højt og stolt den ranke Palme staaer,
 Og Myrthen blomstrer i en evig Vaar;
 Hvor Blomster dufte evigt nye,
 O derhen! derhen vil jeg flye!

Hist, hvor hvert Hjerte fro sig hæver,
 Hvor mildt Dig spørge Skjønne Læber:

Hvad fattes Dig, er sygt Dit Bryst?
 Hvad hæmmer Ungdoms høje Lyst?
 Hvor Blomster dufte evigt nye,
 O derhen! derhen vil jeg flye!

Hist, hvor hvert Hjerter fro sig hæver,
 Hvor Zephyrduft Dig huldt omsvæver,
 Hvor Flodens sølverhvide Vand
 Sig slynger gennem Tryllefand;
 Hvor Blomster dufte evigt nye,
 O derhen! derhen vil jeg flye!

Hist, hvor hvert Hjerter fro sig hæver,
 Hvor aldrig Kummer Taarer kræver,
 Hvor Luften blæser mild og blid
 Og man til Næsten fæster Lid;
 Hvor Blomster dufte evigt nye,
 O derhen! derhen vil jeg flye.

Det var lidt efter lidt blevet mørkere, Stjer-
 nerne glimrede klart, ved den nærliggende Skov, hvor

dybt nede Flodens Bølger pladskede, steg Duft ivejret, fra Tid til Anden saaes Stjernesud, Fiske sprang pladskende op af Floden og badede sig i den lumre Nat, de sovende Blomster vinkede og nikkede i stillesusende Aftenvinde, og over dæmrende Bjerger steg stille og majestætisk Maanen ivejret og talte med mildt Dje den rolige Fjord af Stjerner. O hvor liben forekommer Mennesket sig selv, med sine usle Lidelser og Gjenvordigheder, i Guds store Skabelse — sandelig, skulde jeg lære en Atheist at troe paa Gud, en Saducæer paa Opstandelsen, jeg førte Begge ind i den stumme Nat, og stum som den viste jeg op til de evigt vandrende Verdeners Tempel og Himlens blaa Dje vilde lysende straale ind i deres vantro Sjæles Mørke.

Men hvorfor føler Mennesket først da, naar han taber et Gode, hele dets Værd, hvorfor skatter han det, han besidder, mindre end det, som han besad — end det, som han ikke kan besidde? —

”Forældre, Sødskende! seer ikke saa foldt paa hinanden, fordi I have hinanden, gaaer ikke ved Siden af hinanden i Hverdagslivets Sved og Støv, uden engang i Tummelen at trykke hinandens Haand, uden engang at see i det tro, elskende Dje, og derhos tænke: »ak saaledes elsker dog ingen Dig igjen! Men da,

naar det er udslukket, naar det hensmildrede Bryst
forlængesiden hviler under Højen og ikke meer banker
ved Eders Glæde, ikke meer sukker ved Eders Sorg,
da vil en Time komme fuld af den uendeligste Kjær-
lighed og Længsel, men ogsaa fuld af den uendeligste
Smerte og bange, ængstelig Anger. Derfor elsker
hinanden i den korte, lille Jorddrøm, da jo Ingen
veed, naar han vaagner og staaer de drømme- og livs-
trætte Dine op til klar Glands, men lang Skils-
misse! —

Mere fattet og mindre bevæget traadte Roderik
ved den frembrydende Nat ind i sin Stue, han forseg-
lede Brevet og lagde sig derpaa ned. Om Natten,
da han forgjæves ventede paa den lindrende, Alt for-
sonende Søn, dannede han sig en fremtidig Leveplan,
han vilde foretage en lang Rejse, og derpaa maaskee
først efter flere Mars Forløb vende tilbage til sit Kald,
for med mindre bevæget Hjerte at hilse den som Her-
ferinde, der engang havde staaet ham saa nær. Det
var hans Plan, dog følte han dybt i sit Indre, at
han vilde ligge under for sit forraadte, forladte

Hjertes Smerte og Længsel, og denne Udsigt var det, der trøstende havde ham over hans Ulykkes Byrde.

Det var Dagen før Afrejsen fra Wisbaden, at Cordelia, efter Indpakningens Uro og Virvar, i Mørkningen udmattet fastede sig paa Sofaen. Urolig betragtede Moderen den blege Datter. Højt havde hendes Barm sig, det matte Træk om den blege Mund forraadte den indre Smerte og det udslukte Dje fluede feberagtigt og usikkert frem under de lange Silkesøjehaar. Forgjæves havde hun i otte Dage allerede seet et Brev imøde fra sin Roderik og idag skrev hendes Broder hende til om hans Vens pludselige Afrejse, der, efter alle Tilberedelser, skulde blive en meget lang. Hvad skulde hun tænke derom, hvorfor havde han ikke betroet sin tro Ven, den Elskedes Broder, Aarsagen til og Hensigten med sin Rejse?

Forgjæves havde hun forsøgt, ved legemlig Anstrængelse at bedøve sin Angst og Uro, Eftermiddagen svandt langsomt, skjøndt hun havde tusinde Anordninger til den forestaaende Afrejse — nu kunde hun ikke meer, hun følte, hvor det strømmede hedt i det syge Bryst, hvorledes hendes Aandebdrag foer som et Dolke-

stik igiennem det syge Hjerte og halvt afmægtig sank hun om paa Sophaen. Forstende stod Moderen foran hende og betragtede med vaade Dine Datterens blege, døde, stive Træk. „Du er syg, meget syg, kjære Cordelia,“ sagde hun med bebrejdende Tone, „og Du fortier det for Din Moder, nu ville vi ikke rejse, jeg vil sende Bud efter Lægen.“ — „Ja Moder, jeg er ikke vel,“ svarede Cordelia, „dog mig hjælper ingen Læge, lader os kun rejse, det er jo det Samme, hvor de begrave mig!“ En Strøm af Taarer styrtede ud af hendes Dine, hun prøvede paa at rejse sig, men sank kraftløs tilbage paa Puden.

Angstelig lyttede Moderen, naar Nogen gik paa Gaden, et Kvarteer efter det Andet gik, og endnu stedse kom den længselfuldt ventede Læge ikke. En urolig Slummer fængslede Cordelia og mange dybe Sukke røbede hendes mørke Drømmebilleder. Da aabnedes Døren sagte, forventningsfuld vilde Moderen gaae Lægen imøde, da kjendte hun Arveprindsen i den Indtrædende. Sagte trak hun ham ind i et Sideværelse og berettede under Hullen sin Datters sorgelige Tilstand. „En mørk Modtagelse for mit glade, lykkelige Hjerte!“ sagde Arveprindsen med kvalt Stemme, „dog vil vor Cordelia snart komme sig og vi ville da see

en glad, lys Fremtid imøde. Her, min elskede Cordelias dyrebare Moder,“ fortsatte han med rørt Stemme og trykkede ærbødigt hendes Haand til sine Læber, bringer jeg Dem min Faders Samtøkke til min Forbindelse med Deres gode Cordelia.“ Grædende omarmede Moderen Arveprindsen, hendes Hjerte formaaede ikke at fatte den Lykke, paa hvis Opfyldelse hun neppe havde vovet at tænke. Hun greb hans Haand og førte ham hen til Sophaen, hvor hans Cordelia hvilede, bleg som en Engel, mildt smilende som en Forflaret. Han greb hendes feberhede Højre og talte med ængstelig Befymring Pulsens raske Slag. Moderen nærmede sig med Lys og bemærkede glad det gennemsigtige, fine Rødt, der igjen oplivede de lillieblege Kinder. En heed Taare listede sig fra Arveprindsens Øje og faldt ned paa den grebne Haand. Mat slog hun Øjnene op, saae vildt omkring sig, dernæst paa Arveprindsen, indtil hendes Blik blev fæstet paa hans Haand, der holdt hendes. Ængsteligere blev Udtrykket i hendes Ansigt, hendes Blik hængte ved Brillantringen, der prydede hans Haand, og som hun ved Afskeden under stumme Taarer havde stukket paa den Elskedes Finger. „O Gud, min Drøm!“ udraabte hun smerteligt bevæget, og sank tilbage med lukkede Øjne.

Hendes Bryst hævede sig højt, hendes Hænder foldede sig, endnu engang trak et smerteligt Smil om de feberhede Læber. »Gud hun dør!» jamrede Arveprindsen og kastede sig ned for den elskte Døende.

Endnu om Aftenen kom Tilfældet igjen og ængstelig trak Lægen paa Skuldrene.

Efter flere Ugers Forløb var den Syge rigtignok for Djeblikket uden Fare, dog frygtede Lægen for den angribende Lust i det kommende Foraar, og kun efterat dette var overstaaet, lovede han Muligheden af en fuldkommen Bedring. Med rørende Omhu var Arveprindsen beskæftiget om den Syge, paa Spadseretoure, der undertiden blev hende tilladt i varme Middagstimer, bød han hende sin Arm til Stytte, om Aftenen, naar Nordenvinden slog koldt imod de frosne Ruder, læste han for hende, og underholdt Damerne med lune-fuld Underholdning om sine Rejser. Lægen havde skildret enhver Sindsbevægelse som farlig for Livet og med intet Ord røbede Elskeren sin Videnskab, kun hans sunklende Blikke sagde den Syge, hvor hedt, hvor inderligt hun blev elsket af ham. Da traadte han en Aften ind til hende og fandt hende asfægtig og bleg i den forstrækkede Moders Arme, med et sammenknugget Brev i den stive Haand. Han gik ind i et Sidevæ-

relse og læste under frembrydende Taarer efterfølgende Brev fra sin Ven Roderik:

Marseille, den 7 Januar.

Dyrebare Søster Cordelia!

Saaledes tør jeg dog endnu kalde Dig, Du dyrebare, ene elskede Væsen, om Du endog nu allerede tilhører en anden, mere elsket Mand. Modtag da venligt disse Afskedsord fra en Døende, thi saaledes betragter jeg mig. Om faae Timer bestiger jeg Skibet, for at offre Hellas undertrykkede Beboere en Tilværelse, der uden Din Kjærlighed ikke har noget Værd for mig. Endnu engang seer jeg tilbage til mit Fødeland, hvor engang Din Kjærlighed besjælede mig, endnu engang drage Billederne af en klar Ungdom, af Din Kjærligheds salige skjønne Tid forbi min knuste Sjæl og stemme det stakkels forraadte Hjerte muntert og glad, indtil Blikket ængsteligt og mørkt bliver fæstet ved det ene sorgelige Punkt i mit Liv, da Du skuffede mig. O Cordelia, tilgiv den Stakkelt, der ikke meer kalder Noget Sit paa den store venlige Jord, tilgiv ham for hans Kjærligheds Skyld, at han maaskee et Djeblik formørker Din Lykke. Dog kan en Skygge formørke den? Din Munds Ande bortvisfter Skyggen,

og snart, snart vil jeg fra salige Egne, ikke meer et
 Kov for uluttrede Følelser, med reen Glæde see ned
 paa Eder, der vare mig de Dyrebareste hernelen. Lev
 vel, Cordelia, og Du min Saalburg, værers
 lykkelige og forglemmer Eders stakkels ulukkelige

Roderik.

„Ulykkelige Roderik!“ raabte Arveprindsen smerteligt bevæget, da han havde læst sin hensovede Vens Efterladenskab. „Saa har jeg jaget Dig i Kamp og Død, jeg forstyrret Dit hele Livs Lykke — og Cordelia? Sa nu bliver Alt mig klart, o jeg Forblændede! Ikke mig elsker hun, o hvor kunde hun ogsaa det? Nej ham, den Rene, Herlige, der opoffrede sig med heltemodig Frasigelse. — O! at jeg maatte være forblændet i taabelig Kjærlighed, at jeg ikke saa, at hun i mig kun elskede og agtede den elskede, dyrebare Mands Ven. Dog ogsaa jeg kan frasige, maa frasige mig hende, ikke vil jeg lægge mit Hoved roligt ned, før jeg har fundet ham, bragt ham tilbage i hans Bruds Arme — og jeg? — raabte han med hjerteskjærende Jammer — jeg? — jeg vil leve i deres Lykke, være Vidne til deres Salighed! — Nej! nej!“ hulkede han med Taarer, „nej Algode, det forlanger Du ikke af Dit ulukkelige

Barn — jeg vil flye, flye langt bort, hvor ingen Bust, ingen smilende Dal, intet Bjeg tilraaber mig: af engang var Du lykkelig i disse Dale, engang saae Dit Dje forklaret herop.

En svær Kamp kjæmpede den Ulykkelige, ofte raabte en indre Stemme til ham, hvad hindrer Dig i Din Lykke, er ikke Roderik fjærn, saa godt som død, vil Cordelia ikke, om end først efter Mars Forløb, give efter for Dine Bønner og endelig række Dig Haanden, staer det ikke i Din Magt, at gjøre hende til det lykkeligste Fruentimmer, er Din Kjærlighed ikke stærk nok til at erstatte hende hendes Roderik?

Men hans bedre Selv sejrede; med Spor af en svær Kamp i det blege Ansigt, dog fattet, traadte han en Morgen ind i Cordelias matoplyste Sygestue.

„Jeg kommer for at tage Afsked,“ sagde han med blød Stemme, og traadte nærmere til den Syges Seng. Han greb Cordelias brændende Haand og talede saaledes til den Dybtrystede: „Jeg tager Afsked fra Dem for steds, dyrebare Cordelia, kan De vredes paa den Bortrejsende? Tilgiv mig den korte Indbildning af en salig Kjærlighed, tilgiv mig, at jeg forstyrrende traadte imellem Deres skønneste Forhaabninger.“

„Jeg iler til Grækenland,“ fortsatte han mere

fattet og vendte sig til Fru van Gruithusen, »for
 der at opføge min ædle Ven Saarau, hvis Kjærlig-
 hed til deres Datter nu ikke meer kan være Dem en
 Hemmelighed, og gjengive ham hans Cordelia.
 Modtag her, naadige Frue, mit Testamente og ær det
 som en Døendes. Det indeholder Aftrædelsen af Arve-
 følgen til min Broder og den sidste Bøn til min Fa-
 der med Hensyn til Roderik. Ogsaa han vil ære
 det og opfylde mit sidste Ønske til hans Faderhjerter.
 Overgiv Fyrsten begge Dele, og nu, da min Forsorg
 rigeligen har forsynet min Ven ogsaa med det, man
 kalder Lyffens Gode, nu vender jeg endnu min sidste,
 inderlige Bøn til Dem: overdrag den Kjærlighed, som
 De engang vilde tilvende mig, til den, som jeg indsatte
 til Arving af mit højeste Gode, min Søster Corde-
 lias Venstreb, han har fortjent det ved sin Fravigelse
 at De kommer ham imøde med aabne Moderarme og
 velsignende optager ham som en dyrebar Søn.» Læreren
 overmandede her hans svært tilkjæmpede Fasthed, og
 en lang, stum Pause indtraadte i den lille Kreds, kun
 afbrudt ved de Dybtrystedes Hulten.

»D maatte da Alt gaae saa sørgeligt, saa skræk-
 seligt?» spurgte Cordelia med vaade Øjne og saae
 bedende op til Himlen, »hvorfor maatte jeg adskille

saadanne Hjerter. Nej, bliv De, ædle Mand, og naar mit Benskab, min Højagtelse kan være Dem nok, saa modtag" — udmattet standsede hun.

"Guldend ikke, dyrebare Cordelia, at De ikke kan hvad Deres gode Hjerte nu indgav Dem, det siger den Stemme, der ikke lod Dem tale ud, hvilket havde været et Rov fra de varmere Følelse for deres Roderik. Lev vel, ikke ved Afskeden vil jeg iforvejen hente Løn for mit Offer, nej, naar jeg har fundet ham, naar han ligger i deres Arme, naar Sproget er for fattigt til at udtrykke Saligheden i Ord, da lønne en kjærlig Tanke den Fjærne."

Endnu engang vilde hun falde ham tilbage, endnu engang spørge ham, om ingen anden Udvej, ingen anden Mulighed var — da tordnede Rejsevoغن over Steenbroen og tabte sig snart i Bjergetegnens Krumninger.

Lyn fulgte paa Lyn, Tordenen hundrede hult hen over det oprørte Hav, en Slagbølge efter den Anden strømmende hen over Skibet og rev ned hvad der endnu lod sig see paa Dækket. Skurke, hvis Haand ikke havde zittret, naar den knyttede sig, for snigmorderisk

at gjøre Ende paa en Broders Liv, eller i syndigt Overmod havde hævet sig mod Himlen til en højtidelig Geb, at plyndre Enker og Faderløse — frympede sig nu i Bøn for ham, som de havde haanet ved et lastefuldt Levnet. Vilde Eder tonede derimellem og betegnede det ædle Selskab, der vilde offere de undertrykte Græker Ruinerne af deres usle Liv.

R o d e r i k stod estertænkende alene paa Dækket, hans Haand havde omfattet Masten, og rolig stirrede han ud over den larmende Søs. Ingen straalende Stjerne tittede trøstende ned igjennem de sorte Skyer, dog for hans Sjæls Dje stod en lys og klar Stjerne; "Cordelia!" udraabte han og foldede fromt Hænderne, der vare stive af Kulde. At han bad ikke om Frelse af den frygtelige, nære Fare, nej han bad om en snarlig Ende og om Lykke og Belsignelse for de elskede Tilbageblivende.

Et frygteligt Slag rungede igjennem Skibet og en fremragende Klippe slyngede det langt ud i Havet.

"Masterne kappede! Baade ud!" kommanderede med kraftig Stemme den tykke Capitain, og faae Djeblikke efter laae Master og Takkelage, dels paa Dækket, dels i det skummende Hav. Et andet, endnu frygteligere Stød rystede Skibet, en huul Tone lød op fra Under-

delen og med høj Hylen styrtede Mandſkabet op fra Kahyten. Skibet havde faaet en Læf og uſtandseligtrængte Bandet ind. Under Cedar og Tammerſkrig trængte Alle ſig til Baadene, kun Roderik ſtod ved Rjolen, ſtirrede ud i den oprørte Søs og hørte ikke ſin Ven Capitainen, der vilde frelſe ham fremfor Alle. Guult dæmrede Morgenens i Øſten, Stormens Raſeri ophørte, og rødere og rødere lysnede den unge Dag — kun hans Hjem i Norden var endnu omgivet af mørke Skyer, der nedſendte enkelte matte Lyn. „Morgenens dæmmer, vi ere frelſte,“ lød en Stemme under ham i de bortſeglende Baade. „Morgenens dæmmer,“ gjentog Roderik og foldede bedende Hænderne; „o vær hilſet, Du mine Forhaabningers Morgenrøde!“ Dybere og dybere ſank Skibet; „Cordelia!“ hviſtede han ſagte; en Bølge ſlog over Skibet og rev ham med i det ſkummende Hav. „Cordelia!“ raabte han med høj Stemme og følte med ſalig Rolighed, hvorledes Bølgerne ſloge deres kolde Arme omkring ham og beredte ham den umaalelige Grav i det rolige Dyb.

Barmt og mildt ſaae Solen ned, ſøde Toner fra et ſkønnere Hjem gjennemgittrede den lune Luſt; endnu holdt en let Slummer hans Sandſer fængſtede, da ſlog han mat Dinene op og en Lyſets Engel med Fre-

dens Palme i Haanden, stod højet over ham og betragtede den Fremmede med himmelsk Smil. „Hvo er Du, hulde Skikkelse?“ spurgte den Vaagnende, og saae rundt om sig og beundrede Blomsternes og de gængende Grenes Pragt. „Jeg er Din Engel,“ svarede Synet, „kom, kom, jeg fører Dig; lang var Din Søvn, dog endelig er Du vaagnet op af den mørke Gravnat;“ han greb den lille hvide Haand og overtydede sig om, at intet hurtigt svindende Phantasibillede flussede ham; da oversoer en sin Rødme de blege Kinder og stille smilende besvarede hun hans Haands varme Tryk. „Rosa,“ lod det da fra Buskene, og en bleg, høj Dame traadte ud fra Myrthebuskene. „Rosa, hvor bliver Du af?“ raabte hun ængstelig og bemærkede nu først sin Datters Selskab.

„Moder, han bringer mig Hilsener fra ham!“ hviskede den smukke Pige rødmende, „at han sov saa blidt de Fortlaaredes Søvn, og da jeg spurgte ham efter ham, den Elskede, da han endnu blev stum og ubevægelig, da jeg nu bad ham om, at sige mig Noget om min Elsker, da svarede han mig, kjøndt hans Dine endnu vare lukkede, han bragte mig Bennens Hilsen, hans Haands kjærlige Tryk.“

Sukkende rystede Moderen Hovedet, førte den Frem-

mede nogle Skridt affides og gjorde ham her bekendt med Datterens ulykkelige, forvirrede Tilstand. — Roderik var af svømmende Mæster og Taffelage baaret til Siciliens Kyster, hvor han tidligt om Morgen blev fundet af Arveprindsens vanvittige Søster.

Med hjærlig Omhu tog Grevinden sig af den Fremmede, der bragte hende Underretning om den elskede Gemæls Lykke, som han nu nød i sine Børns Kreds. Med de inderligste Deeltagelses Taarer hørte hun den gode Virkning af sine advarende Linier, og ahnede ikke, hvor smerteligt nær Arveprindsens Lykke angik hendes Gjæst. Her i det evigt grønne Sicilien, under den aldrig fhyfulde Himmels klare Blaa lindredes den Ulykkeliges bittere Smerte. Al kun Lidende kunne blidt og mildt erkjende den lidende Broder og lindre hans Smerte ved stille, men inderlig Deeltagelse. Snart følte Roderik sig som hjemme hos dem og den stille Rosa blev hans bestandige ledsagerste.

Det eneste søde Efterladenskab, som de onde Bølger havde ladet den stakkels Roderik beholde, var et Billede, som Cordelias Broder engang havde foræret ham. Det forestillede de to Sødskende, Cordelia som 13 Aar, Broderen som 16 Aar gammel. Han bar det paa sit Hjerte og var han engang uforstyrret

og alene, da tog han det frem og bittre Taarer vædede det søde Minde.

En Aften — han havde tilbragt den hede Middag i en fjølig Grotte, udsat for Søluften — savnede han sit kjære Billede, forgjæves gjennem søgte han Grotten, det var og blev forsvundet. I dyb Smerte over Tabet af sit højeste Gode irrede han igjennem den nærliggende Myrtheskov og nærmede sig til et Lusthuus, der havde dannet sig ved en Fletning af Myrthe og Aloe. Han saa den Banvittiges hvide Dragt skimte igjennem de vippende Grene, han hørte hendes Stemme, der, qvalt af Taarer, syntes at stamme en sagte Bøn. Stille nærmede han sig, da saa han hende knæle for en Moosbænk, med hans Billede i de til Bøn hævede Hænder. „O Alode,“ stammede hun, „lever han ikke meer, er han bleven mig troløs, o saa hør den ulukkelige Rosamundes Bøn!“ Rørt omklyngete Roderik den Helbrede, han gav hende den Forsikkring, at hendes Ferdinand levede, elskede hende med sin første Ungdomskjærligheds hele Kraft, og forgjæves havde valsfartet den halve Verden igjennem for at finde sin Rosamunde.

Rosamunde var helbredet; dog kun den glædelige Udsigt til Ferdinands Besiddelse, Vissheden om

hans Kjærlighed formaaede at erstatte hendes Vanvids salige Drømme. „Aldrig vil jeg,“ sagde hun ofte smilende, „aldrig vil jeg beklage en Vanvittig; den Almægtige, der berøvede ham Aandens Klarhed, holdt ham skadesløs derfor ved Paradiisdrømme, der let opveje den haarde Virkeligheds klare Bevidsthed. O tro mig, det er det eneste, sidste Lægemiddel for et sygt, knust Hjerte, og det højeste Trin af jordisk Salighed!“

Forsigtigt forberedte Roderik sin Ferdinand paa den Lykke, der skulde lønne ham for lange Aar i den dybeste Sorg og den uendeligste Længsel, indtil han mod Slutningen af Brevet meldte ham Rosamundes Opholdssted og hendes tro, inderlige Kjærlighed.

Neppe havde Fyrsten af Saalburg erholdt sin ulykkelige Sønns Testamente og af Fru van Gruithusen derhos erfaret Cordelias stedse forværrede Tilstand, før han, ærende sin Sønns sidste Bønner, strax rejste til Wisbaden, for at bidrage Alt til at opmuntre Arveprindsens elskede Veninde. Han overtalede Moderen til at komme til ham paa hans Slot, der laae i en af Sydtysklands yndigste Egne, hvor den

mildere Luft kunde helbrede Cordelias syge Bryst —
 ogsaa haabede han meget af sin Livlæges Dulighed.
 Den Syge, der ved tiltagende Varme øjensynligen syn-
 tes at blive bedre, blev altsaa bragt til Fyrstens Slot.
 Her i hendes Elskedes tilkommende Bolig, hvor Alt
 blev beredt til hans Modtagelse, thi sikkert haabede
 Arveprindsen at finde ham i Grækenland, sølte hun sig
 bedre og lettere, og Haabet om hans Besiddelse rød-
 mede den fromt hengivne Engels blege Kinder. Da ud-
 bredte et Brev fra Ferdinand Glæde og Jubel i
 Fyrstens ensomme Slot, hvor hidtil kun Sukke over-
 tabt Lykke afbrød den øde Stilhed. Han forkyndte
 Søsteren Roderiks Frelse, Moderen at han havde
 fundet den forlængesiden opgivne Elskede, Fyrsten hans
 Datters Helbredelse og hans Gemalindes Opholdssted.
 Faae Dage efter kom han selv for derfra paa Kjær-
 ligheds Vinger at ile til sin Rosamunde. Fyrsten laae
 næsten under for sin Lykkes uvante Byrde, med rø-
 rende Iver ordnede han Alt til sin nærforestaaende Af-
 rejse til Sicilien, ingensteds havde han No, hvad han
 her befalede blev hist taget tilbage igjen, derpaa stod
 han igjen estertænksum stille, smilede over sin ungdom-
 melige Hæftighed, saae længselfuld mod Syden og en
 stor Taare fyldte hans glade Øie.

Paa en klar Sommeraften, da Drangerne og Myrtherne let bevægede jusede i den friske Søluft, sadde Moderik og Rosamunde i Lysthuset, hvor hun først havde fundet sin Ferdinands Billede og hvor hendes Sandsers Nat var bleven oplyst. De talte om Rosamundes Fader, som hun aldrig havde seet, om Moderens langvarige Lidelser og fromme Taalmod. Da nærmede denne sig sagte og omfavnede med hede Taarer den dyrebare Datter. „I Din Lykke vil jeg leve, hvis Gud endnu har bestemt mig den Salighed at see Dig ganske lykkelig;“ hviskede hun blidt og betragtede med Glæde den blomstrende Datter. „Nej, kjære Moder,“ raabte Rosamunde, „ogsaa Du vil endnu blive lykkelig og den salige Rosamunde vil hvile i sine Forældres sammenslynge Arm.“ Benægtende rystede Moderen Hovedet: „nej, jeg veed det,“ begyndte hun mildt smilende, „saadan en Lykke vil ikke meer blive mig til Deel og vort Gjensyn vilde være min Død.“ Da lød Stemmer højt i den nærliggende Skov, og med det Udraab; „Rosamunde! min Rosamunde!“ styrtede Ferdinand i den glæde forstrækkede Bruds Arm. Hede Glædestaarer perlede ud af Moderens Øjne ned paa de Lykkelige, da styrtede Fyrsten med udbredte Arme ud fra Bustene, forgjæves

føgte han at udtale den længe savnede Elskedes Navn og med det Skrig: „min Richard!“ sank hun ned ved hans Fodder. Hendes smilende, venlige Dje saae ivejret til den byrebare Ben, han hævede hende i sine Arme, trykkede hende til sit høitbankende Hjerte, saae hende ind i det kjære milde Dje, dog ingen Lyd besvarede hans stormende Glæde, intet Tryk besvarede hans Haands varme Tryk, Hjertet stod stille — det var bristet i den højeste Salighed.

„Hun har det godt!“ sagde Fyrsten med et smerteligt Smil, efter en lang, mørk Pause og lagde hende blidt ned imellem de duftende Blomster. Intet om den elskende Datters dybe Sorg, kun hendes Ferdinands Kjærlighed formaaede at hæve hende i den bittere Kummer over den troeste Moders Tab.

Da under Fyrstens, Datterens og Vennernes hede Taarer, hendes jordiske Levninger vare nedsænkede og den kjælende Jord bedækkede det stakkels Hjerte, der havde følt saa varmt herneben — da rejste vore Venner bort med veemodige Følelser, for i Hjemmet paa een Dag at fejre Gudsfændenes Dobbeltforbindelse.

Det var paa en klar Juniaften da Roderik sagte traadte ind i Havestuen. Allerede saae han sin Cor delia, opsegende de sidste Solstraaler, sidde under

et Afzietræ, allerede vilde han flyve hen for hendes Fødder, da omfavnede den Elskedes Moder ham grædende.

„Arme Baron,“ sagde hun og betragtede med et vemodigt Smil den af Glæde Bittrende. „De vil finde vor Cordelia meget, meget forandret, og jeg frygter, denne Overraskelse vil meget angribe den Syge.“

„Min Gud, er Cordelia saa svag?“ raabte han forskrækket og gik tankesfuld hen til Døren. Langsomt nærmede han sig til hende, hun saae ham, et Glædesfrig forkyndte ham at han var kjendt, forgjæves søgte hun at ile ham imøde, kraftløs sank hun tilbage paa Stolen. Og da han nu ilede hen til hende, da han omslyngede hendes zittrende Knæ, da han saae ind i det blege, elskede Ansigt, da de tro blaa Dine fulde af uendelig Kjærlighed heftede sig paa ham, da han saae, hvorledes en sygelig Glands erstattede den udslukte Ild, o da kunde han ikke længer beherske sin Følelse, han trykkede sit Ansigt i hendes Skjød, og lod sine Taarer frit Løb.

„Du finder mig vel ret forandret, dyrebare Moder!“ det var de første Ord, som hun med mat, næsten tonløs Stemme rettede til ham, og kun Taarer vare Svar paa hendes Spørgsmaal.

Fader os, kjære Væser, ile over en Tid, der dybt
 opvækker vor inderligste Medlidenhed. Hvo som saae
 hende saaledes øjensynligen nærme sig til Graven og
 uden Murren bære sine usigelige Lidelser, hvorledes
 hun medlidende betragtede sin Roderik, naar han
 understøttede hende og førte hende omkring i den glø-
 dende Middagsol, som hun opsogte, naar hun da sagde
 til ham: "Du er god, min Roderik!" o da maatte
 han vende sig bort og useet knuse en Taare i Djet.
 Kun faae Dage fænslede den stedse tiltagende Kraft-
 løshed hende til Sengen. Den anden Dags Aften øn-
 skede hun at blive baaret ud, da overmandede Svaghe-
 den hende, hun sank tilbage paa Puderne. Roderik
 sad ved hendes Seng, hun bad ham om at forelæse
 hende en Psalme, forgjæves prøvede hun, med sin sidste
 Kraft, at folde Hænderne, endelig bad hun ham derom.
 Efter nogle Ord, som Ingen forstod, sank hun i en
 urolig Slummer. En halv Time senere slog hun Øj-
 nene op, rakte Roderik sin Haand, som han vadede
 med hede Taarer, derpaa hviskede hun sagte: "stakkels
 Roderik!" i hendes Øje glimrede en Taare, et sagte
 Haandtryk udtalede hendes Følelse, der ikke havde Ord
 meer — en usædvanlig Glands overfoer Engleansigtet,
 og det stakkels Hjerte havde udstridt.

Allerede stræbe Sørgepoplerne deres høflige Lov paa Cordelias Grav, graa Taage fyldte Lyststoven, da Roderik i Aftendæmringen listede sig igjennem Haven, for at bede sin Aftenbøn ved den Elskedes Grav. En høj Skikkelse lænede Hovedet paa den simple Urne, et sagte Suk hævede den Knælendes Bryst og hede Taarer vædede Urnen. Stum foldede Roderik Hænderne, hvo var det, der tog saa inderlig Andeel i hans Tab? Da rejste Skikkelsen sig op, og med det Udraab: „min Roderik!“ sank Arveprindsen i hans Arme.

Ofte vandre de to Venner endnu silde om Aftenen til Cordelias Grav, og kun Ferdinands og Rosamundes stille, huuslige Lykke formaaer trøstende at lindre deres Smerte.

Faderens Skud.

Af Leopold Schefer.

Vi rejste igjennem Schweiz. Da vi saae den guddommelige Uorden, Naturens himmelske Bovestykke, Schweiz, blev min ordknappe Ven næsten stum. Kun en Aften sagde han: "See de blaalige Krystalbjerger, Pyramiderne og Reglerne og Spidserne, blæste af Glas — jeg veed kun ikke hvor? Jeg gad blæse dem om! De fløbne Staalvægge — ødelagde jeg! Sammenknæblet maatte Vandet være, da gaves der ingen Afgrunde, ingen Kløfter. Jeg faldte dem med kold Is, den blaa Duft blæste jeg bort fra Toppene, som den blaa Riim fra Blommerne; det Rosenrøde gjorde jeg af sorte Roser, og Guld og Smelteværk gjorde jeg med — Rust; og Sneen gjorde jeg ikke til rød, men til blodig Snee. Saa koldt kunde det blive!"

"Da rejste Ingen meer i Schweiz;" yttrede jeg.

"Nu kan man rejse!" sagde han. "Thi det hele Virrvarr er dog kun en udtjent Theaterdekoration, maaskee Tells, Napoleons eller Hannibals!"

*) Fra Penelope, Taschenbuch für 1833.

Da vi nu hinsides den højeste Højde stige nedad til Frankrig, lod min Ven holde og Bognen føre ned; derpaa tog han mig alene med sig og førte mig fra den banede Landevej tilvenstre ad den Kant, hvor før det gamle Paa havde ført over Bjerget til et Klippehjørne; ovenfor en taarnhøj Bælg; nedenfor en svimlende, stejl Straaning, i Grunden af den snævre, snævre Dal, kun som en bredere Klippespalte, en flummende Bæk, hvis Pladskan neppe kunde høres op.

„Her er mit Theater!“ sagde han spottende. „Enhver Tragoediehelt, der nu har sit Theater af Bræder, har engang haft sit naturlige. Men bedrager Noget Mennesket, saa bedrager Naturen det, ved sig, sit Slags og sin Maade, og endelig ved Menneskene. Hvad der idag synes saa nødvendigt, hvad der er uundgaaeligt og den højeste Forstand, det er imorgen allerede Banvid, Overflod, Latterlighed! Idag drukner En paa Overfarten over Strømmen — imorgen er en Bro fix og færdig. Saaledes gaaer det ogsaa med Broen over Tidens Strøm. Og saa Napoleon druknede deri og bliver ubleet af sine Fjender, fordi han er druknet. Den nuværende Tid er intet Produkt, idethøjeste et Educt af den forbigangne. Eller rigtigere, Fortiden er Eductet, Nutiden det Bortkastede.

Enhver Tid voxer af sin egen Kraft og nærer sig kun nødtørftigt af det gamle Bortkastede og Mudder. Kun noget Gammelt af den gamle Tid træder op i den Nye: den i ensnæver, simpel Sædkapsel indsluttede Erfaring; Erfaringen seer ud som Afke og bliver af Forstandige ubemærkt ved Udsæden blandet med Menneſkehedenſ to udødelige Sædkorn, og diſſe to Sædkorn ere: Frihed og Lykke! — Napoleon kunde have leveret et Par Slag mindre og han laae ligesaa godt og ligesaa ſlet i ſit ſorte Hærmindesmærke, ſom nu. Men da hans Billie var gjældende, da et Ord af ham bød over Tidens Strøm og adſkilte Kyſterne for ham; da det var et Soldaterevangelium, ved Tabet af Hære og Liv; da hundredetufinde ſtore Børn grebe fat paa Spillet og spillede med deres egne Knokler, hvad det ſtore Barn ſaldt paa — da var det tilladt, ogſaa at være en Nar med og maafkee troe: naar vi vare her over Alperne, da vare vi over alle Bjerge!

Dog Begejſtringen er maafkee Folkeſlagenes enefte ſande Lykke — en hellig Brudeſtand, og af dette vort Livs Blomſter den ſkønnefte Frugt. O hvor vare vi begejſtrede, da vi her drog over Alperne og i Anden allerede levede ſom i et tilkommende Ka-

pitel af Verdenshistorien! O hvor udloe vi Efterverben i den lyse Nutid som i en gammel tilsneet Fortid! O min Herre, lee ikke! Saaledes kunne ikke Alle lee! Dertil horer Forstand, Indsigt i den altid aabne Verden. Hvo som vil gjøre udodelige Ting, maa leve som en Udodelig — og doe som en Udodelig; thi Døden horer til Livet; ikke som dets anden Deel, men som 99 Dele til Een, som et fuldkomment mandbart udvoret Træ til sit Sædforn. Naturen havde nu just bedraget os, spillet os en Streg af sit Slags Alperne vare tilsneede saa vi vare nær ved at fortvivle; men Bonaparte tog ikke gamle, vaklende, halvdøde Graafljægge til Generaler — saa længe han endnu var klog — men de opadstræbende, fyrigste, kraftfuldeste unge Mænd. Jeg var dengang endnu kun Oberst, men mig gav han to Regimenter at føre her over Alperne, og det de Første. Og det første Compagnie af disse gav jeg igjen min førstefødte Søn, min elskede Achille: jeg elskede ham, fordi jeg ærede ham, thi i sin blomstrende Ungdom var han allerede Capitain.

Seer De, høist oppe paa den smale Sti under den stejle Klippevæg, der rager op over Skyerne, flusfede det første Compagnie — Vej igjennem Sneen, gjennem Klippelabyrinthen; thi en Soldat maa gjøre

Alt, hvad der i Krigen er nødvendigt for Armeen og ham selv: løfte Døre og Vinduesflaader af og forbedre den flette Vej i Landsbyen dermed, — paa Tilbagetogget antænde Landsbyer for Fjenden, — kort, bekjendte Ting! Her hedde det nu at være tapper Soldat: skuffe tappert! Jeg drev nedensfra Hjorden op til Bjergene, Gaar efter Gaar. For Snehvirvler saae man ikke Solen og neppe ti Skridt omkring sig. Istedetfor Hornet hørte jeg dennegang kun de vakre Skytters Frihedssange; thi Instrumenterne vare frosne, alle Fingre frumme og stive af Kulde, og fra øverst til nederst tilsnæede saae Menneskene ud som de selv vare af Sne, kun Kinderne vare røde og Djnene lyste. Saaledes gav jeg Befalinger til de Forbidragende, idet jeg ved Siden af Vejen uafsladeligen løb omkring en Pæl, for ikke at fryse ihjel. Det var min Tapperhed!

Noget Tid efter hentede min Adjutant mig op. Han sagde intet Ord uden at jeg behøvedes. Sangerne taug. Kun et dæmpet Udbrud havde jeg hørt. De Ansigter, jeg kom forbi, saae alvorlige og spændte paa mig. Saa Mange, der vare istand dertil, trængte sig efter mig. De vidste Noget! Intet Godt; ellers havde En eller Anden raabt det efter mig her i Bildnissets Frihed, om han endog ellers ikke havde været at sige det

til sin strænge Herr Oberst. Jeg var bekjendt for Orden og Mandstugt og gav villigen Exemplet til den sureste Pligt. Kun En sagde sagte til en Anden — „de have vel Begge Børn“ — „den skaffels Mand!“ Saadanne afbrudte Uttringer gibe Hjertet en ængstelig Stemning og der er noget unævneligt i denne Følelse, hvormed vi see En imøde, der om Aftenen kommer fra Slaget, i den Spænding, hvormed vi vente Svar paa vort hæftige Spørgsmaal: „Hvo har vundet?“ En god Soldat maatte frepere i tre Minutter, naar han ikke fik Svar. Siger han ikke strax derpaa, „Vi!“ saa vender en ærefjær Karl sig hurtigt om. I saadan Helvedsqual efter Svar vadede jeg et Kvarteerstid opad. Min Søn skulde berette mig . . . Her til dette Fremspring, hvor vi nu sidde, kom Mange mig imøde. „Bliv her!“ sagde de alvorlige til mig. „Skjen har udsneet! Her kan De bedre see!“

„Hvad da? Hvad skal jeg da see? spurgte jeg. Endelig traadte en af de Kjæfeste frem og sagde: „Deres Søn! De er en Mand, der kan høre og see, nemlig saadanne Ting. Vi havde heller svært saaret Deres Søn, ja bragt ham død ud af Kampen. Thi at en saa tapper Mand falder i Slaget, derpaa kan hele hans Regiment altid være fattet — men at Deres

Søn saa hæderløst falder her i Kløften, det er skjændigen tabt!"

"Tabt! Saa pludselig bort fra de Levende!" stønnede jeg. Vel ti Grenaderer tilbøde sig at springe i Afgrunden, naar deres Capitain derved kom op igjen.

"Hvor er han?" spurgte jeg.

"Knust derne!" —

"Hvorledes er det gaaet til?"

"Deres Søn stod ved Siden af os, indhyllet i sin Kappe, for at ordne Skufningen, hist paa Klippevæggens smalle Trin, tæt over og ved Siden af ham Afgrunden! Modets Ild bevarede Lemmerne fra at blive følesløse. Vi frøs og stode stivne og aandede i de blaae Hænder — da tilskyndede Capitainen os: "Børn, med Lyst, og spilder ikke Fjeldherren Tiden! Overlistede som vi, maa vi være hurtige. Med hvert Skuffekast give vi Fjenden et dræbende Slag paa Ryggen." Vi viste ham de stive Hænder. Men som Svar greb han i Sneen, gned Ansigt og Hænder dermed, tog Skuffen fra mig og kastede Snee ned i Afgrunden, som om han vilde fylde Skovbækkene derne. Da grebe vi flamsfulde igjen til Arbejdet; han traadte tilbage for at give os Plads, svøbte sig igjen ind i sin Kappe og traadte blot et halvt Skridt for langt ud paa Sneeranden —

Kanten brister, og som en Duffe paa et Brædt . . .

„Holdt!“ raabte jeg og greb Manden i Kraven. Ingen loe. Han var dernede, knust, druknet, begravet i Sneen. En af Delene; sandsynligvis alle tre Dele paa eengang. Jeg stirrede ned i Afgrunden. Og at Elementerne tale og føre et Sprog, derom tvivler jeg ikke meer; thi gyseligt raabte Bækken op til mig fra Dybet med huul Brusen, og jeg forstod det, skjøndt jeg var næsten bevidstløs.

„Hvorledes det Sted forekom mig, hvor Capitainen just havde staaet, hvorledes jeg stirrede derpaa, det staaer ikke i mit Reglement,“ tilføjede Manden.

Jeg affyrede en Pistol til hans Øre over Graven og raabte derpaa opmuntrende: „Til Arbejdet!“

Da hørte vi pludselig nedensfra et dæmpet Raab: „Fader! Her er jeg! Her!“

Jeg kunde herfra overse baade det Sted, hvor han var faldet ned og Dybet tillige. Jeg . . . mit Øje opdagede ham, da mit Blik langsomt og forfærdet gled nedad Sneevæggen. Jeg viste ham til Bennerne, hvorledes han, fanget og ophængt ved sin Kappe, taarnhøjt og taarnhøjt, hængte som Prometheus ved den vilde Green. Og virkelig hængte han saaledes. Thi Ørne og Lammegribbe svævede først omkring ham, som

Krager om Uglen, og af hans Rappe var Intet at fortæ-
 rare, og En satte sig paa hans Skulder, som han
 hængte der med bart Hoved — med de sorte Haar —
 og ikke kunde røre Andet end Benene for at jage dem
 fra sig; kun saaledes bragte han sig lidt efter lidt i
 Sving og ringte sig selv som en Klokke — en graa,
 skrigende Klokke — med en Rjæthed, som selv Rejse-
 ren i samme Stilling ikke havde gjort ham efter. —
 „Bravo!“ raabte jeg, og nu tilraabte vi ham Trøst og
 Saalmodighed: „Vi komme!“ Men han var neppe
 istand til at vende Hovedet saaledes, at han kunde
 see os.

— Hift grønnes nu den tomme Bust ved Klippe-
 væggen! Og jeg er igjen tilmode som Fortælleren, da
 han saae Stedet uden Capitainen. Jeg befalede, at
 bringe Toug, Strikker og Stænger — en kort Tøven
 torde jeg tillade mig; thi den Forulykkede var en brug-
 bar Mand i Hæren. Men blev han ikke snart frelst
 — da maatte vi bort, som et Krigsskib maa bort, der
 har tabt en Matros i Havet — thi et Skib og et
 Menneske veje ikke hinanden op. Kun for Feldtther-
 rens Skyld, naar han havde hængt dernebe, havde vi
 kunnet standse, maaskee holde Rastdag, naar ikke en
 Anden, maaskee Desaix, havde overtaget Befalingen.

J en Time maatte jeg være over Passet. — Tong vare — tre Dagmarscher tilbage, ved Skibsbroen; Reeb vare der nok af — i Frankrig, Hamp nok — i Rusland til at hænge alle Spidsbuber og flette Menneſker. Her flæbte de nu et Antal Strikker og Snore til. Jeg bandt dem i Tanker ſammen — og min Beſlutning var fattet. Imidlertid lod jeg gøres hvad der var muligt. Ovenfor, lodret over min Søn, kunde vi ikke ſee ham. Den Mand, af hvis Haand han havde taget Spaden, lagde ſig med det halve Legeme ud over Skraaningen, medens jeg holdt ham i Fødderne, og Andre igjen mig. Han var ikke at ſee, ofte kun at høre i Vinden.

Nu kastede jeg Rappen af og befalede otte ſtarke Mænd at holde den ene Ende af det ſammenknyttede Reeb; den anden Ende bandt jeg mig under Armene om Livet og begik den ſubordinationsſtridige, faderlige Handling, at lade mig hidses ned i Luſthavet ſom en Dykker — uden Kloſte. Den første Udglidning over Skrænten var noget beſynderlig. Derpaa gave Følſkene lidt efter lidt ſlip — og jeg ſank gradeviſ, ofte rykviſ, og knyttede i Nedfarten en noget ſæregen Samtale med min Søn. Jeg brølte ned til ham: „Ved mit Reeb er endnu en Sideskrikke, i den binder jeg

Dig fast, og derpaa trække de os Begge op paa een-gang; Alt, hvad der har Hænder, tager fat, og jeg glæder mig til at see Dig igjen, ja jeg kysfer Dig sikkert undervejs! Hører Du mig?"

Men istedetfor Svar nedenfra, hørte jeg ovenfra den Trøst ned til mig: "Rebet er forbi!"

"Holdt!" raabte jeg. Jeg saae under mig. Jeg maalte Dybden — forkvilede, eller frøs nu først, og befalede at trække mig op. For at komme til ham nedenfra — tænkte jeg medens jeg gled — maatte vi endnu før Matten bygge det babyloniske Taarn op, to, tre Gange! thi jeg veed ikke, hvor højt det har været. Men bygge vi ikke rask, saa fryser min Achilles idetmindste ihjel i Stillehed, hvis han endnu saa længe beholder Dine i Hovedet og Hjerne i Panden. Skal jeg lade et Par Mand paa Drlov hensættes heroppe, at de tre Dage kunne kasse Sneeboldte, for at forjage Ornene? Før Løvejret kommer, er han frossen og fultet ihjel, altsaa død en langsom, marterfuld Død — den fortjener han ikke! Rigtignok, hans Moder vil myrde mig, naar jeg, hans Fader, seer

Nu var jeg oppe.

Brav, mine Venner, sagde jeg. Nu ville vi hjælpe! Frelse ham! — Min Medlidenhed har sejret,

— Mit Faderhjerter! Og jeg var en Mand, der vidste at afgjøre den jernhaarde Nødvendighed, og bære den som et Harnisk. Jeg havde imidlertid ladet arbejde af al Magt — og til ulukkelig Lykke var Passet frit og ryddeligt — jeg lod Trommerne hvirvle, og Gaasegangen over Højden begyndte, eller Toget i Italiens Ark parviis enkelte. Men jeg gik grublende tilbage til Stedet her. Og i de rosenfarvede Aftenfkyer saae jeg et Billede ... kosteligt, tydeligt! Et gyldengrønt Træ. Ved Stammen Tells Barn med Øblet paa Hovedet. I Skudvidde fra ham — Tell selv med spændt Bue — from, bleg, ondskabsfuld, opvært, fattet, rolig, kjærlig og vaklende og sikker — Alt paa engang — sigtende efter Øblet, ikke efter Barnet.

Du skulde heller strax fhyde efter Gefler! raabte jeg efter ham i de forsvindende gyldne Skyer. Imidlertid har Du gjort den lette Handling, Skjæbnen paalagde Dig. Du har redeligen — skudt efter Øblet. Jeg — jeg har et andet, svært Skud! Jeg maa ganske nøje sigte efter min Søn's Hjerter — under Rappen, ikke under Træet, jeg maa træffe ganske rigtigt — ikke Øblet, men Barnets Hoved, eller

Hjertet. Tak Du Gud! Din Gjerning var næsten Børneleeg imod min.

Men jeg betænkte mig. Jeg vidste, hvorledes min Achilles tænkte, som en Søn af den ny, store Tid, stor liig hin gamle Tid. Jeg maatte skilles fra ham, uden at see ham — fjøndt hans Ansigt var mig hjært, uden Svar — hvor stille og tilfreds hans Sjæl var. Jeg var ham saa nær — som om han svævede under Jorden! Han levede — som havde han været begravet en Million Aar! Vi vare adskilte. Jeg tilraabte ham nogle Afshedsord — men ogsaa disse adspredte Stormen!

Jeg var Oberst. Og Obersterne ere egentlig de Mægtige i Armeen. Mødrenes tusinde Sønner, Fødelandets tusinde Sønner ere i den Romanderendes Magt, hans Flint, Stof, Hud og Been og Knokler og Afse. Hvor han vil, maa de dræbe; hvor han vil, maa de staae, det vil sige: falde; — først halvøde erholde de den guddommelig-menneskelige Ret at tale, at anraabe om Hjælp, og først naar de have mistet Arm eller Been, tør de krybe ud af Række og Geled hen i en Krog, for at døe roligt. — Altsaa jeg kommanderede: "To Skytter frem!"

Do traadte frem,

Jeg kommanderede: „Skyd Capitainen der ned!“

De stirrede ned i Agrunden.

„Læg an!“

De lagde an. —

„Fyr!“

— De fyrede. —

Men fattet, ja roligere saae jeg derhen. Men min Søn ringte den graa stumme Klokke. Skytternes Hænder havde bævet, maaskee af Kulde, sikkert af Medynk. — Med Anstrængelse vendte Achilles sit Ansigt ibræjret til os, til mig.

— Da saae jeg tydeligt Tell i Skyerne. Jeg forstod Faderen. Jeg forstod Billedet, der havde udfæstet mit eget Billede i Skyerne som et Camera obscura; thi det var mørkt i mig. Kun Faderkjerligheden blussede og forbrændte mig næsten, som et Lys, der brænder ned i Haanden.

Jeg afløste en Skytte. Jeg lod ham knæle. Jeg lagde det velprøvede Gevær paa hans Skulder. Jeg kommanderede mig selv: Fader, læg an! — Fader! færdig! — Fader! Fyr!

Jeg gav Ild. Jeg gav Geværet bort.

Ingen talede et Ord. Jeg gik frem og tilbage. Noget Tid efter saae jeg ned efter min elskede

Achilles. — Hans sorte, bare Hoved hængte nu roligt
bøjet ned over Brystet. Den graa Klokke hængte
stille. Sikker var det kun Binden, der legede med
den. Og Gribbene kaldte paa Gribbene, og Drnene
kaldte paa Drnene. Jeg lod den graadige Natur der-
nede sin Villie. Jeg lod min Natur sin Villie — og
paa den nedgaaende Sol mærkede jeg, at der maatte
staae mig to Taarer i Djnene.

Nu gaaer Solen igjen ned, og jeg seer den atter
ligesaa taareblændet, som dengang.

Kong Ferdinand af Ne- apel.

Den afdøde Kong Ferdinand af Neapel, bekjendt
under Navnet Lazzaronkonge, var sit hele Liv igjennem
en saa stor Sagtven, at man næsten kan paastaae, at
han ikke har havt Tanker for noget Andet. Da de
franske Hære anden Gang nærmede sig til hans Land,
for anden Gang at drive ham ud af hans smukke
Rige, blev et stort Raad forsamlet i Portici, for at
overveje, hvad man skulde gribe til i denne skrækkelige

Forlegenhed. Dronningen, Caroline af Østerrig, (Søster til Maria Antoinette af Frankrig) der var ligesaa virksom som hendes Gemal var ligegyldig, førte altid Forsædet ved slike Festsigheder. Paa denne Dag maatte Raadslagningen naturligvis være meget lang og alvorlig. Kongen blev utaalmodig, stod op, efterat han flere Gange havde seet ud af Vinduet efter Bejret, og sagde: "Caroline, hvad skulle vi gjøre? Skulle vi flygte, saa er det bedst at bryde op; hvis vi blive, saa siig mig det, at jeg kan gaae paa Jagt."

Siden, da han ikke meer havde sin Gemalinde til at lede Forretningerne, forled han Raadet, hvor vigtige end de forhandlede Gjenstande vare, saasnart Klokkeren slog tolv, den Tid, da han var vant til at gaae tiltaffels, og plejede at siige til sine Ministre, idet han stod op: "mine Herrer! mine Maccaroni blive kolde."

Saae Uger før hans Død havde jeg den Ære, at faae Audients hos Kong Ferdinand i det pragtfulde Pallads i Caserta. Betsigten dermed var at forelægge ham nogle vigtige Papirer om Messinas Handel, og mundtliggen meddele ham Indholdet af disse Papirer, da man vidste, at han aldrig læste de Dokumenter, man overleverede ham. Han modtog mig meget naa-

digt, ja venligt, og hørte mig nogle Minuter med
 temmelig Opmærksomhed. Men pludselig faldt mit
 Navn ham i Minde, hvilket Kammerherren havde
 opskrevet, han afbrød mig i min Historie om Messinas
 Frihavn o. s. v. og spurgte, om jeg var i Familiie
 med General —, der havde været i Sicilien med
 den engelske Armee, medens de Franske havde besat
 Neapel? Paa mit Svar, at jeg ikke havde den Ære
 at være beslagtaget med ham, fortsatte Hans Majestæt:
 „ah, det var en fortræffelig Mand. Saadan en Skyt-
 tel! saadan en Skytte!“ Og da han engang var kommen
 paa sin Rjæphest, vare hans Tanter ikke meer ved
 min Forestilling. Han lod mig imidlertid tale ud, og
 jeg troer, han vilde have gjort Alt hvad man ønskede,
 hvis han ikke saa snart efter var død. Han vilde
 dengang just gaae paa Jagt i Skoven ved Favorita.
 Da jeg traadte ind i Audientsalen, blev jeg næsten
 kastet omkuld af to store spanske Jagthunde, der løb
 mig imellem Benene; ogsaa medens jeg afgav min
 Forestilling forstyrredes jeg af disse Kongens Yndlinge,
 idet de sprang mig op i Ansigtet, og op paa Hans
 Majestæts Seng, der kunde sees i et tilstødende
 Værelse og ikke syntes at være bedre end en alminde-
 lig Feldtseng. Den pragtfulde Sal var næsten ganske

blottet for Meubler, det mest Paafaldende deri vare et Par store Støvler til Sneppejagt, der laae i en Krog, medens to Flinter stode i en Anden og en lille Hammer laae paa en Stol med Silkebetræk. Hans Majestæt bar en graa Kjole, en graa Vest og graa Beenklæder, over hvilke sidste vare trukne et Par gamle, grove, brune Strømper op over Knæene, saaledes som Jægerne pleje at bruge om Sommeren.

Medens Audientsen varede stod Kongen imellem to Binduer og lænede den ene Haand paa et Marmorbord. Hans Hænder saae grove, haarde og hornede ud, som hos en Mand, der arbejder meget med Hænderne. Og hvad Jagt, Skydning og Fiskeri angaaer, saa havde hans Majestæt vistnok hele sit Liv igjennem arbejdet meget. Trods sin høje Alder var Kongen dengang stærk og rørig. Jeg havde neppe forladt Palladset, før han i en flot Bogn kom bagefter mig paa Bejen for at kjøre til Jagten. Da jeg næste Gang saae ham, laae han paa Paradefengen.

Ferdinand havde med en overordentlig Eieegylighed baaret sin kongelige Løbebanes Lykke og Ulykke, og aldrig ladet det forstyrre sin Søvn, sin Appetit, sin Jagtlyst og sin muntre Latter. Jeg har ofte, naar Sagerne stode meget flod for ham — eller rettere for

hans Kongerige — hørte ham lee ligesaa højt og hjerteligen som nogen Lazzaron i Neapel. Han maa være død med Tanken om vilde Sviin, vilde Vender, Hunde, Geværer og gode Skytter; thi i Januar 1825 følte han sig, efterat han formedelst Forkjølelse havde maattet blive nogle Dage i sine Bærelser, saa vel en Aften, at han lod foranstalte et Jagtparti for den følgende Dag. Han gik tidligt tilsengs, som sædvanligt, men kaldte ikke paa sin Kammertjener tidligt den næste Morgen, som han ellers plejede at gjøre. Alt var beredt til Opbrud og Jægerne og Skytterne ventede. Endelig aabnede man Døren og fandt Hans Majestæt død. Den ene Arm laae noget ud over den lave Fjeldtseng, som om han havde prøvet paa at staae op; i hans Ansigt viste sig intet Spor af Smerte. Et Slagflod havde paa den hurtigste og roligste Maade endt hans Liv. Han døde nær ved sit 80de Aar.

Ferdinands Fejl maa man forstørstedelen, om ikke ganske, tilskrive den flette Opdragelse, han havde nydt, og det Land, hvori han levede. Hans Anlæg vare gode, men vare aldrig blevne uddannede. Naar han rev sig ud af sin sædvanlige Eigegyldighed, kunde han dømme meget rigtigt og handle med Kraft. Ogsaa var han vittig paa sin Maade og sagde mange snur-

rige Ting. Efter sin sidste Tilbagekomst fra Sicilien, da Murat var bleven fordrevet af Østerrigerne udaf Kongeriget Neapel, viste Lord Nugent, Krigsministeren, ham en Dag nogle Guirasfer til Prøve, da Generalen vilde beklæde et af de nye neapolitaniske Regimenter dermed. Kongen syntes godt om Prøverne, men spurgte smilende Generalen, hvilken Deel af Soldatens Legeme der skulde bedækkes dermed. Generalen svarede naturligvis: „Brystet,“ „Da nytte de ikke mine tappre Maccaroniensere!“ — udraabte Kongen. — „Mine Soldater vise sig ikke for Fjenden forfra — nej, nej, General! omvendt, bagtil, bagtil maa de bære Guirasferne!“ og derpaa brød han ud i sin sædvanlige skrældende Latter over sin Wittighed og over sine Soldaters bekjendte Fejghed.

Til Lina.

Hvad er det, som med stærke Demantfjeder,
 Mig lænker, Lina! til Dit Blik, Din Sjæl,
 Som alle mine Tanter, Ønsker leder,
 Til Himlens Gud og Fader for Dit Held?

Hvad er det, Lina! som i Fryd som Kummer
 Gjør at jeg uophørlig tænker Dig,
 Som midt i Dagens Larm, i Nattens Slummer
 En Lysets Engel liig omsvæver mig?

Hvad er det, som, naar Du mig blidt tilsmiler,
 Da fylder denne Barm med himmelsk Lyst,
 Og atter, naar Du fra mit Hjerte iler,
 Da efterlader Tomhed i mit Bryst?

Hvad er det, som, naar Du min Kummer deler,
 Og trykker denne Haand med sømme Smil,
 Da gjør at strax sig Hjertets Bunde heler,
 Og Sorgen flyver bort med vinget Til?

Hvad er det, Lina! som, naar Du mig kysser,
 Og bly og rødmende slaaer Hjet ned,
 Da dette Hjertes Tølelser inddrøsser
 Sødt lullende til himmelsk Salighed?

Siig, Lina! er det Vensteb? sikkert ikke! —
 Nej, stolt jeg føler, det er noget meer,
 Thi naar jeg seer i Dine sømme Blikke,
 Da meer end Vensteb's Salighed jeg seer.

Mon Kjærlighed? — o! ja Du elskte Pige!
 Hvis den saa yttres sig paa denne Jord,

Da er det Kjærlighed foruden Lige.
Reen, evig, lige huld og lige stor.

Thi Intet, Intet bryde kan den Bænke,
Som fængsler mig til Dig, Du hulde Mø!
Lad Kar sig kun i Tidens Hav nedsænke,
Min Kjærlighed, som Tiden, ej kan døe.

Den trodser Kammers Braad og Modgangs Bølger,
Dg Armøds tunge, frygtelige Kaar,
Dg liig en Skyttaand ved min Side følger,
Dg skaber Livets Vinter om til Vaar.

Ja, om end Du, før jeg, til bedre Egne
Gik bort, om grusom Dødens Engel rev
Dig af min sømme Favn — ej skal jeg blegnes
Thi min i Evigheden dog Du blev.

Jeg føler det — højt over Himles Himle,
Jeg vilde søge Dig til jeg Dig fandt,
Hist hvor en Hær af Soleverdner vrimle,
Hvor evig festlig Glædens Sol oprandt.

Dg funden — jeg Dig henrykt vilde trykke
Til denne fro og længselfulde Barm,
Saa fast, saa fast, at Intet skulde rykke
Dig, evig elskte Lina! af min Arm.

Dg for Guds Throne ned jeg vilde knæle.
Jeg veed han ynder trofast Kjærlighed,
Dg bede ham forene tvende Sjæle
Tilfammen i sin glade Evighed.

D. D. B.

Den gamle Skat.

Novelle af Ludvig Tieck.

(Fra Urania 1835.)

I Martisdagen funde de Indvaanere, hvis Huse stode i den øverste Ende, nøje om Morgenens vide Tiden, hvis de skulde have glemt at lægge Mærke til Klokkeren. Punktligt aabnedes Porten til det store, mægtige Huus, som man kunde kalde et Palads, kort før Fromessen, og uden ledsagelse skred en lang gammel Mand stum og stiv forbi Portneren. Han var Vinter og Sommer indhyllet i en Skarlagens Kappe, hvis Krave var omgivet af en Guldtræsse, hans hvide Haar var endnu lysere af Puder og bedækket med en lille trekantet Hat, besat med hvide Fjer. I Haanden bar han et langt Spanstrør, smykket med en høj Guldknap og en glimrende Snor, naar han gik, styttede han sig paa denne Stav, idet de sorte Dine saae lynende fra det blege Ansigt, uden at agte paa Noget tilhøjre eller tilvenstre, saa at Naboerne, der kjendte hans Maneer, heller ikke besværede ham med at hilse ham eller vise ham noget Tegn paa Vrefrygt, eller forstyrrede ham paa hans Vej til Kirken.

Hverken Sygdom eller Forsald i hans Familie

kunde afholde Grev Seestern, Overkammerherren, fra denne tidlige Kirkegang. Men ligesaa punktlig var han i sine Funktioner ved Hoffet, han kom aldrig en Minut for sild eller for tidligt, aldrig havde han i tyve Aar udsat en Forretning, der paalaa ham, hvor ubetydelig den end var, aldrig holdt en Bedende op med Bøfter eller halve Ord, men stedse med et kort, rundt Nej affærdiget Enhver, som han ikke kunde hjælpe. Han var derfor bekjendt som en haard, adelsstolt Mand. Man saae ham sjældent tale med Borgerlige, næsten kun, naar Forretninger udfordrede det; dog undveeg han ogsaa Omgang med Folk af sin Stand, og derfor kaldte disse ham en Menneſteffjende, skjøndt de unge Adelige paastode, at han var indskrænket og sølte sig forlegen i Selskab med oplyste og livfulde Mænd, fordi hans Mangel paa Forstand gjorde ham det umuligt at følge Deres Anskuelse eller endog kun at forstaae deres Meninger.

I sit Huus levede Greven mange Timer ensom paa sit Bærelse. Han havde nøje inddelt sin Tid, og afveeg ikke fra denne Orden, naar ikke de nødvendige Omstændigheder tvang ham dertil. I en vis Time læste han Aviserne, i en Anden aandelige

Bøger, ligeledes ordnede han sine Forretninger og udarbejdede hvad Kongens Tjeneste fordrede. Paa bestemte Dage var han mere i sin Families Kreds og fornøjede sig i rolige Samtaler med sin ældste Datter, sin Svigersøn Generalen, og Børnebørnene. Ofte forelæste eller sang de to yngre Døtre, og Elisabeth, den Yngste, var især begavet med en smuk Stemme, skøndt han heller hørte Catharina forelæse. Faderen var af den Mening, at Mennesket levede kun, naar hans Liv løb regelmæssigen ud, som et Uhr, og enhver Ting skete uigjenkaldeligen i den Time, som var bestemt dertil.

En mørk Novembermorgen, da Gaden endnu ikke var meget livsfuld, hørte man et Skrig, Jublen og Larmen nærme sig, og de nysgjerrige Beboere stode op fra Frokosten, for at see, hvad der kunde foranledige denne Tummel. En Klynge af Børn og Gadedrenge strømmede larmende og skrigende frem, og foran dem gik en gammel Mand, belæst med Rjækkentøj, der betegnede ham som Rjedelsliker, hvilket ogsaa hans sværtede Ansigt og de rustplettede Klæder antydede. Det maatte vække Opsigt, at den Gamle allerede saa tidligt om Morgenens var beskænket eller endnu ikke havde udsovet Rusen fra

igaar, og den skadefro Ungdom benyttede hans Tilstand, for at forfølge ham med Ratter, Spot og Skjældsord. Fra Tid til Anden løb den fulde Mand bandende og støjende ind imellem Hoben, der da foer fra hinanden, for strax igjen at samle sig og gjøre Nar igjen. Drengenes Antal tiltog, og nogle Eldre, der hørte til den dagdrivende Pøbel, forenede sig med Triumphtoget.

Da Kjærlighedsfløkeren ikke udrettede noget med sine Trudser, da hans Modsigelser kun opvakte høj Ratter og Ingen af hans Følge fæstede Tro til den Forsikkring, at han var en ædru og fornuftig Mand, hvilket hans tumlende, usikre Gang og hans lallende Stemme ogsaa for paafaldende modsagde, saa søgte han endelig efter Stene, for at kaste dem ind i Klyngen. Nu var Toget udenfor Grevens Huus, og da Tummelen var stærkest, traadte den værdige, alvorlige Olding ud af sin Port, der strax lukkede sig efter ham. Han saa sig neppe om efter Tummelen, men vendte sig alvorlig ad den Kant, hvor den Kirke laae, som han vilde besøge.

Da den Bestjænkede saa Grevens høje Skikkelse, hans Skarlagenskappe og Staven med Guldknappen i Mandens Haand, ophørte han strax med

sit Forsvar, tumlede hen til Overkammerherren, søgte at stille sig lige op for ham og raabte med høj Stemme: „Å! godt, at De kommer, Herr Greve! De har just ogsaa Stokken i Haanden; hug, slaa ind imellem det Kram, alt hvad De kan! Prygl løs paa dem, thi de Canaillier gjøre mig det for broget!“

Greven stod et Dieblis stille, zittrede en Smule med de blege, smale Læber og vendte sig derpaa med et ubeskriveligt Udtryk af Foragt bort fra den usle Plebejer, der paa en saa besynderlig Maade gjorde Fordring paa hans Hjælp. Uden at see sig om meer, fortsatte han med faste Skridt sin Vej til Kirken. Ud af Porten traadte en gammel Jæger, der tog den Bestjænkede ind i Portnerens Stue, for at berolige ham og adsprede Dpløbet, hvorpaa den larmende Hob ogsaa snart adspredte sig og Naboernes Binduer lidt efter lidt lukkedes.

Fra et Bindue i den øvre Deel af Palladset havde Edmund Frimann, Grevens Secretair, med Opmærksomhed seet den besynderlige Scene. Den unge hæftige Mand var i Begreb med, bevæbnet at ile ned, for at befrie sin højt ærede Herre af den raa Drukkenboldts Hænder, da han saa, hvor hurtigt Hoben blev tilfredsstillet og Uroftisteren

beroliget af Tægeren. Han traadte tilbage og maatte nu smile over sine vredeblusende Kinder, saavel som over hele det Optrin, han havde seet. Imidlertid besluttede han at besøge de unge Grevinder og meddele dem den besynderlige Begivenhed, for at de ved Bordet kunde berolige Greven, hvis han følte sig frænket. Den Eldre sov endnu, men Elisabeth sad i sit Værelse ved Fortepianoet og spillede og sang. Grevindens Selstabsdame var tilstede, beskæftiget med et kunstigt Broderi. Elisabeth stod glad op, saasnart hun bemærkede den Indtrædende.

Elisabeth loe højt, da Edmund ganske alvorlig havde fortalt hende Historien. „Jeg troer,“ sagde hun derpaa, „at man i hele vor store Stad ikke havde kunnet finde en stærkere Contrast, og det er et spottende Indfald af Skjæbnen, at dette er mødt min gode Fader. Saavidt jeg kender ham vil han imidlertid være ligesaa lidt ærgerlig derover, som naar noget Snee var faldet ned paa ham fra Taget, thi Sligt lægger han ikke Mærke til.

Selstabsdamen, en ung Frøken, havde med den mest spændte Opmærksomhed hørt paa Fortællingen, og da hun hørte at den fulde Kjædelslækker endnu

var i Huset, saa bad hun om Tilladelse til at gaae og see den mærkværdige Mand, der havde gjort saa stor Opfigt.

„Det nysgjerrige Barn!“ sagde Elisabeth og saae efter hende med klare, venlige Øine. „Det er en lykkelig Alder, hvori endnu Alt er os vigtigt, og en lykkelig Stemning, om man vil kalde den saaledes, der endnu bevarer os modtagelige til gjerne at opfatte med Opmærksomhed ogsaa det Ringe, Intetsigende og Ubetydelige, og ikke afvise det som noget Forstyrrende og Unyttigt. Ja, min Edmund, jeg var ogsaa et Barn, og vi vinde, som det synes, idet vi troe at stige højere op, kun ligesaa meget som vi tabe. Tab og Erhverv, maaskee i lige Forhold, er vel vort Livs Indhold og Historie.“

„Kan Elisabeth tænke og føle saaledes?“ svarede Edmund; „o nej, hun veed det ligesaa godt som jeg, at vort Liv er mere end et Spejl, forbi hvilket Billederne gaae, uden at efterlade et Spor. Først naar vi finde os selv, giver det Gjenstande for os; endog det Ringeste, om end ikke just denne Kjærlighedsflammer, kan da træde i noget, prophetisk Forhold til os.“

„Rigtigt, min unge Prophet,“ sagde Comtes-

sen med et skalkagtigt Smil, „og siden jeg har lært at kjende og forstaae Dig, er først mit eget Væsens Fortræffelighed blevet mig klart.“

„Hvor De er lykkelig,“ sagde Edmund sukkende, „i denne aldrig forstyrrede Munterhed.“

„Dg skal jeg maaskee,“ udraabte den høje Pige, idet hun hævede sig paa Lærerne, for at blive endnu højere, „skal jeg stedse jamre og græde, som min Christine gjør ved sine Bøger? Nej, min kjære Ven, der ville endnu komme Timer nok, i hvilke vi maa være alvorlige; lader os nyde Nutiden, saalænge den er klar. Behøvede vor Kjærlighed at være en Hemmelighed, naar Menneffene forstode, hvad Verden og vort sande Venstab har at betyde? — Men her, min Ven, vil min Fader ikke være saa ligegyldig, naar han endelig erfarer Sagen og vi maa dog meddele ham den. Alt i Verden vil han lettere begribe, end at vi tænke paa en Forbindelse og gjøre Regning paa hans Samtykke.“

„Hvis De ikke gav mig Mod, Elskede,“ svarede Edmund, „saa vilde jeg aldrig finde det hos mig selv. Men det maa skee, jeg skylder mig selv og hans ædle Charakter det. Men Folgen vil være, at jeg maa forlade Huset og maaskee Byen.“

„Et godt Øjeblik,“ sagde Elisabeth, „en glad Time maa jeg vente paa hos ham. Han elsker Dig, han udmærker Dig; med hans tilbageholdende Kolde Bæsen har det altid været mig paafaldende, at han var venligere og fortroligere imod Dig, end jeg nogensinde har seet ham imod nogen anden Mand. Ofte behandler han Dig som et Barn af Huset; aldrig har han gjort en bitter Bemærkning over Dig eller endog kun dadlet Dig; derhos beskytter min Svoger Generalen Dig, mange Fornemme i Byen ere Dine Venner, om Dine Arbejder tale Alle, endog min Fader, altid med Højagtelse. Jeg haaber Alt, rigtignok som man haaber, naar det smerteligste Tab ligger nærmere end Opfyldelsen.“

De Elskende havde i deres Samtale forglemt deres Omgivelser; han trykkede den smukke høje Pige til sit Bryst og lagde Alt, hvad han kunde sige hende, i et smerteligt sødt Kys paa hendes Læber. Hun besvarede Omarmelsen, da Begge nu først bemærkede, at den unge Selskabsdame allerede igjen sad ved sin Brodereramme. Med et langt prøvende Blik betragtede hun Frøkenen og den unge Mand. Denne var forstræffet og forlegen, han slog stærkt rødmande Øjet ned og kunde ikke gjenvinde

sin Fatning. Men Elisabeth kom sig før af sin Skræk, idet hun sagde: „Wilhelmine, vær ikke altfor meget forundret, endnu mindre ængstelig over hvad Du nu veed. Imorgen, senest iovermorgen, erklærer jeg selv min kjære Fader, at jeg ønsker en Forbindelse med denne Mand. Vær ubekymret, Barn, ved mig skal Du ikke komme i Ulejlighed eller see Din Stilling forværret. Og lad denne Ubesindighed være Dig et Bink af vor Skjæbne, Edmund, at vi ikke tør tøve længer, men maa handle.“

Edmund kysjede den Haand, hun rakte ham, og gik tankesuld og grublende bort. Da han var kommen op paa sit Værelse, saae han fra Vinduet at den gamle Greve kom hjem fra Gudstjenesten. Han forekom ham ganske anderledes end ellers, og hans Hjerte bankede hæftigt over at han siden hint Djeblisk var traadt i et ganske forskjelligt Forhold til ham. Skulde han troe paa sin Lykke og den gamle Hofmands Godhed.

Ofte allerede havde Edmund i forskjellige Selskaber seet en Baron von Werden, der var ham paafaldende formedelst hans Besynderlighed. Nu

gik han hen til ham, da han havde en liden Sum at bringe ham fra Overkammerherren. Baronens blev kun ugjerne seet i mange Selskaber, fordi han blev saameget hellere optaget i nogle. Saa gammel han var, gjorde han sig dog endnu Umage for at synes ung. Han foragtede Herkomst og al Tvang. Holdt Greven sig bunden til Tid og Time og var en Slave af Orden, saa mente Baronens tværtimod, at Mennesket kun var istand til at føle sig som et frit og selvstændigt Væsen, naar han glemte, at der gaves Ure, eller Dag og Nat. Forhen havde han og Greven været Venner, men allerede i mange Aar havde de neppe seet hinanden, de undveeg hinanden med lige stærkt Modvillie, og ligesom Overkammerherren aldrig talede om sin fordums Ven, saaledes søgte Baronens enhver Lejlighed til at laste den gamle Greve og gjøre ham latterlig.

Da Edmund traadte ind i Huset, der laae affides imellem Haver i Forstaden, hørte han ovenfor en lydelig Ordstrid. Det var Baronens, der var i Strid med sin Søn, som forsvarede sig ligesaa hæftigt. Edmund gik tøvende op, og idet han blot aabnede Døren, vendte Baronens sig til ham og raabte: „De kommer just tilpas, kjære unge Mand,

hjælp mig at sætte Hovedet tilrette paa den Sviregast der. Han er nu allerede atten Aar gammel, og vil endnu stedse ikke lære Noget. Alle de Penge, han kan faae fra mig, spiller han bort og gjør mig derefter endnu Bebrejdelser ovenikjøbet."

"Ja," raabte den vanartige Yngling, "thi havde jeg kun havt nogle Daler meer, saa havde jeg taget Alt igjen. Men saaledes er det altid, at jeg maa ophøre, just naar den bedste Lykke vil melde sig igjen."

"Dg hvoraf skal jeg give," svarede Faderen, "naar jeg selv Intet har? Men jeg forsikkrer Dig, jeg vil gribe andre Forholdsregler. Hidtil har jeg behandlet Dig som et frit Menneske, naar Du igjen spiller mig flige Streger, saa lader jeg Dig sætte i Lugthuset."

Sonnen sprang op, gik bort og slog Døren torbdnende i efter sig. "Det har man af," sagde Baronem, "naar man er for god imod sine Børn. Tovrigt er Trudslen med Lugthuset ikke mit Alvor, som De vel kan begribe; men De saae selv, hvor dybt det eneste Ord virkede paa Knægten. Han er forstræffet, han seer min Fasthed, han vil nu gaae i sig selv. Ja, min unge Ven, hvad hjælper

det mig nu egentlig, at jeg har studeret Rousseaus Emil, saavel som alle nyere berømte Opdragelseskrifter! Den menneskelige Natur lader sig ikke tæmme, og al saakaldt Opdragelse er kun Indbildning og Gjøglespil, det seer jeg nu ved mine Dages Ende."

Edmund vidste ikke hvad han skulde svare Baron. Han overleverede ham Summen og Grevens Brev og vilde derpaa tage Afsted. „Bliv dog lidt," sagde Baron. idet han nødte den unge Mand til at sætte sig, „jeg holder af Dem og vilde gjerne give Dem Beviser derpaa; men De har altid undveget mig, og det skulde De ikke gjøre, thi ved mine Forbindelser, min Menneskekundskab, min Indflydelse og mine Erfaringer kan jeg være Dem nyttig. Jeg har allerede dannet mangen ung Mand, allerede gjort Mangen lykkelig, og at jeg for det meste har truffet paa Utafnemmelige, er kun en Erfaring, der er nødvendig, da Utafnemmelighed ligger i Menneskets Natur."

Edmund betragtede den blege Skikkelse, der sad ligeoverfor ham uden Holdning og Kraft; han undrede sig over den Mand, der, selv uden Formue, i en lurvet Paaklædning, omgivet af Rødtørst, vovede at gjøre ham flige Tilbud. „Vistnok," fort-

satte den snakkelsalige Baron, „var denne Greve engang min fortrolige Ven, men hans Enfoldighed og endnu meer hans Mangel paa Charakter, hans elendige Hofnatur have tvunget mig til at trække mig ganske tilbage fra ham. Sine Fordomme ofrer han Alt, Samvittighed og Pligt, Religion og Dyd. Vi læse i den gamle Historie om de gruelige Menneskeoffere, og disse graanedes Statskunstnere, disse med alle Verdens Daarskaber og Fordærvelser opammede Adelige, hvad gjøre de Andet, end, naar Omstændighederne fordre det, opoffre Venner, Brødre, Børn og Forældre for en Moloch? — Derfor har jeg allerede længe ønsket at tale i Fortrolighed med Dem, unge Ven, for at advare Dem. Vagt Dem for denne kolde Slange, der har Tisvand i sine Arter. Han vil misbruge Dem; Tid og Ungdom og Sundhed vil De miste i hans Huus og derpaa vil han kaste Dem bort som en udpresset Citron.“

Med denne koldt udtalede Paastand forstræffedes Edmund. Hans Løn var betydelig, man havde givet ham Haab om en anselig Post, han havde, blændet af sin Kjærlighed, kun tænkt lidt paa Fremtiden, og pludselig hørte han den Mulighed,

at han ogsaa kunde blive stuffet i sine billige Forventninger. Hvor meget end al Bagvaskelse var ham forhadet og han undveeg enhver Gladder af dette Slags, der syntes ham lav, kunde han dog ikke lade være at spørge, idet han saa den Talende stivt i Djet: „De troer altsaa, at Greven hører til de Egoister, der ere istand til, kun at følge deres Egenindighed eller deres Forblændelse.“

„Unge Mand,“ sagde Baronnen med et Udtryk af Hjertelighed, idet han rakte ham Haanden, — „vilde jeg tale saaledes, hvis mine Ord ikke vare den mest afgjorte Sandhed? For mere end tredive Aar siden var denne Greve min nærmeste og fortroligste Ven; vor Forbindelse syntes at skulle vare en Evighed, jeg kjendte enhver af hans Tanker, og vi vare høist lykkelige i gjensidig Kjærlighed; vi sværmede for alt Edelt og Godt og swoere hinanden en høj Gød, kun at leve for Dyden og hjælpe til at styrte alle Fordomme. Poesi, Natur, Philosophi og Kunst, saavel som Menneskehedens Vel, Lidenes Foryngelse og Forædling, disse vare vore Guder, som vi tilbade. Men saasnart han kom i Nærheden af Hoffet uddøde alle ædle Forsætter i hans Bryst. For at kunne ægte en rig Grevinde af et gammelt

Huus, for at vinde Indflydelse, knuste han et ædelt Bæsens Hjerter, hvis Kjærlighed han havde vundet med alle Smigreriets Kunster. Da jeg viste mig utilfreds og vilde erindre ham om hans Pligt, op- sagde han ogsaa mig sit Venstreb; for at behage sin ny Familie, blev han et Heldøse og rev Philosophi og Oplysning ned. Han trak sig tilbage fra alle Fornuftige, mange Indsigtsfulde undvege ham af sig selv, for de stærke Sjæle blev han en Spot, for de Ude en Affekt, og saaledes consumerer han nu i en sørgelig Affondrelse en tankeløs Ensomhed, og glæder sig sukkende over hver Dag, han tilbage- lægger, og med den har overstaaet en Portion af den mest trykkende Kjedsomhed."

„Nej! ved Gud," udraabte nu Edmund, „denne Skildring passer ikke paa ham og han mistkjendes af Dem. Greven er oplyst, beskæftiger sig paa en ædel Maade og er i mange Timer højest lykkelig, i sin Families Kreds. Har han næsten ganske trukket sig tilbage fra Verden, saa er dette hans fri Valg. Hans Børn elske ham af Hjertet, og han har Glæde af dem Alle."

„Ogsaa af den yngste Datter Elisabeth?" spurgte Baronnen med en spydig Tone.

„Hvorledes mener De det?“ sagde Edmund forundret og forvirret.

„Nu,“ fortsatte hin haanlig, „hun har jo en Elsker af borgerlig Stand, en forsløjen, men højest aandrig Mand, der vil bedække den gamle Familie med Skandal.“

Edmund var staaet op. „Herr Baron!“ raabte han, zittrende af Brede og Skræk, „De siger der Noget, som De aldrig kan forsvare, og jeg ubbeder mig en nærmere Forklaring derover.“

„Godt, naar De vil,“ svarede den Gamle temmeligt rolig, „i overmorgen, om De saa behager, I den røde Løve kommer paa den Dag et Selskab af oplyste Menneſtevenner af alle Stænder sammen, man er aandrig, vittig, endog overgiven, og der skal De gjøre Bekjendtskab med den unge Galning, der har erklæret sig for Grevinde Elisabeths Elsker.“

„Altsaa,“ udbroød Edmund hurtigt, „har De ikke ment mig?“

„Dem?“ sagde Baronnen hurtigt, idet han paa sin Side stedsede og satte sig ned igjen. — „D Ungdom! Ungdom!“ sagde han derpaa eftertænkſom og ſukkende, „altid er Du dog ſaa højeſt ubefindig

og giver Dig i Enhvers Magt; nu, unge Herre, er jeg altsaa i Besiddelse af en Hemmelighed, som De maaskee gjerne havde fortiet Himlen selv. Nu, det maa binde os endnu fastere til hinanden, thi De seer vel, naar jeg ikke vedbliver at være Deres Ven eller forbinder mig endnu inderligere med Dem, at De ubesindigen har givet mig det farligste Baaben ihænde mod Dem."

"Nej," sagde Edmund, der igjen havde fatet sig, "thi i disse Dage vilde jeg selv tilstaae Overkammerherren min Eidskab."

"D!" sagde Baronon smilende, "sæt Dem dog lidt endnu, for at jeg først kan lee i Ro." — Han brød ud i en hæftig Latter, der ikke vilde holde op igjen; endelig sagde han med Taarer i Øjnene: "Nu, ved den Scene gad jeg være tilstede, det maa blive det ærbareste Lystspil af Verden: De, en Borgelig, af ukjendt Herkomst, og denne Greve ligeoverfor hinanden i en saadan Samtale! — Men da jeg veed dette Forhold, maa jeg til Middag drikke en Glaske meer end sædvanligt."

Edmund besvoer ham, idetmindste ikke at gjøre hans Hemmelighed bekjendt; dette lovede Baronon smilende, hvorimod Edmund maatte love, iovermor-

gen at ledsage ham til det Selskab, hvor han skulde lære at kjende sin Rival, der havde den Hensigt, hemmeligen at bortføre Elisabeth. „Og dette,“ sluttede Baron, „er ogsaa det eneste Middel, hvorved De, min gode Frimann, kan erholde den unge Pige; Alt Andet duer Intet og fører til flet Intet. Men til en Bortførelse tilbyder jeg og mine Venner Dem vor Hjælp.“

Edmund kom takkefuld hjem. Han saa denne Dag ikke meer sin Beskytters Familie. En urolig Nat quælede ham med vilde Drømme, og naar han vaagne, foer Baronens Ord som onde Aander igjennem hans Sjæl. Ofte troede han den Gamles Beretning og Skadefryd; derpaa erklærede han Alt for Bagvaskelse. Han erindrede sig dernæst, hvorledes han for ti Aar siden var kommen i det grevelige Huus, anbefalet af en Ven og Beskytter, der havde fattet Godhed for ham i hans Fødeby. Denne Adelige stod i Forbindelse med Overkammerherren, og havde taget sig af den unge Mand, da han i lang Tid havde kjendt hans Retskaaphed saavelsom hans Kundskaber, og da han vidste, hvor flittig

han havde været paa Universitettet. Bly var den unge Frimann traadt ind i Grevens store Huus, og Maaneder forløb før han kunde overvinde sin Forlegenhed. Den yngste Comtesse, Elisabeth, fattede strax fra den første Dag den største Tillid til ham. Hun lettede og opmuntrede hans Liv, og snart var han vant til Grevens Særheder. Nu arbejdede han gjerne med den gamle Herre, sang og musicerede med Elisabeth, var ofte tilstede, naar Christine forelæste, ogsaa overtog han undertiden den Bestilling at recitere, og Greven roste hans Stemme og hans Udtryk. Faderen selv holdt ikke af at høre Romaner eller poetiske Sager forelæses, han valgte alvorlige Bøger, mest historiske; men det traf sig undertiden, at han i Læsetimerne var beskæftiget med andre Ting, og da opfordrede de unge Piger saavel som den smukke Frue Secretairen til, ogsaa engang at foredrage en Tragoedie eller poetisk Fortælling. Især var det da Generalen, der drev denne Fornøjelse med Iver, han valgte selv Sørgepillene, og Edmund kunde da ikke være stærk og rørende nok i Udtrykket, idet han gjentagende opfordrede ham til, ganske at deklamere med sit Hjertes hele Følelse.

Man havde, i en Uge, da den gamle Greve var bortrejst, allerede læst Wallenstein, Marie Stuart og Egmont, da den muntre General, der fandt en næsten overdreven Glæde i alt Stort og Phantafirigt, overrakte Forelæseren Romeo og Julie. „Men læs idag,“ udraabte han, „Elfskovsscenerne saaledes, som om De selv var den Forelskede.“ Ved dette Ord blev Elisabeth pludselig rød, og hendes Dje, der just havde stukket klart ind i Edmunds venlige Blik, sank pludselig til Jorden og hævede sig derpaa igjen til ham med en fremmed, sølsom Glands. Tusinde Følelser, Tanker, Fortællinger og Phantasier, Fortid og Fremtid laae i dette Blik. Edmund læste denne Aften saa slet og uden Udtryk, som han aldrig før havde læst, saa at Generalen blev forstemt og endelig selv forelæste. Men hans skarpe Provincialdialekt, forbunden med hans falske Accent, bragte de unge Fruentimre til at lee, og saaledes endte Latteren denne Aften med Løjer og Spøg. Edmund havde heeltigjennem grublet over dette Blik, han havde hverken hørt noget af Generalens Foredrag eller af sin egen Stemme. Stedsse mødte hans Dje igjen Grevinden og det var for ham, som hendes Blik med hver Minut blev hjerteligere og for-

troligere. Da Forelæsnningen var endt og han ved Aftenispisningen sad ved Siden af hende, berørte deres Hænder nogle Gange tilfældigen hinanden. Han havde endnu aldrig fundet disse Fingre saa smukke; han hørte kun Selskabets Samtale som om det var i lang Frastand, og det blev ham vanskeligt at besvare Spørgsmaal, thi han maatte samle al sin Opmærksomhed, for kun at forstaae hvad man spurgte om. Da Selskabet skiltes ad, var Elisabeth bleven et Øjeblik tilbage; hun rakte ham Haanden til Kys og trykkede svagt hans.

Efter en søvnløs og saligt hendrømt Nat, efter en besynderligt tilbragt Dag bemægtigede han sig om Aftenen Bogen, for at gjøre sin Forsømmelse igaar god igjen. Hvormeget Damerne end i Begyndelsen vægrede sig, saa maatte de dog endnu engang høre Shakespeares Tragoedie, og han læste nu saa udtryksfuldt, at Ingen kunde holde Taarerne tilbage og selv Generalen hulkede heftigt rørt. Uden at nævne Ordet Kjærlighed, vare Elisabeth og Edmund fra nu af forbundne paa det Inderligste. Paa Spadseretoure, ved smaae huslige Fester, fandt de Elskende mange Øjeblikke til at tale i Ensomhed og uforstyrret. Nu var det steet for fire

Maaneder siden paa en skøn Foraarsdag, at han i et Havelysthuus havde røvet det første Kys. Siden tiltalede de hinanden med det fortrolige Du og talde ofte om deres Fremtid. For Søstrene blev denne Kjærlighed en Hemmelighed, heller ikke meldte Edmund Noget om denne lykkelige Ulykke til sin Moder, der endnu levede, og med hvem han verlede mange Breve.

Thi hvilke Qualer havde denne Kjærlighed al-
lerede givet ham i den søde Følelse af hans ahnelse-
fulde Ungdom. Haab og Fortvivlelse verlede ofte i
hans Bryst. Nu overtænkte han om Natten denne
Kjærligheds Historie og Under; men de bitterføde
Følelser droge igjen igjennem hans Bryst, og han
tilstod sig selv, at denne Pine, at tænke sig sin El-
skede som en Uværdig, var skarpere end alle andre
Smerter. Hint første Blik, Haandtrykket, Samta-
len og saa meget senere Foraarskysset havde indtil
nu i Erindringen været hans Livs højeste Lykke;
i Nætter, under den bestjernede Himmel eller i Sko-
ven havde han ofte drømt om Saligheden og det
Bidunderlige ved den Sympathi, der havde ført
ham den Elskede imøde og havde givet hende dette
evigt uudgrundelige Blik. Undertiden, naar En-

somheden tillod det, strede de om, hvo der først havde elsket den Anden, Enhver af dem vilde da anklage den Anden for en Forsømmelse eller Ubestemthed, og dog trøstede Edmund sig i Stilhed med den Overbevisning, at hun først var kommen ham imøde, besejret af Livets Hemmelighed, thi han var overbevist om, at ved hint sælsomme Blik hans Kjærlighed var vaagnet af sin Slummer og havde forklaret sig til Bevisthed. Rigtigtnok forekom det ham igjen, at denne hans Livs Bestemmelse, at elske denne Pige, havde forlængesiden hvilet forseglet i hans Sjæl som en indsluttet Hemmelighed. Havde hidtil denne Imødekomst været hans højeste Lykke, saa hvistede nu hans onde Aand til ham, at Alt var kun Lyst til at behage hos det tilbedte Væsen, der legede med hans Vel, bedaarede ham og syndigen fornøjede sig ved sin Magt over hans Sjæl; at hun var uden Følelse og vilde endog betragte hans Undergang med Lætsindighed; hun havde ligeledes trukket hin ilde berygtede Ungling i sit Næt, hvormed hun maaskee endog mente det alvorligere.

Med disse Phantasier brød Morgenens frem. Edmund satte sig til sit Arbejde, han saae derpaa

Greven paa sædvanlig Tid gaae i Fromessen, han vilde besøge Grevinderne, der dog ikke modtog ham, da Begge følte sig upasselige. En Time efter blev han kaldt til Overkammerherren. Han steg med bankende Hjerte ned ad den brede Trappe, for at begive sig til Grevens affides liggende Studerekammer. Han gik forbi Elisabeths Bærelse, Døren var halvt aabnet, han saa hende sidde paa en Stol og med røde, forgrædte Dine; hendes taarefulde Blik, som han blot kunde bemærke i Forbigaaende, sagde ham Alt og beskjemmede hans Misstanke.

Grevens Dør, foran hvilken han nu stod, forekom ham idag ganske anderledes end den forrige Dag, han betragtede den med ahnende Frygt og tøvede atter, før han aabnede den. I Bærelset sad Greven ved sit Skrivebord i en viid Globok. Da Dagen var mørk og det regnede udenfor, havde han rullet de svære mørke Kullegardiner ned for Vinduerne, og Lampen med Skjærmen, der kun belyste ham og hans Bord, brændte mat, Bærelset var dunkelt.

Paa et Bink af den Gamle maatte Edmund sætte sig ligeoverfor ham. Højtideligt var Grevens

blege, dybtfurede Afsyn; hans hvide Haar, efter fordums Skik, sammenlagt i Bokker, ved Siderne, og skinnende af Pudder, gave det floge, fri Ansigt Noget af et udskaaet Billede. Edmund følte, at han havde at gjøre med en Skikkelse fra et andet Aarhundrede og fra en fremmed Verden, og at han aldrig kunde fatte nogen sand Tillid til dette sølsomme Væsen.

Efterat Greven længe stiltiende havde betragtet ham, sagde han endelig med rolig Stemme: „Det gjør mig ondt, min unge Ven, at vi maa skilles ad, og det ret snart, endnu i disse Dage, jeg venter kun Svar paa et Brev, som jeg just har affendt. Det var ikke min Hensigt og mit Ønske, at vi saa tidligt skulle blive fremmede for hinanden; imidlertid er det en Skjæbne, som vi Begge maa adlyde.“

„Seg skal,“ sagde Edmund stammende, „forlade Deres Excellence og dette Huus!“

„Just det,“ svarede den Gamle, „thi efter den Tilstaaelse, som min yngste Datter imorges har gjort mig, og det med en Frimodighed, som jeg endnu ikke kan begribe, da jeg er mig den gode Opdragelse bevidst, som hun har nydt, er det af den bestemteste Nødvendighed, at De fjærner Dem, jo

før jo bedre. Thi Skilsmisse og Grafsand er ifølge Erfaring og Sagttagelse det sikreste, ofte eneste Middel til at helbrede flige Sjæle- og Hjertesygdomme."

"De veed Alt, Herr Geheimeraad?" spurgte Edmund.

"Som De seer," svarede Greven; "og fjærnt være det fra mig at skjænde paa Dem eller gaae irecte med Dem eller at ville omvende Dem. Thi ligesom Sligt slet ikke vilde føre til Noget ved en fysisk Sygdom, saaledes tillader Deres Kjærligheds Tilstand heller ikke nogen fornuftig Indvending. Havde Lidenskab en ikke begyndt med, fuldkommen at kaste Fornuften under Naget og lægge den i Lænker, saa sadde vi to ikke her for at tale med hinanden saaledes som vi nu gjøre, og mit forhen forstandige Barn havde ikke havt Mod til at gjøre mig de Tilstaaelser, som hun meddelte mig imorges tidligt, endnu i Dagbrækningen."

Du fik Edmund i sin haabløse Stilling et pludseligt Mod af Fortvivlelse og sagde fattet: "Vil Deres Excellence tillade mig at svare Noget og tale frit, af fuld Sjæl, til Dem? Er det da uhørt, at en Borgerlig uden Ahner og Rigdoms

me, uden Familieforbindelser og Anseelse, opnaaer en saadan Lykke, som tilvinker mig fra Deres tilbedte Datters Haand? Gamle Historier fortælle Sligt; fattige unge Mennesker ere saaledes stegne iverjet og have grundet Slægter, der siden torde stride om Prisen med Forsædres Berømmelse og Værdighed. De har ingen Sønner, højtærede Mand, Kongens Naade har forundt Herr Generalen, Deres Svigersøn, Majoratet i Deres Familie, Deres anden Datter, siger man, er forlovet med et stort Huses rige Arving, der endnu opholder sig i Italien. Den yngste Grevinde vil, som jeg troer, ikke gjøre Fordring paa Deres Godser og Deres Formue, hun vil være tilfreds med en besteden Lykke, da hun elsker Ensomhed og Stilhed. Naar Deres Huses Glæde altsaa ikke lider, naar De lader Ethvert af Deres Børn finde den Lykke, der passer til dets Ejendommelighed, handler De da urigtigt? Er det en Skam eller Krænkelse for Dem at erholde en Søn, der saa meget meer vil ære og elske Dem, naar han har Dem at takke for Alt, naar han hver Time maa sige sig selv, at han uden Dem og Deres Godhed var et Intet, en Ulykkelig? Generalen og Deres anden Svigersøn kunne i Stilhed nære den

Mening, at de havde ogsaa en fast Stilling i Livet, deres Taknemmelighed vil altsaa steds kun blive en indskrænket, naar jeg uden Betingelse og Indsigelse af egen Fortjeneste kun blev en Skabning af deres Godhed og Kjærlighed. Og betragte vi Verden og vor Tid — hvor har i mere end de tyve sidste Aar Alt forandret sig! Hvorledes ere de Søjer faldne, om hvilke man troede, at de styttede Riger og Verdensdele! De ere faldne, og Historien gaaer sin Gang og nye Slægter blomstre. Et ubekjendt Stjernesud behersker Europas mægtigste Nation, og ved den vor Verdensdeel, vort Europa idetmindste. Hans stiftede Adel har blandet sig imellem de ældre Familier og gjælde ligesaa højt som de. Vor tyeste Fordom er styrtet af ham og har aldrig været gyldig i det virkeligt aristokratiske England. Ja, er det ikke maaskee den tyeste Adels sikreste Bevarelse og Gjenfødsel, naar de yngre Sønner, men især de yngre Døttre ikke gjøre Fordring paa Familiens Adel og indtræde i Arv? O ærværdige, ædle Mand, giv De med frit Hjerte Deres Omgivelse et Exempel, bring Dfferet af en forældet tyest Fordom, for at gjøre to Hjerter virkeligen lykkelige, der ikke

føle nogen Begjærlighed efter Rigdom eller ville glimre som Udelige."

Den gamle Greve betragtede sin Secretair længe med et skarpt, prøvende Blik og sagde derpaa med fast Stemme: „Jeg har ladet Dem tale ud, unge Mand, for ganske at overtøye mig om Deres Sygdoms-Tilstand; thi at De er i en Feber, veed jeg ganske vist, uden at føle Deres Puls. Det er den samme Feberhede, der nu drive Verden om og truer at ødelægge alt Liv og al Sundhed. — Har De i den store Frederik af Preussens lærerige Brevverling aldrig læst det Sted: Jeg har min Stands Tænkemaaade. Med disse faae, indholdsrige Ord kunde han nedslaae hine Sophisterier, der vilde bebrejde ham hans Pligts Opfyldelse. Vi lee, naar vi høre, at der gives og gaves Gneboere, der drikke og beruse sig, der fra Tid til Anden trænge sig ind i Verdens Udspredelser. Hvorfor valgte disse urolige Mænd dette Kald? spørge vi med Ret. Og disse Spørgende ere fordetmeste ligesaa forstyrrede. Den Lærde klager over sin ensomme, aandsfortærende Beskæftigelse; han havde Lust til at gribe ind i Statslivet. Forretningsmanden skammer sig ved sin Bestemmelse og jamrer sig over at han ikke maa

være Digter, uden at han endnu veed eller har erfaret, om Naturen har udstyret ham med Talenter. Digteren føler sig tilfidesat, fordi han ikke nyder en Ministers eller Generals verdslige Ære. Krigeren gad være Præst og Apostel, han forudsiger og forestaaer geistlige Sammenkomster. Den Geistlige foragter sit Kald og ønsker sig ud i Verdens Tummel. Feldtherre vilde hin lille, uanselige Mand være, hvem Naturen og hans Studium henviste til lærde Efterforskninger. Borgeren forbander sit Haandværk og Bonden seer med Misundelse hen til Stæderne. Saaledes er Alt ude af sine Fuger, og Enhver er utilfreds, just fordi han vil være utilfreds. Denne Forstemmelse kalde de Forblændede Tidsalderens Fremskridt og rive alle dem ned, der ere begejstrede af Trostid mod deres Kald, som Indskrænkede, Usle, Fordomsfulde. Deres tilsyneladende Philosophi ønskede de at udbrede med Magt, og gjøre Enver uvirksom som Gal, der modsætter sig deres Gjøren. Er en Yngling syg af denne Tidsaand, og tillige endnu begejstret af Kjærlighed, saa kalder han sin Indbildning guddommelig Indskydelse, og vilde opoffre sig og det Dyr bareste for sine Hjerneskind. Nej, min unge Ven, vend om,

hvis det endnu er muligt; thi disse Griller om Standslighed og hvad dermed hænger sammen, ere altfor usikre. Tillader Mennesket sig først at sætte sig op imod sin Naturs Betingelser, saa maa han ende i Vanvid. Thi ingen Grændse, ingen Standsnings gives der for denne Bestræbelse. Skulle Lidenstabs, Grille og Indfald beherske mig, saa maa jeg sætte mig op mod Alt, hvad der er til, thi min Tilværelse begynder med Resignation og er grundet paa den. Disse Livsbetingelser, uden hvilke der ikke gives nogen Frihed, fordre af mig Opoffelsen af mange saakaldte Friheder. Naturens inderste, hemmelige Liv færdes i Talsforholde og mathematiske Love. Vor Jord, Solens og Planeterne's System, ja hele den tænkelige Verden er et umaadeligt Uhrværk, der ikke kunde være til uden Takt og Orden. Denne Orden og Talkraft er vore Sjæles inderste Grundvæsen; og Tilfjæmpelsen af den Frihed, Tilintetgjørelsen eller Standsningsningen af den Orden, der ogsaa maa vise sig i vort ydre Liv, er Intet uden en Stræben efter at gjenbringe Chaos og Tilfjæmpelse.

Her gjorde Greven en Pause, idet han skænkede sig en Kop Thee. Edmund vidste Intet at

svare, thi den Gamles besynderlige Stemning løb for ham som fra det vide Fjærne. Efter en Pause fortsatte Greven: „En Stat, naar den er af nogenlunde Omfang, naar den fortjener dette Navn, kan ikke være uden Forstjæl paa Folket, uden Stænder; Her afbilder sig igjen den forrige Grundsætning for Stjernerne og alle Naturer; det Lavere eksisterer ikke uden det Højere; det er! og kun den Banvittige spørger: Hvorfor? Thi dette Spørgsmaal er intet Spørgsmaal, og kun den Enfoldige kan falde paa at ville svare derpaa. Adelen, den arvede, er af alle Indretninger den mildeste for at gjøre de lavere Stænders Velbefindende muligt. Hvorledes den har forseet sig, hvorledes man har forsynet sig imod den, hvorledes den er udartet, hvorledes den igjen kunde blive hjulpen: disse Opgaver ere for uvisse og vidt udseende, til hastigt at kunne løse dem. Naar vilde Erobrere sætte deres usurperede Kraft i at ødelægge, saa kan dog deres Rige ikke være grundet paa Tilintetgjørelse, men de maa bygge igjen og paa deres Maade søge at gjenbringe hin ufravigelige mathematiske Orden. Hvo som ødelægger Adelen maa opbygge en Anden igjen, hvad enten

det er af Penge eller raa Soldaterkraft, eller Gunst. Og saa det have vi oplevet, og ikke til vor Glæde."

Der opstod atter en Pause, og da Edmund forholdt sig rolig, fortsatte den Gamle, efterat han havde tømt sin Kop: „So meer i vore Dage alle hine Fortidens ærværdige Indretninger true med at gaae under, desmeer er det en Gavn og den højeste Vre for dem, der ere gjennemtrængte af disse Indretningers Værd, at holde dem ivejret. De, der holde fast ved det Gamle, stride for det Guddommelige, kjæmpe for de evige Rettigheder. Hvo som giver efter, som vitterligen eller letsindegen formindsker disse nedarvede Forrettigheder, som forvandler sine Efterkommere den nedstammede Herlighed, er en Synder og Forbryder. Hvad indbilde mange Christne Sætter sig om Naadevalget! at jeg er født den, jeg er, med dette sunde Legeme, under disse Omstændigheder, i denne Tid, ikke iblandt Paplændere, Hottentotter eller Tyrker, udstyret med Vand, Forstand og Evne til at troe. — Det er Naadevalget, det ubegribelige, hvorfor Enhver maa takke Himlen. Endnu meer den, der til alle disse Fortrin endnu tæller den, at høre til en gammel, berømt Familie."

Edmund havde nu allerede opgivet at fremføre sine Bønner og Ønsker paa nogensomhelst anden Maade; den Gamles Ord havde gjort ham saa adspredt, at han kun betragtede den Talende som en vidunderlig Levning fra en ældgammel, forlængesiden svunden Tid.

Greven begyndte paany, efterat han ligeledes en Stund stivt havde betragtet den unge Mand: „Intet i Verden har i og for sig og betragtet for den saakaldte Fornufts Dine, et sandt Værd; en Fordom, en kjærlig Frefrygt, der ligesaa vilkaarligen som nødvendigen hæfter sig til Sagen, giver den først en hellig Indvielse. Og idet vi Mennesker hæfte denne sande Kjærlighed, vor Naturs fjønneste Kraft, denne Fordeel dertil, bliver Sagen Noget, og vi som Mennesker vore med den Gjenstand, som vi have gjort hellig og stor. Saaledes opstaaer den sande Historie, saaledes opbygges Folk og Stater, Søder og Sindelag, og et mægtigt Livstræ opvorer og giver Tusinder Skygge og Forfriskning. Brændehandleren, der af Egennytte, for en flygtig Fordeel, sælger den tusindaarige Geg, gjør intet Gærdeles, skjøndt det nu er i Dagens Orden, at beundre disse Heglefræmmere og Høfere som Menneskehedens Helte.

De kan altsaa nu maaskee begribe, hvorfor jeg anseer Deres Ønsker og Hensigter for syndige, og der paa min Side aldrig kan være Tale om et Samtykke."

Edmund vilde nu gaae, men den Gamle vinkede ham at blive siddende, idet han fortsatte: „Naar jeg betragtede saa mange Bøger fra den nyere Tid, naar jeg saa, hvad der foregik omkring mig, saa har jeg maattet beklage de Kræfter og Lidenstaber, der saa mangfoldigen fløve sig i Wildfarelser og Snygebilleder. En Baron eller Greve af en gammel Familie, der gifter sig med en borgerlig Pige, handler meget værre og ufjærligere end den, der i sin umoralste Ruus forfører og fornedrer hende, eller som hæftig en Tidlang i det fletteste Selskab overlader sig til sine ungdommelige Lidenstaber og Lyster. Da idetmindste undergraver han dog ikke Statens Orden, og hans Synd falder kun paa hans Hoved, Ulykken træffer kun Enkelte, der ofte have fortjent den ved Vetsindighed. Men paa hin tilsyneladende dydige Vej gør han sig og Pigen uhykkelige; hvis hun har Forældre og Slægtninge, ogsaa dem; med sin egen Familie, Forældre, Ønsker, Tanter, kommer han i den sørgeligste Misforstaaelse; sine Børn

berøver han den Udmærkelse og de Fortrin, hvortil Skjæbnen havde bestemt dem; han giver Andre et Ietsindigt Exempel og Retsfærdiggjørelse, og er Skyld i at endnu langt frem i Tiden hans usalige Bilsfarelse bærer sørgelige Frugter. Og en Pige, der fornædler sig og fornægter sin Familie! Hvilken elendig Lod forestaaer hende? Det vil ikke vare længe, for hun vil længes tilbage til de Veninder og Beslægtede, fra hvem hun ubetænksomt har adskilt sig; Manden tilfredsstiller hende ikke, hendes Blods gamle Stolthed vaagner, og hun maa kalde den samme Kjerlighed Daarskab, som hun for kort siden endnu ansaae for sit Livs eneste glimrende Klenodie."

Nu stod han op og aabnede et Skab; Edmund havde ogsaa rejst sig. Fader os endnu blive noget samlede, begyndte Greven igjen, thi jeg har endnu Noget at sige Dem. Han sammenfoldede et Papir og lagde det foran sig, derpaa sagde han med en anden, meget venligere Tone: „Kjære Edmund, De har været mig meget kjær, meget dyrebar, jeg har virkelig elsket Dem, og at vi paa saadan Maade og af denne Karsag maa stilles, smerter mig inderligen. Himlen har ikke skjænket mig nogen Søn; da De nu første Gang traadte ind til mig igjennem denne

Dør, var Deres Bæsen, Gang, Ansigt, Tone, Alt mig saa paafaldende, at jeg blev dybt rørt. En saadan Søn gad jeg have! sagde jeg til mig selv, saaledes havde jeg ønsket mig ham, saaledes har min Phantasie ofte foremalet mig ham. Dagligen blev De mig kjærere, saameget, at jeg bestandigen maatte vaage over mig, for ikke at falde i den fortroligste Tone med Dem. Men rigtignok, saa ofte det faldt mig ind, at De ved min Datter kunde blive min Søn, (som man i søvnløse Nætter phantaserer saa meget taasæst Løj sammen) saa havde jeg i Øjeblikke en Modbydelighed, ja en Afsty for Dem, saaledes som det maaskee gaaer Dem paa en lignende Maade, naar De er sammen med den Simonsøn, med hvem jeg har seet Dem spadsere ret fortroligen, og det pludselig falder Dem ind, at denne Mand er en Jøde. Seer De, Sligt, der er Sjælen i vort Blod, som vi hverken kuune eller skulle forglemme, er vore Fordomme. De bliver derfor ikke hadet af mig, om jeg endog nu fjærner Dem fra mig med Kulde. Dette vil lade Dem erholde en Hofraadstitel i hin behagelige By, som De elsker; Sonnen er meget betydelig, mere end De har ønsket, der kan De tage Deres Moder til Dem;

det vil ikke mangle, at De snart vil stige højere, hvortil jeg skal anvende min Indflydelse og vor Konges Raade. En riig Gemalinde vil De let kunne faae, saa elskværdig De er, og saaledes nyder De en sand jordisk Lykke, idet De opgiver hin phantastiske, der dog tidligere eller sildigere var bleven en Kilde til Sorg for Dem."

Edmund kunde ikke afholde sig fra en sælsom Følelse, der var blandet af Rørelse og Bitterhed. Og saa et Slags Skadefryd overlistede ham, naar han tænkte paa hin uværdige Medbejler, hvis Udsagn dog ikke var nogen Løgn. „Rigtigtnok," sagde han til sig selv, „vil en saadan Pjalt, naar han kun er Adelsmand, stedse endnu være den ærværdige Daare Fjærere end jeg Stakkel."

„Deres Excellence," begyndte han langsomt, „jeg har nu af Deres Læber maattet høre meget Ondt, meget Godt, Krænkende og Opløstende; jeg beder Dem om Tillæbelse til endnu en Tidlang at blive i Deres Huus og torde see og tale med Grevinden. Jeg er overtydet om, at vi Begge ville finde os lettere og æblere i det, der med Deres Grundfætninger og Overbevisning er bleven uforanderligen nødvendigt. Vor Skilsmisse vil da synes os min-

dre voldsom, vore Sjæle vænne sig lidt efter lidt til den evige Afsked."

„Nej!" raabte Greven, „dertil kan jeg aldrig give mit Samtykke. Indtil Deres Bestalling er udfærdiget, kan De, hvis det er Dem bekvemmere, blive i mit Huus, men De giver mig Deres Væresord paa, i den Tid ikke at see eller tale med Comtesse, thi jeg vil give hende den Befaling, ikke at forlade sit Værelse. Jeg er overbevist om, at Deres Stemning og Kjærlighed er nu den helligste og mest luttrede; ofte glemme endog de unge Mennesker i deres højttravende Videnskabelighed, at den legemlige Forening i Egteskabet er det Maal, hvortil Naturen maa føre alle disse overjordiske Sværmerier. Jeg stoler paa Dem selv og holder Dem for ædel, men jeg stoler ikke paa den menneskelige Natur, der i sin højeste Forstemning kun for let springer og endog omarmmer det Lave i broderlig Forening. Maaskee lader jeg min Datter rejse til hendes Tante, min Søster, for saaledes at være mere sikkert imod alle Daarskaber."

Den gamle Mand gik nu til et andet Stab, aabnede det betænksomt og aabnede derpaa et hemmeligt Rum. Edmund vilde nærme sig, men Gre-

ven viste ham taus tilbage med Haanden, og ved Lampens uvisse Skin forekom det Ynglingen, som han saa Oldingen tørre en Taare af Øjet. Greven lukkede Rummet og Skabet omhyggeligen igjen, efterat han havde udtaget nogle forseglede Papirer. Disse betragtede han længe og nærmede sig derpaa til den unge Mand, der var uvis om han skulde gaae eller blive. „Modtag her,“ begyndte han, „nogle Breve, som jeg vil betro Dem, dog med den Betingelse, at De ikke taler derom til Noget, ej engang til min Svigersøn. Papirerne angaae og oplyse et gammelt Forhold, en Epøke i mit Liv, der var mig meget vigtig. De vil af dem lære at kjende mig nærmere, og jeg betroer Dem disse, for at De deraf kan see, hvorledes ædle Sjæle fatte sig, naar de ere i Stillinger og Stemninger, som Deres.“

Edmund modtog de flere Gange forseglede Blade af Oldingens zittrende Haand. „Idetmindste,“ sagde han derpaa, „bliver De i mit Huus, indtil De har gennemlæst dette, men læs for lukkede Døre, og naar De gaaer ud, stoler jeg paa, at De unddrager disse Blade ethvert Øje. Er De færdig, saa send mig dem tilbage i forseglet Omslag, thi det er muligt, ja sandsynligt, at vore Dine ikke

mødes igjen, mindst ønskede jeg at tale med Dem umiddelbart efterat De har læst disse Papirer. Og nu, min unge Ven, som jeg har elsket som en Søn, omarm mig ret hjerteligen til at slutte vort Bekjendtskab. Dette legemlige Tegn paa Belvillie og Til-
 lid er mig, uden at jeg selv kan begribe det, nødvendigt med Dem; en Berørelse, som jeg i tredive Aar stedse med Glid har undveget."

Han trykkede den unge Mand gjentagende hjerteligt til sit Bryst, han var saa bevæget, at han kun med Møje kunde rive sig løs. Endelig satte han sig igjen i sin Lænestol, vinkede med Haanden og Edmund gik bort med de sælsomste Følelser.

Da Frimann havde indelukket sig i sit Bærelse, aabnede han de med flere Segl forseglede Blade, men han var saa adspredt og bevæget, at han ikke kunde fatte Indholdet; Bogstaverne bleve ham kun døde Tegn. Han glemte Alt, gik derpaa omkring i Bærelset, saae ud paa Gaden og overtænkte sin Skjæbne. Snart viste Grevens Billede sig for ham i en ærværdig Stikkelse, snart spøgelseagtigt og marktagtigt. Livet selv truede at løbe sammen for ham til

en usammenhængende Farce; han tvivlede endog paa Sandheden af sin Kjærlighed og sin Elskedes Dyd. Da hans Blik fulgte efter de mørke Skyer, var det ham, som det var en Lykke, at hans Lidenstkaab paa denne Maade var forstyrret, idet han nu igjen kunde begynde et friere, lykkeligere Liv. Da viste hint første Blik sig igjen for hans Sjæl, de hulde Ord fulgte med Præget af uforfalsket Sandhed, alle hine salige Timer viste sig igjen i fuldeste Glæde, og hans Ønske efter Frihed forekom ham Synd og Bespottelse.

Han forlod Huset og Byen, han spiste i en langt bortliggende Gjæstgivergaard, da han vilde undgaae Menneekene og deres Samtaler. Derpaa strejffede han igjennem den nærliggende Skov, og kom om Aftenen tilbage til Staden, for at afhente den gamle Baron til hint Selskab, hvor han skulde finde sin sælsomme Medbejler. Baronnen ventede ham allerede og sagde, idet de gik bort: „De maa kun, min unge Ven, ikke vente det, som man sædvanligen kalder et reputeerligt Selskab, thi vi humoristiske Hoveder have forenet os om, engang om Ugen just at give en fuldkommen Modsatning dertil. Derfor maa ogsaa et Medlem kun hver Aften med-

bringe een Ben, for hvis Forstand og Dannelse han indestaaer, at han ikke hører til de Bly eller Skindhellige, for at den utvungne Spøg, som vi komme sammen for, ikke skal tilvejebringe ilde Dmtale og slem Bagvadsfelse for de uskyldige Medlemmer. De finder altsaa alleslags Mennesker i vor humoristiske Klub; thi Stand og Bærdighed, Lavhed eller Højhed udelukker Ingen. Kun en eller anden Særhed, Caprice eller Daarskab maa Enhver kunne opvise, som ønsker at blive optaget. Jeg kjenner hos Dem, høijstærede Ben, Intet af det Slags, og derfor kan De vel blive min Gæst, men ikke et Medlem. Enhvert Selskab maa iagttage en eller anden Orden, en gjældende Lov, naar det ikke vil ødelægge sig selv. En ny Præsident bliver valgt hver Maaned; nu er det en Skomager fra Forstaden, en lille pukkelrygget Mand, men som aldrig er forlegen for Svar. Digteren fra Lambertus er ogsaa i Reglen tilstede, saavel som Klokkeren fra St. Peter. De vil jo selv faae dem at see og kan selv vælge Dem, hvo der passer bedst til Dem."

"Jeg gaaer kun med Dem," svarede Edmund, „formedelst det nederdrægtige Menneske, der har roft sig af at være Grevinde Elisabeths begun-

stigede Elsker. Er han ogsaa Medlem af Deres Kjæde?"

„Javist," svarede Baronen, „men hvorfor vil De udstjælde ham, før De kender ham nærmere? Den unge Herr Wendelbein er ikke saa ganske ilde og slet, han har ved Siden af sit Letsind og sin trykkende Gjæld ogsaa sine gode Qualiteter, og for vor Cirkel er han en af de livfuldeste Mænd, thi han udfinder altid noget Nyt og Behageligt, bringer Samtaler og Undersøgelser, Disputer og Pignelser paa Bane, som ingen Anden saaledes kunde sætte i Bevægelse. Jeg er kun nysgjerrig efter, hvilken Gæst han idag vil slæbe hid; thi han forstaaer bedst at opspore de forunderligste Originaler. Man skalde ikke troe, hvor mange ukloge og besynderlige Mennesker der leve i enhver Stad; man gjør sig kun sjældent Umage for at finde den. Men det er ogsaa et Fortrin ved vort Akademi, at man der lærer at kende Charakterer, som man ellers vel ikke saa let vilde see."

De havde gaaet igjennem flere skumle Gader, og stode nu ved et uanseligt Huus, hvor Baronen gik ind og førte sin Ledsager efter sig over en halv-mørk Gang, der næsten slet ikke var oplyst af en

mat Lampe. De stege møjsommeligen opad en smal Trappe, en Krøbling kom dem imøde, der som Opvarter aabnede Døren, og nu stod Edmund i Salen, hvor den største Deel af Selskabet allerede var forsamlet.

Overst ved et Bord sad Skomageren som Forstander, en bred, noget kroget Figur; ved Siden af ham Degnen, en mager, lang, bleg Mandsling, der gjorde en politisk Mine og stedsse smilede med Finhed. Endnu nogle Andre, uanselige nok, sadde efter deres Orden, og Baronen tog nu sin unge Ven ved Haanden, førte ham hen til Præsæs, bukkede og sagde, idet de Andre rejste sig: „En ung, fortræffelig Mand, for hvis Dannelsse og Discretion jeg indestaaer, ønsker at lære at kjende vort Selskab, og jeg har ikke villet nægte ham hans Ønske, at opløste og forbedre sig.“

„Han er velkommen,“ sagde Knorr, Skomageren; „det er os en hellig Pligt, broderligen at modtage den, der tørster efter Sandhed.“ Tillige gav han den Indtrædende sin haarde Haand, og Eduard følte sin saa hæftigt trykket, at han var nær ved at skrigе højt. Derpaa maatte han sætte sig ned ved Siden af Degnen, der smilende anviste ham en Plads. En tyk Mand, med opblæst

rødt Ansigt, der sad nederst ved Bordet, ligeoverfor Præsidenten, raabte med hæs Stemme: „Endskjøndt et Menneskes Navn kun er Lyd og Røg, og aldrig kan blive regnet til det Væsentlige i Skabelsen, saa maa vi dog indføre den ny Gjæst sort paa hvidt i vor Dagbog, for at den læsebegjærlige Efterverden kan vide, at han idag, den fjortende November, Aar 1810, har været i vor Midte, eller ved den øverste Ende af Bordet, ved Siden af den høj lærde Herr Gustos Ehrenfried.“

„Om Forlæbelse, Herr Secretair,“ raabte Baronen, der havde sat sig ved Siden af Præsidenten, „at jeg har forsømt min Pligt; denne unge haabe-fulde Wiisdoms-Elev kalder sig Edmund Frimann og staaer i Tjeneste hos Hans Excellence Herr Over-kammerherre Seestern; han beboer i dennes Pal-lads en Stue i anden Etage, ud til Gaden, gaaer om Morgenens sædvanligen, naar han ikke besøger Grevinderne, i en blaa Frakke, og har den Særhed, at han aldrig knapper denne til, det skulde da være meget foldt. Ogsaa vil man sige om ham, at han i Aviserne læser de Artikler, der følge efter Verdens-historien næsten med samme Begjærlighed som Poli-tikken selv: idetmindste er det almindeligen bekjendt

om ham, at han ofte har forelæst en og anden ubetydelig Efterretning højt og med Eftertryk, endog fornyligen meget rørt den bekjendte vemodige Efterlysning om den Mops, der var løbet bort. Hele Overkammerherrens Familie var saa dybt rystet af denne Lektüre, at den endnu ikke fuldkommen er kommen til sig selv efter hin smertelige Time."

"Vor Ven har altsaa Gaver," raabte den tykke Secretair. "Jeg skal ikke forsømme, at indskrive i vort Akademies Bog og Historie disse højest interessante Noticer, der just ere mig meddelte af en Sagt-tager."

"Greven," yttrede Degnen sagte, "er i Sandhed utrættelig, for grundigen at udføre vort Selskabs Memoirer. Han helliger sit Liv til denne Opgave og offerer alle sine Kræfter til denne udødelige Bestræbelse. Men hvor vil ogsaa Efterverdenen stude sende takke ham, hvor vil hans Navn og hans Værk glimre, naar Erobrere forlængesiden ere glemte og vore Børnebørns Børnebørn lade deres ublankede Skoe eller Støvler bepudre af Støvet af mere end eet forlængesiden sammenfaldet Pallads og Tempel.

Edmund, der var meget forstemt, spurgte den magre Degn: "Hvad hedder Greven derhenne?"

„Det er Grev Krusing,“ sagde den Geistlige, „han har engang kommanderet en Fribataillon, derpaa har han gjort lange Rejser, hvorefter han igjen vilde gaae i Tjenesten, men Verden miskjendte hans Storhed og lod ham vente og vente, indtil han endelig, nu er det ti Aar, tabte Taalmodigheden og nu igjen lader sit utafnemmelige Fødeland vente paa sig, thi han har svøret, nu at hengive sig til Lediggang. I hans Huus staaer i nogle Folianter et uhyre lærd Værk, som han har udarbejdet paa sine Rejser. I dette finder De de mest autentiske Efterretninger, fædse med Bilag af Gjæstgivernes egenhændige Regninger, om Priser paa Levnetsmidler, Bolig, Vine &c. Denne Mand, som De seer her for Dem, har ikke ladet sig den Møje fortryde at stige med sin Corpulence ned i de dybeste Vinkjældere, at forstø efter Østers paa det Sted, hvor de blive fangne, at gaae efter Al saavel som Alepostejere; hvor ofte har han, for at gjøre sin Pligt, som han opfylder med Enthusiasme, ikke skævet Indigestioner, Hovedpine og Gigt, for at kun endelig hyer Bildfarelse og tom Ordsladder kan forsvinde og Verden endelig vide med Sikkerhed, der findes de og de Vine, saadan og saadan, paa hin Strandbredde kry-

ber den Snegl, der maa spises paa denne Maade, Hummeren seer saaledes ud, naar den just frist stiger op fra Havet. Men ikke alene har han saaledes gennemforstet alle Naturriger, at han virkelig søgte at opleve enhver Smag, og ikke lod sig nøjes med hvad han hørte, idet han prøvede og som Tænker spiste tusinde Retter, der flet ikke eller kun meget lidt smagte ham; han har endog endnu heller optaget i sig alle hine, som han fandt velsmagende og som han fortærede med en vis eensidig Iver. Og skulde De troe det? Hans Sandhedsdrift er saa umaa- delig og beundringsværdig, at han endnu dagligen anstiller og gjentager de samme Prøvelser, fordi han altid paany gribes af en philosophisk Tvivl, om han i sit Værk har sagt Sandheden, og hele Sandheden, og Intet uden Sandheden; saaledes forster han da Dag og Nat paany og er ikke sjeldent en Martyr for sin Grundighed. Siig selv, hvad bliver der af en Buffon, en Linné, — 2c. 2c. imod en Saadan?"

„Degn!“ raabte Greven, „gjør mig ikke skam- rød; min Næses Rødme incommoderer mig desuden allerede, al Roes, endog den mest fortjente, maa holde sig indenfor en vis Grændse. Grækerne fryg-

tede for at anslaae deres Fortjenester for højt, for ikke at gjøre Guderne vrede. Skulle vi ikke afstrækkes ved Arachnes Stjæbne, som Dvid saa rørende skildrer os tilligemed mange andre Forvandlinger? Vilde I ikke meer, Venner (men I glemme Alt, endstjændt jeg fordetmeste spiser iblandt Eder) at jeg endnu nyligen, da jeg ogsaa for ædelt fulgte min Enthusiasme, leed af den uovervindeligste Mavekrampe?"

Præsæs rejste sig nu og sagde med en larmende Stemme: „Mine Herrer og Brødre! Edle! Retfærdige! I, som have ilet vor Tidsalder forbi! Kun faae Ord, men som dog, hvilket jeg i Forvejen kan forsikre, skulle være overflødige og høist unyttige, som det stedse har været Skik og Brug ved slige opmuntrende Taler. Vi komme sammen her, dels for at være hos hinanden, men isærdeleshed, fordi vi paa denne Dag ikke vide Andet at gjøre. Menneskeheden vil skride frem, derom er slet intet Spørgsmaal. Det er som med Komoediehuset i Drury-Lane i London og i Covent-Garden, hvor jeg ogsaa har været. I Begyndelsen er Indgangen bred, vel halvtredsindstyve, tredsindstyve kunne staae i een Række. Det synes et ganske beqvemt Liv. Man

skyder, trænger, støder frem; bagved mig ere allerede komne nye Tredstindstøve. Stedse smallere bliver det, thi Indgangen, hvor man faaer sin Bille, er en Triangel, der ender i en Spids, ligesom de verdensberømte Pyramider slutte opad. Nu er jeg allerede indklemmt i Midten, hvor maaskee kun ti ere istand til at staae ved Siden af hinanden. For Pokker, det trykker og arbejder med Albuerne ind i mine Ribbeen! Jeg gi'r gjerne tilbage, men det er fuldkommen umuligt, jeg maa og skal frem, om jeg end mister Bejr og Kandedrag. Dertil kommer, at, naar Alle ere i qvalfuld Fremstriden, slutte sig bagtil den yderste Række en Mængde unyttige Folk, der slet ikke ville eller kunne gaae frem, der ikke eje en Skilling, for at kjøbe Indladelse."

Nu traadte to Mænd til Selskabet, en ung og en gammel. Baron'en vinkede ad Edmund, og denne erkjendte deraf, at den Yngre var hin Rival, som han vilde lære at kjende. „Aha!" raabte Greven, „der kommer den durchlaughtige Hertug!" „Ja!" raabte Præsidenten, „Regenten over det store Rige, Forintetgodbengelland. Sæt Eder, Durchlaughtigste, vi have allerede i flere Timer savnet Eders Her-

lighed. Men hvem bringer I os der, højt excellente Heremester?"

Det unge Menneske, af hvis blege Ansigt og matte Dine Tøjlesløshed taledede, sagde med frækt Bæsen, der skulde synes utvungent: „Jeg kommer noget sild, fordi jeg først maatte afhente denne store Mand, der gjerne vilde lære at kjende vor oplyste Cirkel. Han var endnu ikke paaflædt, og det har forsinket vor Ankomst. Det er er hin berømte Digter og Folkelærer, hvis nye Tragoedie for nogle Maaneder siden saa dybt rystede os Alle.“

Man ønskede den Fremmede velkommen, hvorfor denne takkede med fejtede Manerer. Begge satte sig, og da Edmund nøjere betragtede ham ved Lyset, troede han at gjenkjende hin usle forbrukne Kjædeslækker, der nylig havde bevirket Oplobet. Ligesom han for nogle Dage siden allerede var beruset tidligt om Morgen, saaledes var han nu ædru sild om Aftenen, og da de Dvrige ikke bekymrede sig meget om ham, saa tabte hans Forlegenhed sig snart. De Andre syntes ikke at kjende ham, kun Degnen hilste ham med et fortroligt Nik og sagde derpaa: „Det glæder mig, at gjøre Deres Betjendtskab, højtberømte Mand. Men hvad tænker

De om hin Lidenſtabernes Reuſeſe, ſom Ariſtoteles anſeer ſom uundgaaelig for Tragoedien?"

Den Tid var nu kommen, da ſeſkabet blev opbartet med en Portion let Viin; den foregivne Tragiker ſtjænkede i til ſig ſelv, drak med Velbehag og ſagde derpaa: „denne Reuſeſe, min Bedſte, bliver iværkſat paa forſkjellige Maader; er Fundamentet og Materien dygtige, ſaa er Kradsning og ſkrabning altid det Bedſte; ved ſkrøbelige Sager maa man hjælpe ſig med Fyrtynding og ſimpel Badſkning."

Det unge Menneſte, der blev kaldt Wendelbein, glædede ſig over denne Forklaring, Degnen ſmilede og de Dvrige syntes ikke at forſtaa Noget af denne Samtale. Men Edmund var uvillig over at man havde indført den gemene Drukkenboldt; ogſaa betragtede han den unge, forvildtrede Wendelbein med Had og Foragt, han ſolte ſig opbragt, og angrede nu, at han havde ladet ſig føres ind i dette ſlette ſeſkab.

„Denne Tragoediedigter," ſagde Wendelbein nu, „der, ſom De have hørt, ikke alene har een, men endog forſkjellige Maader i ſin Magt til at reuſe Lidenſtaberne, kan desuden ogſaa reuſe Staterne, er

en Helt, en Herkules. Vi Alle kjende de herlige Steder i hans Tragoedier, i hvilke han saa stort og skjønt taler for Ret og Frihed, nedriver Despotisme, og kjæf og tyst siger Fyrster og Ministre mægtige Sandheder; men det veed De maaskee ikke, at hans Handlinger gjælde ligesaa meget som hans Ord. Han besinder sig først i nogle Dage i vor gode Stad, og allerede har han gjort noget Overordentligt. Alle gode Borgere, men jeg allermest, have Marsag til at klage over Grev See stern s, Overkammerherrens Tyranni. Han undertrykker det Gode, beskytter det Onde saa vidt han kun kan naae, og han er saa meget farligere, da han har Noget at sige hos vor gode, ærlige Konge. Nu har denne Excellence en god, brav Secretair, en Folkets Mand, der, da han kjender og forstørstedelen selv fører sin Herres hele Correspondence, ogsaa er indviet i hans Ondskab og Slethed. Denne adelige Borger har, oprørt ved mangfoldige Uretfærdigheder, truet Overkammerherren med at angive alle disse Affskyeligheder for Kongen. Hvad skeer? Han, Greven, jager den ædle unge Mand ud af sit Huus, uden endog at udbetale ham hans Løn, uden at udlevere ham hans Klæder, ja vil endog lade ham

arrestere og sætte paa Fæstningen. Er denne Neder-
 drægtighed ikke ligesaa stor, som vore ædle tyske
 Digtere, Kogebue og Tssland og deres Eige mere
 end eengang have vist paa Theatret? Men hvad
 skeer? Denne ædle Tysker her, vor store Poet, som
 jeg idag har havt den Ære at indføre hos Dem,
 faaer Nys om denne Udaad, og hans tragiske Hjerte
 bliver paa det mest Dphøjede opbragt derover. Han
 lader sig melde hos Greven, da denne just gaaer
 ned ad den store Trappe, for at gaae i Fromessen,
 som denne Hylser ingen Dag forsømmer. Han fo-
 restiller sig for Greven, og denne, som det nu er
 disse hjerteløse Aristokraters Maneer, flaaer Armene
 overkors, behandler ham som et Menneſke af den
 laveste Pøbel, skjælder ham ud, kalder ham Papir-
 fordærver, Sultenhund, og overøser ham med endnu
 værre, mere ærerørige Skjældsord. Omkring ham
 staae Tjenerne og Huusfolkene, øverst paa Trappen
 Døttrene. Alle glæde sig over at den ædle Digter
 bliver saaledes mishandlet. Men denne, erindrende
 sig sine velfortjente Laurbær, sin europæiske Berøm-
 melse, svarer med endnu haardere Talemaader, og
 da hin Glendige derover kommer endnu meer i Brede,
 tager vor Skjæbnedigter det spanſke, guldknappede

Rør ud af Forræderens Hænder og pryglér ham, der er smykket med sin Skarlagenskappe, — dygtigt ved Indgangen til hans eget Huus, og Ingen af de Tilstædeværende vover at standse den Haand, som Nemesis selv synes at styre. Er det ikke stort?"

„En stor, nederdrægtig Løgn er det!" raabte Edmund ganske rasende, idet han sprang op og hæftigt slog med Næven i Bordet. Han fortalte nu den besynderlige Begivenhed, som han selv havde været Djenvidne til, og sluttede saaledes: „Dette, mine Herrer, er den fulde, elendige Kjedelslikker, hvem hin Løgner vover at føre ind i Deres Selskab."

„En Kjedelslikker?" raabte Alle. — „Hverken meer eller mindre," svarede Edmund, „De kunne selv dagligen see ham paa Gaderne i Udøvelsen af sin Haandtering. Jeg tvivler nu intet Djeblik paa at De ville vise ham og den smukke Herre, der saa frækt fremfører sine affyrlige Løgne, ud af Deres Selskab."

„Unge Mand," sagde Greven med det røde Ansigt, „jeg begriber slet ikke i hvilket slet Selskab, iblandt hvilke Philistere De hidtil maa have levet, da De saa aldeles ikke veed at finde Dem i den større Verdens Tone. — Altsaa, en Kjedelslikker er De

virkeligen? Saa vær mig hjerteligen hilset, thi De er den Første af det Slags, der er kommen i vor Kreds."

Han stod op og omarmede ham hjerteligen, de Øvrige fulgte hans Exempel og alle saae med en vis Ringeagt ned paa Edmund, idet den gamle Baron sagde: „Det bliver sandt, Ingen af os Alle veed altid saa behageligen at overraske os som vor Wendelbein, han er uudtømmelig i nye, findebrige Opfindelser, og det Guleste og Blueste bliver i hans Hænder naturligt og yndefuldt."

„Egentlig," sagde Præsidenten med høj Stemme, efterat Alle havde sat sig ned igjen, „staaer en svær Straf paa denne moralske Ophidselse og Brøde, som vi just have maattet opleve til almindelig Skandal; imidlertid, da den unge Fremmede, der synes at inclinere meget for det Aristokratiske, er ubekjendt med vore Love og Statuter, saa maa det for denne Gang være tilgivet ham og Herr Baronen, der har indført denne uopdragne Yngling. Imidlertid skal Baronens dog, for at han kan føle, hvorledes han har forseet sig, og hvor overilet han har indstaaet, højt forelæse den ottende Artikel af vore Love for

det unge Menneske. Secretair, ræk ham engang det ærværdige Dokument."

Greven stod op, aabnede et Skab og tog en Bog ud, der var indbundet i rødt Fløjl og udpyntet med Guld. Han kysede Bogen og overraktede den med et dybt Bue til Baronnen, der slog op og læste:

„Item, skal det være ethvert Medlems Pligt og Forbindtlighed at lyve saa meget, som han kan og vil, og kun i yderste Nødsfald sige den saakaldte Sandhed, for at vi ikke forfalde til Verdensmenneskenes Laster, der under Navn af Sandhed skadesfor fortælle deres Hyklery, Banart, Forsølgelse og Ondskab. Hvo som endnu føler Trang til at tale Sandhed, finder tilstrækkelig Lejlighed dertil i de øvrige Selskaber. Her straffes den, der skulde blive hidsig for Sandheden, som Tobaksrøger eller et andet moralsk Menneske."

Bogen blev lukket og igjen gjemt i Skabet. „De seer, min unge dydige Herre," sagde Præsidenten derpaa, „hvor mildt vi behandle Dem, fordi det glæder os at vise os som humane, dannede Væsner. — Jeg troer iøvrigt, mine ærede Herrer Collegaer, at dette unge Menneske aldrig i Verden

vil kunne gjøre Fordring paa den Ære at blive fast Medlem i vor Klub, da han endnu er saa overordentligen tilbage i Begyndelsesgrundene; ogsaa foreslaaer jeg, at det i en heel Maaned ikke skal forundes vor ærede Herr Baron, at indføre en Fremmed, fordi han denne Gang har overilet sig med sin Caution."

Alle stemte for dette Forslag, og da Edmund opbragt og fornærmet strax vilde forlade den underlige Forsamling, blev det ham antydet, at Sligt ikke var tilladt, da det var stik imod Statutterne; han maatte blive indtil Sessionen var hævet. „Det gjør mig ondt, mine Venner," sagde Baronen, „at den unge Mand, som jeg altid har elsket og agtet, paa en vis Maade gjør mig Skam. — Skulle vi ikke maaskee stride til Lektoren?"

Degnen tog nogle Blade op af Lommen og sagde: „En god Ven fra Landet, en tænkende Amtmand og Forpagter, har sendt mig følgende Afhandling, for at meddele den til vort ærede Akademie, da han nyder den Ære, at være et æret og lærd Høresmedlem af vor af al Verden højtærede Kjæde. — Han læste:

„Min ærede Ven, Degn ved St. Lambert,

virkeligt Medlem af Selskabet for Humanitet i den røde Løve, Menighedens Forsanger, Chatelet o. s. v. ogsaa Skoleholder o. s. v., Ven af Oplysningen o. s. v. Professor i Calligraphie o. s. v., Expectant til Guldmédailen o. s. v., Medlem af Skydeselskabet i Rundorf o. s. v., Abonnent i Læseselskabet o. s. v. — Mine Herrer," vendte Degnen sig til Selskabet, „jeg udelader heller mine øvrige Titler, da Sagen og Titelen virkelig er altfor vidtløftig. Man maa tilgive en fortrolig Ven, der troer at ære os ved Sigt. Jeg begynder nu paa selve Lektøren."

„Allerhøjstærede Fætter og min Broder i Christo, oplyste Dogmatiker, saavel som yndede Forelæser i fortrolige Benner's Kreds, Conrektor for Nytaarsversene, velbestalter Censor for Kirkenumrene, der antyde Psalmenumrene ved Gudstjenesten, Doublüre for den kunstige Orgelspiller, Takttræder og tredie Undervioline ved den aarlige Concert —"

Degnen afbrød atter sig selv og sagde: „Jeg seer, min Ven kan ikke lade være at berøse mig. Og, og ved denne Lejlighed er det mig selv først ret paa-faldende, hvilken vigtig Person jeg er i vort Mars-hundrede. Altsaa:

„J seer, Ven, (fortsatte Degnen nu) hvorledes

jeg uden Forberedelse strider lige til den Sag, hvorefter jeg vil melde Eder. Man taler her paa Landet meget om en gammel, men fornyet Opdagelse, der næsten skal røve Eder Folk i de store Stæder Forstand og Dømmekraft. Jeg mener hine Historier om den dyriske Magnetisme, Somnambulismen eller hint Klarsyn, hvori Mennesker i dyb Søvn tænke, spaae, see ud i Fremtiden og mere Sligt. Hvad Anvendelsen af denne Opdagelse angaaer, hvilken Nytte Magistrat, Ministerium, Politik og Sandfigerkunst ville drage af denne Opdagelse, Alt dette lader jeg staae ved sit Værd og vender mig kun til Kraften selv, til at frembringe denne klartseende Søvn, der synes mig og Mange i vor Egn noget Gammelt og ganske hverdags, saa at vi her kun undre os over, at man i Eders store Stad har kunnet gjøre saa mange Ophævelser deraf.

„Den Gave og den Kraft, at sætte Menneskene i denne kunstige og hellige Søvn er ikke Alle, ej engang Mange tilbød, og saa har een Udvalgt den stærkere end en Anden. Det vil jeg vel troe. Jeg har den for Exempel slet ikke, og vidste heller ikke, hvad jeg skulde tage mig for med et saa besynderligt Talent. Tvertimod maa jeg tidligt om

Morgenens løbe omkring og med min stærke Stemme og efter Lejlighed med et hjælpende Instrument vække de doorne Karle og Piger ud af deres Senge. Det fattedes endnu, at jeg bragte dem til at sove, da de allerede uden Hjælp inclinere til Søvn og Snorsten. Skjøndt dette altsaa for mig var en fuldkommen brobløs Kunst, saa vil jeg dog ikke nægte, at den i andre Forholde kunde have sin store Nytte.

Og det have vi Alle her i vort Kirkesogn ogsaa allerede oplevet for mange Aar siden, thi i Forbigaaende sagt er der intet saa lidet Sted, hvor man jo oplever Noget. Altsaa, fra første Haand have vi her oplevet noget Vidunderligt, og ikke som det var igaar, men allerede for tyve, tredive Aar siden, og hele Menigheden i Ulmdorf saavel som det andet Filial, Almenberg, har altid været Vidne dertil, saavel som enhver Fremmed, der har brydt sig derom. Forstaaer De mig nu, højstærede Custos. I femogtyve Aar har en Herr Rathmann forestaaet den herværende Menighed, som Præst, Sjælesørger, Prædikant, eller hvad man vil kalde ham. Nu har jeg allerede seet mange Gejstlige, der vel kunne bringe det til at Nogle af Deres Tilhørere lidt efter lidt falde i Slummer eller Søvn, eller idetmindste gabe,

ere adspredte og just ikke høre efter de Formaninger og Opmuntringer til Dyd, der blive fremsagte for dem. Der var ogsaa forðum i Eders Residentens en Sjælehyrde, der sikkert ikke var at foragte ihenseende til den skønne Gave at berolige Sindet. Men vor Rathmann, seer De, Ben, saasnart han har bestegyet Prædikestolen og bedt Fadervor, saa læner han sig ud over Prædikestolen med sit velmenende Ansigt, gjør to eller tre Bevægelser med Hænderne og siger kun omtrent: Mine andægtige Tilhørere, — og Alt, Alt sover, fra Fogden til Natvægteren, og det en drøj, sund Søn. Naar det ikke er Trolldoms-gaver, højstærrede Degn, saa gives der ingen.

„Jeg beder Eder nu, Degn, da det er Eder saa meget at gjøre om Oplysning, at meddele Eders Medicinalcollegium eller Ministeriet for de hundredaarige Fremstridt denne her ældgamle Erfaring, for at man ikke længer skal ansee som en ny Opdagelse en Trivialitet, hvorover i tredive Aar her i Landshyen intet Menneske meer undrer sig. Vilde hine Magnetiseurer engang gjøre noget Overordentligt, der kan gjøre Epoke og i Kartusinder endnu skinne blændende i Dinene, saa skulde de engang trykke Eder og andre Degne i den prophetiske Søn;

thi da I altid maa synge, spille Orgelet eller træde Blæsebælgen, saa ere I pantsrede imod alle hine Strøg, der aldrig kunne trænge til Eders Hjerter.

Dog beder jeg om ikke at lade denne Afhandling trykkes iblandt Eders Hofakademies Skrifter, for at den ikke fuldkommen og for bestandigt skal blive berøvet Læseverdenen.

Kalleus, Amtmand.

Forsamlingens Munterhed var forhøjet ved denne Forelæsning, og Edmund maatte kun undre sig over at dette Selskab og dets Underholdning var blandet saa sølsomt af gode og ganske forfæstelige Elementer. Ved at høre Kjærlighedsliken nævnes Frimann, spurgte Eduard studsende: „De hedder Frimann?“

„Ja, unge Herre,“ svarede Kjærlighedsliken; Frimann, Freimann, hvad De vil; Frank er vel det samme Ord. Besynderligt nok, at vor Degns Kirke har et gammelt Efterladenskab, en ældgammel Stiftelse af en Frimann i Gjemme og Bevaring, der allerede er udfærdiget 1510. Dertil hører en Historie og maaskee en højst mærkværdig Opdagelse. Jeg har undersøgt, og tænkte at nedstamme fra

disse Frimanns og saaledes maaskee ved Opdagelsen vinde noget Betydeligt, men min Fader var oppe fra Nordtyskland og hedde fordom Fraggmann eller Fraymann, og han omarbejdede senere sit Navn, som jeg til min Sorg erfoer, og fortalte mig endnu paa sin Dødsfeng, at han ikke vidste Noget om denne Familie."

"Hvorledes?" raabte Edmund bevæget; "hvad er det for et Efterladenskab eller en Hemmelighed? De veed, Herr Baron, at Frimann er mit Navn, jeg kan maaskee — eller er Alt dette kun igjen, efter dette Selskabs Love og Friheder, Spøg og Løgn, for at narre og bestjæmme den godmodige Fremmede."

Præsidenten rejste sig og sagde: "I de næste fem Minuter er herved Løgn forbudt, og Sandhed er tilladt og endog anbefalet i dette Tidsrum. Tal, Ven Degn, tal kort og fyndigt, hvad I veed om denne Sag, der synes vigtig for den unge Mand."

"I vor Kirke," sagde Degnen, "staaer i en aldrig besøgt Krog bag Sakristiet et ældgammelt Skrin. Det bestaaer af to Afdelinger. Den Anden er altid bleven forseglet og tillaaset, og skal ifølge hint Testamente af den første Frimann aabnes

den 13de December 1810 for den da levende Efterkommer, naar han kan legitimere sig som Saadan. I det første Rum ligge Beviserne fra de hensovede Frimanns, hvad de vare, hvad de oplevede, tilligemed et Vidnesbyrd fra Provsten, at Alt er Sandhed. Saaledes er det gaaet disse trehundrede Aar igjennem. De fleste Frimanns, som vor 80aarige Provst har fortalt mig, vare bosiddende her i Staden, den Sidste, man veed Noget om, levede 1750 i Schwäbisch-Hall. Siden har Ingen meldt sig, og Provsten har ifinde, hvis Ingen indfinder sig til Udgangen af 1809, at indkalde de mulige Efterkommere i de offentlige Blade. Maaskee er Familien uddød. Men tal De, højstærede Herr Frimann, selv med vor Provst, for maaskee endnu nærmere at erfare Omstændighederne."

Edmund blev meget eftertænksom. Han havde af sin Fader hørt, at hans Forfædre havde boet i Residentsen, at hans Bedstefader havde været en Borger i Schwäbisch-Hall. Hans Fader var pludseligen død, da han selv endnu var ung og umyndig, saa at denne ikke havde kunnet give ham nogen tydelig Anvisning.

"Jeg takker Dem," sagde han til Degnen, "og

om jeg end ikke kan antage Slægtskabet med vor lærde Kjædelslækker, saa har jeg dog maaskee den allerstørste Fordeel af det tilfældige Besøg i dette lærde Selskab."

„Saaledes gaaer det altid i Livet," sagde Greven; „maaskee er denne ringe Aften Aarsag til at De træder i Familieforhold til de største Familier her i Landet, maaskee endog med mig selv. Og havde jeg ikke været saa fløg, allerede for flere Aar siden at sælge mine store Godsar, saa maatte jeg frygte for, at de kunde fremtræde med grundede Fordringer. Men jeg vil indføre i vor Krønike, at vi idag have været i Selskab med en ubekjendt Souverain."

„Men der beredes nu en flem Historie for Deres Herr Principal, „begyndte nu den forsløjne Wendelbein. „De veed, mine ærede Herrer, paa hvilken fortrolig Fod jeg allerede længe har staaet med hans yngste Datter Elisabeth. Pigen elsker mig nu meer, end nogensinde Julie sin St. Preux. Hun er ikke knipst, ingen snerpet Dydsbeltinde; idet hun elsker, har hun ganske og uden Tilbageholdenhed hengivet sig til denne ædle Lidenstabs. Hvis jeg ikke var det fortrinlige Menneſke, jeg er, saa

Kunde jeg nu lade hende sidde; men fjærn fra mig være en saadan Letsindighed, jeg betragter hende tvertimod allerede nu som min retmæssige Gemalinde. Iovermorgen ganske tidligt bliver hun derfor bortført af mig. Alle Anstalter ere trufne, og saasnart vi ere over Grændsen, lade vi os vie. Saa maa den Gamle, enten han vil eller ej, afstaae os sit store Guds Rosenheim, og vi leve saa lykkelige som Adam og Eva i Paradiis. Skade, at vort Selskabs Fundamentallove udelukke Fruentimre, ellers vilde min Elisabeth sikkert med Glæde hjælpe til at forskjønne denne selskabelige Kreds."

Edmund bævede af Raseri. Han sprang saa hurtigt op, at nogle Biinflaster faldt om og gik itu. „Himmel og Jord!" skreg han, ganske glemmende sig selv, „disse Løgne" — og han havde sikkert slynget den lidenskabeligste Tale og en rasende Udfordring mod sin foregivne Medbejler, hvis en umaadelig Latter af hele Selskabet ikke havde afbrudt ham og saaledes bragt ham til at studse, at Ordene døde ham paa Tungen. Forvirret saae han omkring sig, og da de muntre Menneskers Lyft til at lee endelig havde sat sig, sagde Præsidenten rygstende med Hovedet. „Ej! ej! unge Mand! De er

sandelig uforbederlig! Paa Dem frugter ingen For-
maning. De har allerede igjen glemt, at det her
ikke er os om Sandhed at gjøre; den interimistiske
Ban var jo forlængesiden ophævet, Friheden var
gjenindført. Hvorledes vil dog De bringe det til
Noget i Verden, naar De altid saaledes glemmer
Dem? Som som der blev løjet mindre! Kun skeer
det der med mere Salvelse og Anstand! — Mine
Herrer, jeg foreslaaer, at denne Dydige aldrig viser
sig tiere imellem os. Lader os samle Stemmer."

Men det kom ikke til Afgjorelse af dette Spørgs-
maal. Baronet var hastigt bleven kaldt ud og traadte
nu forstræffet ind, idet han vinkede ad Edmund
og bad ham ledsage sig, da han hurtigt maatte
gjøre et Besøg. Da de vare i det Frie, sagde Ba-
ronet: „Gehejmraad Brockes sender Bud til
mig og beder mig om at besøge sig hurtigt og
endnu i denne Nat. Jeg kender ikke denne Mand
og erindrer mig ej engang, nogensinde at have hørt
hans Navn. Hjælp mig at bestaae dette Eventyr;
Tjeneren har opsogt mig i min Bolig, og har fulgt
mig herhid, da hans Erinde var vigtigt."

Edmund begreb ligeledes ikke, hvad denne
Sendelse kunde betyde, og fulgte i spændt Forvent-

ning den gamle Ben igjennem de mørke Gader. Midnat var allerede forbi. Regnen strøg dem fin og kold imøde, drevet af en skjærende kold Vind. De kom til et stort mørkt Huus. Ud en oplyst Trappe kom de til et behageligt gennemvarmet, stort Værelse. Her sad en venlig gammel Mand, der strax stod op og tiltalede Baronen: „Tilgiv, om jeg har forstyrret, maaskee forskrækket Dem saa ilde om Natten. De kjender mig ikke, jeg er Forstander for Daarekisten, hvormed tillige er forbundet et Lugthuus for Forbrydere. I Nat hørte vi uformodentligen Husets store Klokke ringe, man aabnede, skjøndt det var paa en saa usædvanlig Tid, og meldte mig et ungt Menneske, der paastod at ville tale med mig. Han blev ført til mig og foretog mig til min største Forbauselse med koldt Blod den Bøn, at jeg vilde optage ham i Lugthusets Straffeanstalt. Jeg troede først at han var paa fejlt Spor og maatte søge Plads hos de Sindssvage. Men han blev ved sin Bøn, og da jeg paany afsløg ham den, sagde han ganske rolig: Det er Nat, det regner udenfor, min Vej er lang, og om De endog sender mig bort, lader min Fader mig dog bringes herhen igjen imorgen tidligt. Han fortalte

mig nu, uden at være synderligen rørt, at han havde fravendt Dem et Guld-Repeteeruhr og spillet det bort, og at De forlængesiden havde truet ham med at overgive ham til os. Han nævnte mig Deres Navn, Herr Baron, og jeg lod Dem hurtigt opføres, for at tale med Dem selv om denne sørgelige og forunderlige Begivenhed."

Baronen saa afværlende med store Dine paa Gehejmeraaden og Edmund, endelig sagde han: „Lad Thyren komme ind."

Sønnen kom; „Skurk!" udbød Faderen, „altsaa kan hverken Frygt eller Skam formaae Dig til Noget? gaa hjem, ogsaa dennegang vil jeg endnu tilgive Dig, det vil sige, jeg vil ikke straffe Dig for Din sidste Forbrydelse og lade Dig indespærres her, men det kan Du være sikker paa, at jeg skal gøre Dig arveløs og ikke efterlade Dig en eneste Daler!"

Uden at hilse gik den Banartige trodsig bort, men Gehejmeraaden indviklede sig i en vidtløftig Tale, han bad, han besvoer den Gamle, ikke altfor haardt at straffe sit Barn, der maaskee endnu kunde gaae i sig selv, da det stakkels Menneſte siden kun vilde blive saa meget meer udsat for alleslags Frisktelser ved Mangel. Den snakkelsalige Mand holdt

ikke op, før Baronen lovede ham, endnu bedre at overveje det, før han skreed til at gjøre ham arveløs. Endelig tog Gehejmeraaden Afsted med ham, fornøjet over at hans Talegaver havde formaaet saa meget. Paa Gaden sagde Baron en: „Det er dog Altsammen dumme Mennesker! Det vil gaa ganske naturligt til med at gjøre ham arveløs, thi hvor Intet er, har selv Kejseren tabt sin Ret, hvor meget meer da en vanartig Bengel. Kunsten vilde være at efterlade ham Noget. Det hørte der Overtalelse til.“

Edmund gik dybsindig og med qvælende Følelser hjem. Søn og Fader, Elisabeth og Overkammerherre, Alvor og Spøg, det Lave og Høje, Alt forenede sig paa en ubehagelig Maade i hans vilde Drømme.

Edmund var efter en urolig Nat tidligt munter. Han gik, saasnart det var passende, til Provstens Huus, for at forespørge sig efter hint Familieførløbs fra hans Forfædre. Provsten var fraværende og ventedes, efter Tjenerens Udsagn, først den følgende Aften hjem fra sin Forretningsrejse.

En gammel Præst bekræftede ham det, som han havde erfaret Aftenen før, man kunde saa meget mindre aabne Kammeret og Skrinet, da Provsten havde Nøglerne til begge Dele i Bevaring.

Mismodig og bestormet af forskjellige Tanker, gik Edmund tilbage i sit Værelse. Han lukkede for sig, for uforstyrret og med Sikkerhed at kunne læse de Papirer, som Greven nyligen havde betroet ham.

Da han aabnede Pakken, saa han, at Papirerne vare skrevne med forskjellige Hænder. Bladene vare Alle næsten 40 Aar gamle, og hvor studede den unge Mand, da han i Grevens Breve fandt skildret den hæftigste, næsten vanvittigste Eidenstabs af en Kjærlighed, der i sin vilde Kamp vilde gjenbryde alle Fordomme og tilintetgjøre alle Forholde. Den Elskede, hvis Breve udtalede et mildt og ædelt Sind, var kun en Borgerlig, Datter af en Haandværker, hun kjæmpede imod og vilde ikke antage det Offer, som Greven bedende, besværgende og truende tilbød hende, for at trodse sine Slægtninge og Foresatte, sin Familie og sin Fader. Alt viste hin Tid og Tænkemaade, der dengang havde udbredt sig i Tyskland ved Rousseaus Heloise, men

endnu meer ved den unge Werther og Efterlignelser deraf i Tyskland. Den dengang unge Greve og hans Ven, Baronen, hørte til de Enthusiaster, der vare blevne Fyr og Flamme ved hine nye Digterværker.

So videre Edmund læste, des meer blev han rørt. Han kunde ikke nægte sig en Begejstring for denne Yngling, der saaledes havde oplevet Kjærlighedens Qual og Salighed. Som et Spøgelse rykkede Livet ham derpaa nærmere, naar han erindrede sig, at denne Elsker var den samme afmaalte Dind, der havde givet ham Afsked, hvis Huus han snart skulde forlade. I den qvindelige Haandskrift syntes han at kjende Træk, som han allerede før havde seet, dog kunde han ikke erindre sig, hvor disse Bogstaver allerede havde forekommet ham før. Hævede Elskerens Breve ham til Bestemthed og ædel Brede, saa opvakte Tomfruens Svar en ophøjet Bemod i hans Sjæl. Grevens Breve vare derimod farvede med en ædel, høist behagelig Letfindighed, han tog alle Livets Forholde meer fra den poetiske og humoristiske Side. Han var de Elskendes Fortrolige og vilde ligeledes overtale Pigen til at lade sig bortføres.

Sælsomt rystede disse Blade den unge Mand, især Pigens Breve, der vare skrevne saa blidt og mildt, der vidnede om det rene Hjerter og den klarste Forstand. Hun trøstede saa venligt og kjærligt; naar hun trak sig tilbage, naar hun nægtede, naar hun tilstod og naar hun gjendrev, var Alt saa ganske skrevet med det skønneste Hjertes Følelser, at Edmund bestandigen med Taarer maatte tænke paa Elisabeth og spørge sig selv, om hendes Sjæl skinne i saa reen Skjønhed, om hendes Hjerter vel ogsaa var saa krystalklart. — Saa Meget sagde hun, for at formilde sin Elsker, der i hvert Brev viste sig lidenskabeligere. I de haardeste Udtryk bebrejdede han hende Ukjærlighed og vilde snart ved Trudsel og Fortvivlelse, snart ved Bønner og Løfter forlede og tvinge hende til det Skridt, som hans Lidenskab holdt for nødvendigt. Endelig meldte han hende, at han nu vilde og maatte gjøre Noget, der for stedse og uigjenkaldeligen vilde sonderbryde hans Forhold til hans Stand og til Kongen, til hans Forældre og Slægtninge, — da forsvandt hun pludseligen. Man forstode efter hende, især Baronnen, men intet Spor var at opdage. Den vilde Lidenskab kastede Greven paa Sygelejet, hvor han

maatte udholde en farlig og hidsig Feber. Et halvt Aar efter troede Baronen at have opdaget, at hun etsteds i en lille Stad havde giftet sig med en Haandværker eller Kræmmer. Da Greven var for svag til Rejsen, begav Baronen sig til forskellige Byer, som man angav ham, men ingensteds kunde han finde hende. Ungdom og Sundhed gjorde igjen deres Rettigheder gjældende hos Greven, og han gav nu endelig efter for sin Faders Ønske, at forbinde sig med en Grevinde af et gammelt Huus. —

Saa har da denne Olding, sagde Edmund til sig selv, selv oplevet alle de Lidenstaber, som han nu saa bittert badler. Hvad er dog vort Jordeliv? Som Solskin og Regn, som Aprilsvejr i Bjergegne verle disse Tilstande, disse Følelser, vide herlige Udsigter, glimrende, blændende Lys, derpaa Alt igjen skjult i Mørke, omgivet af Taage, da viser sig pludseligen igjen en grøn Dal, en Gruppe skønne Træer, see, da river Bjergets Tinde sig løs fra Taagen, og Klippekrone glimrer. — Og dog er det disse Tilstande og vor Grindring om dem, der ere vort sandeste Liv: Drømme i Drømme. Kun ikke, hvad de gamle Kloge kalde Virkelighed. At vi overleve Smerten, er jo kun en ny Smerte.

Alt forandres og Intet bestaaer, og kun idet det forandres er det vort; vi ere kun til, fordi vi stedse forandre os, og kunne ikke begribe, at en Tilværelse uden Forandring ikke kunde hedde en Tilværelse.

Han tabte sig i disse Forestillinger, og Livets Gaader havde endnu aldrig vist sig saa sælsomt for hans aandige Blik, som da han vilde læse dens mangesidige Hemmelighed.

Saa snart den gamle Provst var kommen tilbage fra sin Rejse, gik Edmund til ham, for af hans Mund at høre Bekræftelsen paa hint forunderlige Efterladenskab. Oldingen bekræftede ham Alt, hvad Degnen havde sagt, han førte ham endog til det Sted, hvor det besynderlige Dokument laae forvaaret. Hvor venlig han endog var imod Ynglingen, der ved sin Døbeseddel og andre Beviser godtgjorde sig som hint Testaments Arving, saa vilde Provsten dog ikke overgive Skrinet til Arvingen før hin Dag, som Ahnherren havde berammet.

Da Edmund kom hjem, fandt han paa sit Bærelse en Billet fra Greven, hvori denne bad ham om, personligen at tilbagelevere ham Brevene, hvis

han havde læst dem. Han forseglede altsaa omhyggeligen Brevene igjen, og begav sig Morgenens efter med dem til Overkammerherren.

„Min unge Ven,“ begyndte denne : „Jeg havde fast besluttet, ikke at gjensee Dem og dog bryder jeg mit Forsæt, fordi det smerter mig altfor meget at stilles saaledes fra Dem. De har nu selv læst, hvorledes jeg var i min Ungdom, hvad jeg oplevede og hvad jeg leed, og at man tager fejl, naar man mener, at min Kulde har gjort mig ufølsom for alle Smerter. De har nu ogsaa seet, med hvilket Udelmod et quindeligt Væsen opførte sig, hvor stor hun leed sin Skjæbne og gjorde mit taabelige Hjerte og mine Wildfarelser tilskamme. Tro mig, endnu i min høje Alder staaer denne Jomfru for min Sjæls Dje som et virkelig guddommeligt Gyn, jeg seer hende endnu stedse i hendes Skjønhed, — og hvad skulder jeg hende og hendes højmodige Dpoffrelse. Rigtigt nok er jeg ikke bleven saa lykkelig, som mine dengang berusede Drømme foremalede mig, rigtigt nok har jeg ikke fundet hin Salighed, der iblandt Millioner maaskee kun bliver Een til Deel; men jeg kunde blive en taknemmelig Søn, en Ven af mine Gødfænde og Beslægtede, en Statsborger og Ven

af mit Fødeland. Hun har sikkert med tusindfold Smerte bragt dette ædle Offer, thi hun elskede mig inderligen. Baronen, min Ungdomsven, fulgte ubetinget en tilsyneladende Begejstring for det Højeste, (som vi dengang kaldte vore Bildfarelser) og hele hans Liv er svundet i Indbildning og falsk Genialitet. En uværdig af lav Stand stuffede ham, og da han opdagede hendes lave Tænkemaade, antog han, forstyrret i sit Inderste, en Fritænkers Maske, og loe højt i Selskaber ad det, han ikke meer kunde ignorere. Hun døde, saavel som en Datter, efterat hun havde ødelagt hans Formue og trukket ham tilbage fra alt godt Selskab. Af den overlevende Søn skal han heller ingen Glæde have."

Edmund overgav den Gamle igjen Papirerne, i det han med Hjertelighed takkede ham for den Tillid, som han havde beviist ham ved denne Meddelelse. „Rigtigstnok," sagde han derpaa, maa jeg lære at handle i dette herlige qvindelige Væsens Aand, og i dette Spejl seer jeg først min egen Vanstabsning, der end ikke langt fra ligner denne stjerne Sjæl. Dog Deres Tillid gjør mig saa dristig, at foredrage Dem en Bøn, hvis Opfyldelse, det føler jeg uendeligen, vil lette mig Frasigelsen.

Lad mig, højtagede Mand, endnu blive i Deres
 Tjeneste, nægt mig ikke Udgang til Deres Familie
 og deres dyrebare Datter; jeg kan venstabeligen
 meddele hende min Hensigt, mine Følelser, min
 Beslutning; om jeg end ikke tør tale til hende om
 hint ædle Bæsen, saa vil hun dog, overtalt og til-
 skyndet af mig, ligeledes kunne bestemme sig til Fra-
 sigelsen af det, hun kalder sin Lykke."

„Nej," svarede Greven med nogen Hæftighed,
 „min Overbevisning er, at Skilsmisse er det bedste,
 ja eneste Lægemiddel. Om De end havde den rede-
 ligste Willie, saa vilde i denne Skilsmissepoces
 dog kun Deres Eidskab paany styrkes. Og derhos
 overseer De Hovedsagen. Det samme Højmod, som
 dengang begejstrede min Elskede til at frasi-
 ge sig mig, kan tilskynde min Datter til at blive Dem tro,
 eller overtale Dem selv til et fortvivlet Skridt. Hun
 skulde høre sig, og steg begejstret ned, denne vil-
 let, tilskyndet af Eidskaben, søge sin Opførelse i
 Fornedrelse. De maa tilgive mig dette Ord, der
 betegner Sagen rigtigt. Men det glæder mig, at
 De selv allerede er saa meget roligere og bestemtere;
 Helbredelse og stadig Sundhed lyser ud af alle Deres

Miner. De har aabenbart allerede overstaaet Deres Sygdoms Crisis."

"O min dyrebare Belgjører," sagde Edmund, "mit Hoved er saa opfyldt af vidunderlige Forventninger, mit Liv vender sig saaledes til det Sælsomme og Eventyrlige, at det, i min Lykke og Ulykke, i denne Spænding, der berøver mig alle Tanker, har al Kraft og Anstrængelse nødvendig, for at jeg ikke ganske skal blive adspredt og vanvittig. Der ligge saadanne Forventninger, Opdagelser for mig, ganske nær for mig, at maaskee om saa Dage en anden Skjæbne, en ny Bestemmelse vil gjøre Fordring paa min Virksomhed og min Tilværelse."

Greven spilede Djnene op, slog Lampestjærmen tilbage, for nøjere at betragte den unge Mand, og bad derpaa, da Edmunds hemmelighedsfulde Hentydninger havde opvaakt hele hans Nysgjerrighed, at meddele ham Alt, hvad der saa besynderligen bevægede ham. Edmund foredrog ham omstændeligen Tilfældet, og Oldingen hørte paa ham med den største Opmærksomhed. Da Edmund havde endt sin Fortælling, stod Greven op og gik dybsindig frem og tilbage i Værelset. Endelig stod han stille, saae den forundrede unge Mand med funklende Blif

skarpt i Djet og sagde med bævende Stemme: „Tro
 mig, unge Herre, det er noget Stort, Mægtigt!
 Deres Ahnherre har kastet et Blik i Fremtiden, og
 det er ikke uden højere Styrelse, at Efterladenskab-
 bet just tilfalder Dem, der har nærmet sig til mig
 og min Familie. Skjælder man saa ofte paa Alder-
 dommen og forstyrre dens ærværdige Institutioner,
 saa er det godt, at det Store, Forglemte ogsaa en-
 gang igjen kunde blive trukket frem fra det skjulende
 Støv til Dagens klare Lys. 1510 og allerede tre-
 dive Aar før, var i vort Land en stor Udviklings-
 periode, en farlig historisk Krisis. De største og
 ældste Familier havde hævet sig imod det arvelige
 Fyrstehuus, deres Forbund var mægtigt; men hvor-
 meget end fremmede Regenter af Egennytte og Poli-
 tik havde underholdt og tilskyndet denne Tvedragt,
 saa sejrede endelig dog Fyrsterne, og de Farligste af
 Adelen maatte lade sig behandle som Rebeller. Hen-
 rettelse, Fængsling, Landsflygtighed og Forviis-
 ning traf mange store og tappre Hoveder. Mange
 Navne ere siden den Tid forsvundne. Selv et Navn
 er borte, der var beslægtet med vor Regent. Saa-
 ledes forandre Tiderne sig vel nu, og en Edelfsteen,
 der saa længe blev savnet, stiger igjen op af Rui-

nerne, for at glimre paany. Djensynligen er Deres Navn Grimann et antaget; uden Tvivl har en høj Mand frelst sig i hine Forfølgelses urolige Dage, skjult sig og høimodigen tænkt paa Fremtiden, hvor hans Vt igjen kunde gjøre de tabte Rettigheder gjældende. Er det saaledes, og det maa være saaledes, saa tilbyder jeg Dem, unge Uffom af en Helteslægt, al min Hjælp, for at understytte Deres Fordringer hos Konge og Fødeland; Da skulle heller ingen Hindringer meer træde imellem Deres og min Datters Lykke. Men — (dog hvorfor antage Sligt for tidligt) skulde De maaskee, hvilket ikke er umuligt — dog det kunne vi tale siden om — skulde De virkelig maaskee, om end kun langt ude, høre til vor naadige Konges Familie — som sagt — jeg holder Dem for en redelig Mand og har altid behandlet Dem saaledes, — dog jeg bemærker, unge Herre, jeg er som beruset, meer end De selv — og maa samle mig."

„Naadige Herre!" udraabte Edmund dybt bevæget, „hvad end Skjæbnen beslutter over mig, hvorledes endog hin Opdagelse kan falde ud, — jeg holder mig i ethvert Tilfælde for bunden, og min største Lykke vil da være at vise, som retskaffent,

Menneske, hvor ædelt jeg tænker, og at jeg havde fortjent, strax at optræde saaledes, at jeg ikke var deres Familie uværdig."

Med disse Ord var Greven pludselig igjen forandret. Han saa endnu engang ivejret og satte sig derpaa langsomt ned. „Saa vidt ere vi endnu ikke," sagde han derpaa, „og overhovedet: tale vi ikke næsten som i Drømme? Jeg beder Dem, kom tilbage til Birkeligheden, og hvis De endnu bliver i Staden, indtil hin Gaade opløses, saa vilde De dog gjøre bedre i at søge Dem en anden Bolig. Var det mig forundt, endnu engang at skue hint kvindelige Bæsen, der oplivede min Ungdom, endnu engang at høre hendes Stemme, saa var jeg usigelig lykkelig; det var for mig en nedgaaende Sols Aftenrøde. — Som Opfyldelsen af det vidunderligste Eventyr, Opløsningen til mit Livs Gaade."

I det Samme traadte, hvilket var uhørt, Kammertjeneren ind uden Anledning, bleg, forstyrret, zittrende, som det syntes, han traadte hen til den stufsende Overkammerherre og hviskede ham nogle Ord i Øret. — Greven foer tilbage og lagde sig derpaa bleg og med lukkede Øjne tilbage paa Stolen. „Bist!?" raabte han. Joseph, Kammertje-

neren bejaede kun med en stum Hovedbøjning. Gre-
vens udstrakte Haand betydede Tjeneren at gaae,
hvilken stiltiende Befaling denne hurtigt adlød. Gre-
ven rejste sig med Møje og Anstrængelse, zittrende.
Han gik til Vinduet, vendte derpaa tilbage og greb
Edmunds Haand. Den unge Mand forstrækkedes,
thi Oldingens Haand var iiskold som et Eiis. „Min
fjære unge Ben,“ stammede den Gamle, „jeg har
anmodet Dem om, snart at forlade dette Huus, men
nu, ved nærmere Overvejelse, forlanger jeg De-
res Vresord af Dem, at De vil blive hos mig
indtil Videre, indtil jeg igjen tager Afsked med
Dem. Min Datter har jeg allerede igaar sendt til
min Søster. Alt maa opklare sig som det kan og
vil, jeg forbliver stedse Deres Ben; kun maa De
endnu nogen Tid blive hos mig, da jeg endnu be-
høver Dem til nødvendige Forretninger.“—Edmund
lovede det og gik forundret bort.

Da Edmund endnu estertænk som sad paa sit
Bærelse, hørte han listende Trin paa Gangen uden-
for, hvorefter der sagte blev banket. Han aabnede
selv Døren og studsede, da han saa den gamle
Tjæger træde ængstelig ind. Denne havde altid vist
en stor Forkjærlighed for den unge Mand, og da

han gjaldt Meget hos Overkammerherren, saa spillede han næsten en Huushovmesters Rolle imod de øvrige Betjente i Huset.

Da den gamle Mand forsigtig og sagte havde lukket Døren igjen for at den ikke skulde gjøre Støj, vinkede han ad Edmund, der fulgte ham til den fjærneste Krog i det store Bærelse, og sagde hvissende: „Har De ikke hørt Noget? Ikke mærket Noget? Har Intet været Dem paafaldende, da De kom tilbage fra den gamle Herre?“

„Der var,“ svarede Edmund, „en ængstelig Hid- og Didløben, Domestikerne vare Alle forvirrede, jeg spurgte, men Ingen svarede mig, Grevinde Christine løb over Corridoren og lod som hun ikke saa mig; kom jeg ikke selv fra Overkammerherrens Bærelse, saa vilde jeg troe, at han var død eller farligt syg.“

„Han kan ogsaa blive det endnu,“ sagde Tægeren med Betydning; „thi med et Ord: den yngste Comtesse er forsvunden, Ingen veed hvorhen; om hun hemmeligen er afreist igaar, inat, eller først imorges tidligt, veed Ingen. Det skal forties for Tjenestetjendet; men, kjære Himmel, som det nu gaaer, Alle vide det allerede. Den gamle Herre

har nu i sin Hjertensangst ladet udspredes, at han selv har sendt hende paa Landet til sin Søster Grevinden, men ikke et Menneske vil troe det; thi hvorfor skulde det skee saa hemmeligen? Og just i dette Kolde, hæslege Vejr? Portneren veed heller ikke af Noget; han siger, imellem Klokken tre og fire imorges er et Fruentimmer gaaet ud af Huset, da han aabnede. Han havde holdt hende for Maria Anna, der vilde gaae til sin syge Søster i Barfodgaden, for at pleje den Døende; et andet Fruentimmer, som han havde anseet for Koffens Kone, var gaaet med og vilde komme igjen Klokken syv. Men begge disse Personer ere i Huset, kun den unge Frøken Wilhelmine savnes ogsaa. — Men, for Himlens Skyld, forraad mig ikke, Herr Secretair, fordi jeg har fortalt dem Alt dette. Jeg kunde ikke lade det være, da jeg veed, at De er en tro Ven af Huset, og altid har holdt meget af Comtesse Elisabeth."

Den Gamle, der hørte Støj udenfor, blev forstrækket og gik bort igjen med samme Forsigtighed, efterat Edmund først havde seet ud paa Gangen, om Ingen kunne overraske ham. Edmund følte et Anfald af Fortvivlelse ved denne Efterretning. Nu maatte han igjen erkjende som Sandhed Alt, hvad

hin Uværdige havde sagt om hans Elskede. Han tvivlede ikke meer paa, at hun virkelig havde ladet sig bortføres af denne Frække. Nu angreb han, at han ikke allerede forlængesiden havde forladt Grevens Huus; han var rasende over at han havde givet Faderen sit Ord paa at blive og ikke rejse bort.

Han saae ud i det stormende Vejr og forfærdes, naar han tænkte sig den sine Skikkelse i det Frie, hvor hun maaskee irrede hjælpeløs omkring eller i sin Ledsjager snart maatte erkjende og foragte en Skurk. I sin Ræppe forlod han hurtigt Huset, for at opsoge Baronem. Denne studsede over hans tidlige Besøg, men endnu meer over den Utaalmodighed og Hast, hvormed han spurgte om den unge Wendelbeins Bolig. „Hvad vil De ham?“ sagde den nysgjerrige Gamle; „er da Noget skeet? De vil dog vel ikke udfordre ham, fordi han er Deres Medbejler?“

„Nei! nej!“ raabte Edmund utaalmodig, „jeg har ellers en Forretning at afgjøre med ham; nævn mig blot Gaden og Huset.“

„Det unge Menneske,“ svarede Baronem, „holder af, at forandre Logis, ogsaa har han ofte to, endog tre Boliger, dels for at unddrage sig sine

Kreditorers Paatrængenhed, dels ogsaa for uforstyrret at drive sine Kjærlighedsfager, hvoraf han har Mange. Hans Bolig for Dyden er i Staden og for Easten bagved i den ensomme Forstad. Men denne bliver i Reglen fortiet og kun aabenbaret for de Fortroligste; naar De anvender en Dukat derpaa, erfarer De den vel af den pengegridske Opvarterste."

Edmund havde nøje ladet sig Huset i Staden betegnes, og gik hurtigt bort, for at slippe fra den nysgjerrige og sladdrende Baron. Boligen var tom, og Værten, en siffig Skræder, sagde: „Om og hvorvidt Herr Wendelbein er flyttet fra mig, kan jeg ikke sige; saameget er vist, at han iforgaarsnat med overilet Hast hemmeligen har solgt alle sine faae Gjendele til nogle Marstændisere. Mig skylder han endnu Betydeligt, men han har efterladt mig en smukt skreven egenhændig Billet, som han nu er en Mester i Skrivning, hvad Haanden angaaer, hvori han melder mig, at han kun nogle Dage rejser paa Landet til sine Godser derude, for at arrangere sig med sine Forpagtere og Forvaltere. Jeg maa imidlertid ikke lade hans Bærelser bort, han forlanger endog Resten af Etagen, da han har isinde, at vende tilbage med en Gemalinde og mange Domestiker.

Hvor meget eller hvor lidt der nu er sandt eller falsk af disse Udsagn, er jeg ikke istand til at bedømme, da den unge Herre besidder et overordentligt Talent til Opfindsomhed, og det i den Grad, at han undertiden otte Dage efter fuldkommen har forglemte, hvad han har fortalt mig med høje Geder."

Hvor utaalmelig end Edmund var, maatte han høre paa disse og lignende Forklaringer, før han kunde rive sig løs fra den Snakkesalige. Om en Bolig i Forstaden syntes Skrædermesteren ikke at vide Noget. I Forstuen bestormede Edmund den listige Pige, for at forraade ham dette Logis. Hun vægrede sig i Begyndelsen haardnakket, dog kunde hun endeligen ikke modstaae den hæftigt Bedende og hans Guldstykke. Hos en gammel Pottesmager var det fordægtige Menneskes hemmelige Logis, og da den gamle Bært saae, at hans Nægten Intet frugtede, førte han den Spørgende selv ind i de tomme Værelser og sagde: „Her, Højstærede, boer ofte hin stakkels Forfulgte, som Menneskene misgjende og som dog engang vil spille en stor Rolle. At han ofte har frelst sig herhid for sine Kreditorer, der da ikke kunne finde ham, er kun Bisag. Han har Penge og besidder store Summer,

naar han vil. At han undertiden, og endog ofte, her afgjorde sine Kjærlighedsaffairer og havde Møde med Fruentimre af alle Stænder, kan heller ikke nægtes. Den unge Mand er istand til at elske, og saa føre hans Lidenstaber ham for vidt. Men Hovedgrunden til hans Skjul her veed kun jeg. Seer De, min Bedste, her var hans Arkiv, al hans Correspondence med herværende og fremmede Ministre og Gesandter. Han er, forstaaer De, En af dem, der virke, uden at han synligen eller tilsyneladende staaer paa en høj Plads. Han hæver og styrter og spinder Intriguer, uden at Tusinder drømme om, fra hvilken Krog denne Politik og Tendents kommer. Til store Planer lader han sig kun bruges, og er nu ifærd med en hemmelig Mission, langt, langt borte i fremmede Lande, over Søen og saa videre, og det gaaer ikke ud paa Ringere, end at give hele Europa et andet Snit. Da kommer han tilbage og træder frem fra sit Incognito, og betaler mig Alt til Hvid og Skilling, og hjælper mig til at indrette en stor Fabrik, hvor vi da ville opfinde lutter nymodens Beerfar."

Ubemærkt var en gammel Jøde traadt ind og havde hørt det Sidste. Han ledsagede Edmund,

da denne igjen gik bort. Paa den ensomme Gade stillede han sig tæt hen for den unge Mand og sagde: „Er det Herren meget magtpaaliggende at erfare noget Sikker om Wendelbein?“ „Javist!“ sagde Edmund. „Saa staaer her den Mand for Dem, der kan give Dem den bedste Betsed, hvor De vil finde det besynderlige unge Menneſke.“ — „Nu?“ sagde Edmund hæftigt, „hvor er han? Han er altsaa i Staden? Nævn mig Stedet!“

„Ikke for Ingenting, ikke for Ingenting,“ smidskede den Gamle med et dybt Blik: „Sagen er, som jeg seer, Deres Naade magtpaaliggende, og jeg er en fattig Mand, en meget fattig Israelit, der har mistet Meget; ogsaa ved hin Baron Wendelbein, der endnu skylder mig store Summer. Alt, hvad den gode Pottemager har fortalt, er kun Formodning og Bindbeutlerie, thi han kjender ikke de sande Omstændigheder.“

„Kunde I,“ sagde Edmund, „give mig paa lidelig Efterretning om, hvor Wendelbein opholder sig, er det sandt, at han endnu befinder sig i Staden, saa vil jeg gjerne give Jer denne Dukat for Jeres Opdagelse.“

„Jeg vil døe her paa dette Sted,“ sagde Jøden, „og aldrig gjenssee mit Huus og mine Børn, naar ikke Alt, hver en Smule er sandt, hvad jeg vil aabenbare Dem. Gaa De kun derhen, naadigste Herre, De træffer ham paa min Sjæl, han kan ikke undgaae Dem, og jeg vilde selv ledsage Dem, naar det ikke var for langt for mig gamle Mand, og naar jeg ikke derved vilde forsømme en lille Forretning, histovre, hvorved jeg vilde tabe Meget.“

Edmund gav ham en Dukat, og Israелiten sagde nu, idet han gik ved Siden af ham: „Jeg betroer Dem, Herr Greve, min naadigste Herre, en Hemmelighed, en meget stor Hemmelighed; mine Folk ville maaste lægge mig det meget ilde ud, at jeg sladdrer af Skole for Dem. Den unge Wendelbein, seer De, har ikke ført nogen rigtig god, ærlig Livsvandel. Han gjorde megen Gjæld og betalte aldrig. Det kunne nu de færreste Mennesker lide, thi det er imod Naturen. Og hvad skal Jøden gjøre naar han ikke faaer sine udlaaante Penge tilbage; De ere hans Ager og Ploug, endnu ganske anderledes end for Christne, der kunne tage fat paa saa Meget. Saaledes har den unge Mand længe skylbt mig og andre Israелiter Betydeligt, og har

aldrig indfundet sig, naar han spaaede Betaling. Nu havde vi Alle allerede forlængesiden lamenteret, og klaget højt, naar den vilde unge Herre ikke var facdant et godt Barn. I hans Hjerte er meget Godt og sand Kjærlighed. Især har han en god, ægte Tro. Åh, det er usigeligt, hvor han ærer vore hellige Bøger, hvor bevandret han er i Propheterne og Moses Skrifter. Jeg har ogsaa maattet laane ham Talmud og forklare ham Meget. Saaledes er da ofte mange Studier hans indre Menneske aabnet, og han har indseet sine gamle Bildfarelser. Stedse inderligere har han sluttet sig til os, og mig, og den rige Zacharias, og Levi i Bredgaden, og endnu to Andre, med hvem han havde mest at bestille, har han aabenbaret, at han vil træde over til vor Tro, som den ægte Religion. Vi have naturligvis takket vor Gud, der har sendt hans formørkede Dine Lyset, at vi Forstødte, Misfjendte skulde erholde en ny Broder fra de Christne. Menigheden, haaber jeg, vil erstatte mig, som den fattigste, mine Udlæg. Den Nyomvendte vil nu være i Synagogen; sikkert ere Ceremonierne nu allerede forbi, og han kan naturligvis ikke gaae ud nu."

329 Dukaten syntes godt anvendt, og Edmund,

for ganske at overtynde sig og endnu meer lette sit Hjerte, lod sig beskrives, hvor han kunde finde denne Synagoge. Hans Hast og ivrige Efterspørgsel bragte ham snart til den uanselige Bygning. Den var lukket, han lod sig føres til Skolens Forstander. Folkene undrede sig over, hvorfor den unge Mand med saadant Alvor og lidenskabelig Hast spurgte om Synagogen, hvorfor han vilde tale med Rabbineren, og hvad der kunde bringe ham til, saa offentlig at give sig Noget at bestille med Jøderne. En Jødepige førte ham ind i den bedagede Lærers stille lille Børelse. Denne undrede sig over Besøget og studsede endnu meer, da Edmund fortalte ham af hvilken Aarsag han var kommen til ham. Det hjalp ikke at han forsikkrede, ikke at kjende den unge Wendelbein, ikke at vide Noget om at en saadan Person vilde omvende sig, men at det var aldeles usandt, at det allerede var skeet, thi han havde aldrig seet dette Menneske for sine Dine; thi Edmund troede, at Jøden vilde kun nægte, for at unddrage sig Ansvar; Edmund erklærede og swoer, at han aldeles ikke vilde gjøre noget Brug af denne Opdagelse, det var kun en Privatinteressse, der tilskyndede ham til disse Efterforskninger, han var

ogsaa langt fra at misunde Tøderne dette nye Medlem eller at vilde føre det tilbage til Christendommen; det var ham kun om at gjøre, at overtyde sig om, at denne Træfaldne endnu var i Staden, dermed vilde han lade sig berolige."

Da den Gamle endelig af Edmunds Beskrivelse sluttede, hvo der havde sendt ham, sagde han: „Nu undrer det mig ikke meer, hvorfor De er kommen til mig. De har stødt paa den Enfoldigste og mest Lettroende af vore Troesforbandte. Jeg begriber, at denne og maaſtee endnu nogle andre taabelige Tøder har ladet sig bevæges til, at laane den udsvævende unge Mand Penge, fordi han bildte dem ind, at han vilde antage den mosaiske Bekjendelse. Til mig vilde han ikke let vove at komme med dette Foregivende, især naar han lagde an paa at faae Penge for flige Ord. Vi vilde ogsaa ganske sikkert afvise ham, naar han for Penges Skyld vilde forøge vor Menighed, thi vi ere her Tøder nok, og i vor Ulykke manglede os kun endnu, at liderligt Paf, Forgjældede, der ikke vide ud eller ind meer, Døgenichter og deslige, der hverken vare Christne eller Hedninger, ansaae det for

deres sidste Tilflugt, at komme i vor Synagoge." — Edmund maatte vel endelig troe den ivrige Mand, der tilsidst loe over den lettroende Christen, der havde ladet sig narre af en ensfoldig Jøde, der rigtigt nok selv var ført bag Lyset.

Skamfuld forlob han den Gamle og var temmeligt forlegen, da han maatte trænge sig igjennem en Hob simple Folk, der modtog ham med Latter og Skjældsord, da de havde hørt, at han vilde gaae over til Jødedommen og derfor saa hæftig havde opsogt Rabbineren. Han var glad, da han endelig havde unddraget sig denne Pøbel og igjen kom i en muntre Deel af Staden. Hans Vej førte ham forbi den røde Løve, og da han allerede havde anstillet saa mange Efterforskninger, holdt han det ikke for overflødig, ogsaa her at udspørge den lamme Opvarter. Men denne var saa uvidende, at han ikke engang kjendte Navnene paa den oplyste Cirkels Medlemmer. „Herr Greven sidder oppe og arbejder," sagde han endelig, „han kan maaskee give Dem Efterretning." Greven viste ham endelig, efterat have sat hans Taalmodighed paa en svær Prøve, til en Landsby, en halv Miil borte, hvor et Sel-

skab, hvis Medlem Wendelbein var, højtidelig-
holdt sin Stiftelsesdag.

Saa snart Edmund havde erfaret Landsbyens
Navn, forlod han i største Hast Greven, Huset og
Staden. Han vilde ikke opholde sig med at søge
en Vogn, hvor træt han end følte sig, og hvor
ubehagelig end Sneen var, der fygede ham imøde.

Da han var ankommen til Landsbyen, hørte
han allerede langt fra de Bestjændedes Karmen og
Tublen. Da han steg opad Trappen, nægtede en
Karl ham Indgangen, da de her Forsamlede udgjorde
et sluttet Selskab og ikke tillode nogen Fremmed
Afgang. Ved venlige Ord, et Pengestykke og den
Forsikkring, at han kun vilde opholde sig et Øje-
blik, blev Døren endelig aabnet for ham. Han und-
skyldte sig ved Indtrædelsen, fordi han forstyrrede,
thi han søgte kun Herr Wendelbein, hvem han
vilde tale et Ord med. „Han er ikke hos os,“
sagde en aldrende Mand, „hvilket De selv kan over-
bevise Dem om.“ Edmund mynstrede Forsamlin-
gen og fandt Udsagnet rigtigt. „Wendelbein!“
raabte et vildt ungt Menneske, „o min Bedste, hvis
De søger den hele Karl, det ægte Geni, saa maa
De begive Dem til Slutteriet, thi der sidder han

allerede siden iforgaars. Nogle af hans Kreditorer ere endelig blevne fjedede af hans tomme Løfter, og da de maa være komne under Vejr med, at han i disse Dage ganske og aldeles vilde gjøre sig usynlig, saa have de anvist ham et sikkert Qvarteer. Bort Selskab har mistet meget i denne Herlige og vilde været aandrigere, naar den prægtige Fyr kunde være tilstede."

Edmund takkede, undskyldte sig, og forlod Huset. Uden at forunde sig No eller Bederqvælgelse, gik han med hurtige Skridt tilbage til Staden og begav sig til den mørke, affides liggende Gade, hvor Slutteriet laae. Da han havde ringet, blev det sørgelige Herberge aabnet for ham. Forstanderen modtog ham venligt, men gav ham den Forsikring, at denne Wendelbein endnu ikke havde været under hans Opsigt. „Hvor gjerne," sagde Manden, „havde jeg allerede forlængesiden seet denne Kandidat befordret hertil, thi jeg veed, at hans Fortjenester tilbørligen kvalificere ham." Med den Overbevisning, at Wendelbein heller ikke var i denne store Anstalt, forlod Edmund det skumle Huus, for endelig i sin Bolig at udhvile efter sine Vandringer.

Idet han vilde dreje om Torvet, hørte han Tummel og Skrig i en Sidegade. Et Slags Nyse-gjerrighed bevægede ham til at gjøre en Omvej igjennem denne Gade, og strax saa han atter Gadedrenge og Pøbel, der igjen morede sig over hin fulde Kjedelslikker, som den Overraskede allerede havde stødt paa tvende Gange paa besynderlige Maader. Den Gulde larmede og sang, og naar den efterfølgende Pøbel spurgte ham, hvad Nyt der var, saa skreg han højt: „Det Nyeste er, at en Prindsesse er løbet bort!“ — „En Prindsesse?“ raabte Drenge igjen til ham. — „Ikke en egentlig Prindsesse,“ gjensvarede Drukkenboldten, „et Slags Excellence, et Grevevæsen, hvad det er man kalder det fornemme Slæng. Men smuk er hun, min Sjæl!“

Edmund var kommen nærmere til den Berusede. Han søgte at trække ham ud af Larmen og benyttede Lejligheden, da de nu stode udenfor et Værtshuus, til halvt med gode Ord, halvt med Magt at trække den Skrigende derind. Han lod sig her anvise et stille Bærelse til Gaarden, og hvor fuld Kjedelslikkeren end allerede var, forlangte han dog endnu en halv Pot Viin til ham, for at holde ham i godt Lune og bringe hans Tunge i Gang.

„Hvoraf veed I,“ spurgte han, da denne Navnefætter havde beroliget sig noget, „at en fremmed Dame er flygtet?“

„Gapperment!“ sagde hin, „for di jeg selv har seet hende ganske tidligt imorges. Jeg kom ud af Kroen der, det brændende eller blændende eller endende Fyrstaal. Der stod Wendelbein eller Krumbein eller hvad han hedder, med hvem jeg var i Selskab i den forrykte Løve med Dem og andre Galfrandsfer. Jeg kjendte strax Patronen igjen. Han var heller ikke forlegen og talede med mig. Smidlertid kom to Qvindfolk om Hjørnet, indpakkede og forklædte som borgerlige Piger; da kaldte Krumbein hende Grevinde eller Comtesse eller Prindsesse, det veed jeg ikke meer saa lige, men han vinkede saapolidst til mig, og nylig var der jo ogsaa Kjævereri med Dem om Prindsessen. Nu stege de i en Bogn, der holdt hundrede Skridt dersfra og joge bort alt hvad Tøjet kunde holde. Seer De, det har jeg allerede oplevet imorges tidligt før Dagbrækningen.“

Da intet Videre kunde bringes ud af den Beskændedes forvirrede Ord, saa gif den udmattede Edmund til Grevens Bolig med den Overbevis-

ning at Elisabeth dog havde ladet sig bortføres af den usle Wendelbein.

Overkammerherren havde nogle Dage holdt sig inde sluttet i sit Værelse. Det hedde, Elisabeth var paa nogle Uger rejst til sin Tante, og i Huset herskede en mørk Taushed, en stille Sorg. Edmund saae kun sjældent Noget af Familien, dog mest Generalen, der ofte bad ham til sig, for at spille Schach eller læse for ham. Imidlertid var ogsaa Christines Brudgom kommen tilbage fra Italien, det var en fin Verdensmand, der ved sin Selskabstone igjen udbredte megen Munterhed i den forstemte Kreds.

Saaledes vare nogle Dage forløbne, da Edmund tidligt om Morgenens erholdt en Billet fra en fremmed Haand og uden Navn, hvori han bestiltes til en bekjendt Gjæstgivergaard. Da han vilde begive sig derhen, mødte han paa Gaden den gamle Baron, der meldte ham, at hans Søn var løbet bort, Ingen kunde underrette ham om hvorhen. „Jeg tænkte,“ vedblev han, „nu endelig at foreslaae det unge Menneske til Medlem i vor Klub, for at

han kunde lære at beskæftige sig med Noget, men jeg seer vel, at han ikke er istand til at leve iblandt dannede Mennesker. Vor Wendelbein have vi nu ogsaa mistet. Han skal derovre i Hertugdømmet være bleven Finantsraad, en Post, hvortil han er ganske særdeles passende. Man vil paastaae, han har nu dog virkelig bortført den unge Comtesse. Jeg savner ham ganske særdeles, thi i den sidste Tid gjorde han mig hyppigere Selskab end før, og han var endnu langt interessantere end han er, naar han ikke havde den utaalelige Idiosyncrasie, altid at ville laane. Disse Forslag og Anmodninger blander han i enhver Samtale, hvad end Gjenstanden for den er. Men jeg har seet, hvor meget han agter Dem, min unge Ven, thi han har nyligen bedt mig om alle Breve og Billetter fra Dem, til et Minde om Dem. De maa nu naturligvis være meget sørgmodig og forstemt med Deres ulykkelige Eidenstabs. Naar man bliver gammel, seer man Sigt fra et ganske andet Synspunkt. Det er næsten mere komisk end sørgeligt, og giver egentlig Munterheden den bedste Næring. De vil endnu opleve Meget og siden selv lee over Deres nuværende Eidenstabs."

Edmund var glad, da han gik. I Gæstgivergaarden lod han sig føres til det Værelse, som den Fremmede beboede, der havde bestilt ham til sig. Hvor studsede han, da hans Moder, som han mange Aar ikke havde seet, traadte ham imøde.

„Nu sandelig,“ raabte han forundret og rørt, idet han omarmede den høje Dame, „enhver anden Dødelig havde jeg lettere ventet at see end Dig! Hvad bringer Dig her til Byen? Hvad formaaede Dig til at forlade Dit rolige Hjem?“

Moderen var meget rystet, da hun saa sin Søn for sig igjen og holdt ham i sine Arme. „Ja, mit Barn,“ udraabte hun, „vi sees igjen, men under besynderlige Forholde, ved Foranledninger, som jeg aldrig kunde ahne. Ved Du, hvo der er kommen med mig? Hvo der besinder sig i Siderærelset? — Ingen Anden end den unge Grevinde Seestern, der saa ubesindig forlod Staden og nu bærer for at træde frem for den fornærmede Faders Ansyn.“

Edmund sprang op og vilde aabne den anden Dør, dog Moderen holdt ham tilbage og sagde: „Ikke saaledes, min Søn, forstyr hende ikke, hun har erkjendt sin Brøde og det Taabelige i sin Livsbeskab, hun har fuldkommen opgivet Tanken om

Dig, for fuldkommen og hjerteligen at forsones sig med sin Fader. Du bør ikke forstyrre hende i hendes ædle Forsætter, hvis Du virkelig har elsket hende. Hun er nu ved en besynderlig Tilstiftelse frelst fra en stor Ulykke, og vild Lidenstabelighed maa ikke endnu engang forvirre hendes Liv."

"Men hvordan," udbrød Edmund, "hvordan hænger dog alt dette sammen? Hvorledes og hvorfor flygtede hun? Hvorledes kommer Du, kjære Moder, i hendes Selskab? Naar hun elskede mig, hvorledes kunde hun, uden mit Vidende, gjøre dette Skridt og sætte mig i en navnløs Angst?"

"Saa hør da," begyndte Moderen, "hvorledes Sagen forholder sig. Nogle Dage før den kjære Elisabeths Flugt erholdt hun ved Frøken Wilhelmine dette lange, lidenskabelige Brev fra Dig."

"Fra mig?" udraabte Edmund, "jeg har aldrig skrevet til hende." Moderen gav ham et Brev, hvorover Edmund maatte studse, da hans Haand var stuefærdig efterlignet. Dette Brev fortalte i lidenskabelige og udvalgte Udtryk, hvor ulykkelig Forsfatteren var, hvor forhadet Livet blev ham, da ingen Udsigt viste sig til at finde Livets sande Lykke med Elisabeth. Overkammerherren havde be-

handlet ham med Stolthed og Foragt og forbudt ham, nogensinde at see Datteren igjen eller endog kun tænke paa hende. Han havde forkyndt ham, at han med det Første vilde formæle hende med Brev Bentling, den rigeste og hæsligste Mand i Staden, en gammel Pebersvend, der kun vilde benytte Overkammerherrens Indflydelse, for at forøge sine Rigdomme. Man besvoer altsaa den Elskede, at undrage sig denne frygtelige Skjæbne, hvilket kun lod sig gjøre ved Flugt. Elisabeth skulde derfor ubetinget betroe sig til den unge Frøken, sin Wilhelmine, der jo allerede kjendte Hemmeligheden. Forfatterens intimeste Ven, en Herr Wendelbein, skulde være behjælpelig til at iværksætte Flugten. Denne havde i Nabolandet store og indflydelsesrige Forbindelser, ved disse ansete Mænd og Familier kunde en Udsoning med Overkammerherren let bevirkes.

„Dg ifølge dette vederstyggelige Blad,“ udraabte Edmund, „er denne Ulykkelige virkelig flygtet med den Glendige? Dg hun kunde troe, at jeg nogensinde vilde skrive til hende paa denne Maade? Paa en saa grov Maade kunde hun lade sig narres?“

„Dette Brev,“ fortsatte Moderen, „der havde tildraget Dig min Foragt, hvis det virkelig kom fra

Dig, ængstede Pigen saaledes, at Søvn og Rolighed forlod hende. Wilhelmine forøgede ved sine Fortællinger endnu denne Angst og drev den op til den højeste Grad, da hun overrakte Elisabeth et nyt Blad, atter fra Din Haand, hvori Du truede, at, naar hun ikke inden faae Timer kunde fatte den Beslutning, der var uundgaaelig for Eder Begge, vilde Du endnu samme Nat ved en Kugle gjøre Ende paa et Liv, der var Dig til Besvær. Truet af en tyrannisk Fader, der er imod hendes Tilbojelyghed, i Fare for at blive formælet paa en skrækkelig Maade, bestormet af en Elsker, som hendes Phantasie allerede seer døende, uden Raad og Hjælp, uden en forstandig Fortrolig, bestemmer hun sig endelig til at vove det Yderste, der synes hende det Eneste og Bedste, da hendes ensomme, fornemme Opdragelse altid havde holdt hende fjærnet fra alt Samqvem med Verden. Hun behøver ikke at overtale Wilhelmine, thi hende er det, der mest tilskynder hende, der maler de frygteligste Rædselsbilleder for hende. Saaledes gaaer hun med denne, forklædt, tidligt i Dagbrækningen, til den aftalte Plads, efterat man iforvejen har skaffet det Nødvendige ud af Huset. Den usle, en vis Wendel-

bein, finder dem der, han hjælper dem i Vognen, og de forlade iisomt By og Land. Da Du ikke indfinder Dig paa næste Station, spørger og for-
sker Elisabeth om Dig, Bortførereren undviger, foregiver Efterretninger, modtager tilsyneladende Breve og holder den stakkels Ubesindige op med Trøst, fra en Mil, fra en Stad til en Anden. Hun ahner nu, hvilken Uværdig hun har betroet sin Skjæbne. Hun skammer sig ved den Glendiges lave Bæsen, og han vover endelig, i ensomme Øjeblikke, naar Wilhelmine ikke er tilstede, at tale til hende om sin Lidenstabs og Kjærlighed. Hun seer tillige, at hendes Ledsagerinde er opflammet for hin Forsfører, og da Du slet ikke kommer, bliver hun tilsidst ganske ubestemt om sig og Dig, da hun allerede næsten har gennemskuet sin Ledsager. De ere over Grændsen, de kjøre ind i den lille By, hvor jeg boer, der er Din Fødeby."

"Jeg gaaer over Torvet, for at besøge en syg Veninde, da skrigs Mandstømmer: Madame Frimann, for Guds Skyld, tag Dem iagt! Der var en Vogn tæt bagved mig, som jeg ikke havde bemærket. Rudsen standser og et smukt ungt Fruentimmer raaber højt: Frimann hedder De? Hun

gjør Anstalt til at forlade Bognen, en Mand holder hende tilbage. Hjælp mig, mine Herrer, raaber hun endnu højere, jeg maa nødvendigen tale med denne Kone. — Det unge Menneſte er forſkrækket, hun ſtiger med de Tililendes Hjælp ud og ſpørger mig, om jeg kjender Frimann her i Reſidentſen. Hun falder mig grædende og hulkende om Halsen, da hun hører, at jeg er Din Moder. Strax følger hun mig til min Bolig, hvor hun fortæller mig Alt. De to Andre ſtige af i Gæſtgivergaarden. Nu viſer ſig hele det uſle Bæv, den lave Liſt, hvis Offer den ſtakkels ſmukke Pige blev. En Eventyrer, der ikke har Noget at tabe, erfarer Din Eidenſkab af en gammel karakterløs Mand, han ſtaffer ſig Breve og Sedler fra Dig, har i Grevens Huus allerede i længere Tid en Forſtaaelse med Wilhelmine, et uklogt Barn, der troer alle hans Løgne og ſom han kan bevæge til Alt. Saaledes ſtriver han hine Breve i Dit Navn og glæder ſig over at gjøre Opſigt, ja maaſkee vinde Grevindens Tilbøjelighed, men i ethvert Tilfælde bortføre Wilhelmine og tilføje den gamle Greve en Krænkeſe. Da vi ſaae hinanden igjen, maatte han bekjende os Alt, og han venter endnu i hin lille By, for at erfare, hvad

her ſteer. Wilhelmine gjør Regning paa at blive hans Kone. Han troede, ved dette Foretagende og ſin Frækhed at faae Greven i ſin Magt, ſaa at denne, om alt Andet mislykkedes, ſkulde afkjøbe ham Datteren for en ſtor Summa eller et eller andet indbringende Embede."

Edmund omarmede atter ſin Moder og raabte: „at hvor lykkeligt har det ſøjet ſig, at min Moder ſaaledes har frelſt det ædleſte Bæſen og ført hende tilbage til hendes Fader! Ja, jeg kan fraſige mig hende, da jeg nu veed, at hun er ædel og god. Den Qual var utaalelig, at tænke mig hende ſlet og letſindig. Ethvert Offer, Kjære, kan jeg nu bringe Dig, ſom Din Lykke og Din Rolighed fordrer af mig."

„Men nu," ſagde Moderen, „gaa til Greven og let den dybtbekymrede Faders Hjerte."

Edmund ilede tilbage til Grevens Huus og lod ſig ſtrax meldes hos ham. Greven lod ham længe vente paa Svar, og den unge Mands Utaalmodighed blev ſtillet paa en ſlem Prøve, da hans Sind var ſaa bevæget, for at meddele den frænkede Fader Alt, for at overtyde ham om, at Datterens Brøde ikke var ſaa ſtor, ſom den kunde synes, for at for-

kynde ham, at han opgav alle Fordringer, og at Elisabeth, rørt ved hans Moders Forestillinger, ligeledes havde frasagt sig ham. Det frænkede ham, at den Gamle, der rigtigt nok ikke kunde vide Noget om hans højmodige Beslutninger, betænkte sig saa længe paa at antage dette Offer. Da han endelig blev kaldt ind, fandt han Overkammerherren fuldkommen paaflædt; endnu før Greven kunde spørge, raabte Edmund, næsten uden at hilse: „Deres yngste Datter, Deres Excellence —“

„Er hos min Søster,“ sagde den Gamle; „lader os tie om dette Capitel, unge Mand. Hvad har De ellers at sige mig?“

„Naar det ikke maa være om hende,“ sagde Edmund noget stødt, „da Intet. Men, det maa være mig tilladt, ikke at erkiende denne Mafke.“ Han fortalte ham derpaa med begejstret Hast Alt, hvad han just havde erfaret af sin Moder. Oldingens Kasyh, der, hvormeget han end tvang sig, var Spor af den dybeste Kummer, blev ved hvert Ord gladere, hans Øjne funkede igjen, og en svag Rødme foer over de blege Kinder. Da Edmund havde endt, spurgte Greven med bevæget Stemme: „Og De har ikke seet hende i Gjestgivergaarden?“

„Nej,“ svarede Edmund, „jeg har ganske underkastet mig min Moders Billie, og det Samme har Frøken Elisabeth gjort.“ „Deres Moder,“ sagde Greven, „maa være en fortræffelig Kone. Mit Barn har handlet som en Ubesindig, har ladet sig taabeligen skræmme, og i denne Overilelse glemt, hvad hun skylder en kjærlig Fader. Men De selv er en brav ung Mand, hvem jeg beder om Forladelse for den Uret, som jeg indtil dette Øjeblik har gjort Dem, thi jeg troede dog, at de var Medvider i denne Flugt, og derfor tog jeg Deres Løfte, ikke at forlade mit Huus. Tag da endnu engang min Haand paa, at, hvis hint gamle Efterladenskab skulde findes saaledes, som vi Begge kunne haabe, om De endog ikke skulde høre til de største Familier, hvis De blot kan gjøre nogensomhelst Fordring paa Adels, skal De blive min Svigersøn. Var mit Barn endog ubesindig og letsindig i sin Lidenstabs, saa kan De dog mindst tage hende denne Flugt ilde op, da det jo kun var forblindet Kjærlighed til Dem, der førte hende bort fra hendes Faders Huus. Saavidt altsaa antager jeg ikke denne dobbelte Fravigelse, som jeg dog, hvis vore Forventninger ikke opfyldes, anerkjender som et Tegn paa ædle Følelser. Den be-

stemte Tid til at modtage hint Dokument, vil, hvis jeg ikke tager fejl, indtræffe om faae Dage, da, unge Ven, tales vi ved igjen, men før ikke."

Han vinkede med Haanden og Edmund gik, for paa sit Bærelse at eftertænke sin Skjæbne. Overkammerherren lod spænde for og kjørte med sin Equipage og sine Tjenere til Gæstgivergaarden, hvor Elisabeth var steget af med Frimanns Moder. Elisabeth forstrækkedes, da hun saa sin Faders Livrée, og den gamle Beninde havde Møje med at berolige hende. Gaasnart Greven traadte ind i Bærelset, faldt Datteren grædende og halvt afmægtig i hans Arme, Faderen kyskede hende og sagde tilsyneladende uden at være rørt: „Du er her igjen, jeg har tilgivet Dig Alt, og vi ville ikke tale meer om Sagen, da jeg allerede veed Alt. Ikke et Ord meer derom, heller ikke til Nogen hjemme. Din Opførsel, siden Du staaer under denne værdige Konges Beskyttelse, gjør Dig Værdig, og Din Forsigelse antager jeg; dog være det langt fra mig at ville tvinge Dig til noget Giftermaal. At Du saaledes kunde mis kjende mig, har mest smertet mig. — Dem," fortsatte han, idet han vendte sig til Frimanns Moder, „bliver jeg forbunden for hele mit

Liv. ledsag mig, for at jeg kan forestille Dem for min Familie; ogsaa har jeg ladet nogle Bærelser indrettes for Dem i Nærheden af deres Søn, for at De ret uforstyrret kan tale med ham og nyde hans Omgang, indtil hans Skjæbne er afgjort og han kan afrejse til sit Bestemmelsessted."

Han gav den gamle Dame Haanden og førte hende og sin Datter ud af Bærelset. Herrens alvorlige Blik berøvede de udenfor ventende Tjenere Mod til at yttre deres Forundring over saa pludseligen at gjensee den unge Grevinde. Erbødige hjalp de hende, Moderen og Greven i Bognen, og saasnart denne var kommen hjem, lod han sin Kammergjæng hurtigt kalde sine Døttre, Generalen, saavel som Baronen, Christine's Brudgom, og Hus-hovmesteren. Da Alle vare komne, sagde han med fast Stemme: „I Familieanliggender, der angik en stor Hemmelighed, sendte jeg min Datter Elisabeth hurtigt til min Søster; Forretningen kunde kun lyktes, naar Ingen i den første Tid vidste Noget om denne Rejse. Min Datter har tilendebragt Alt til min Tilfredshed, om det end har kostet hende Meget. Madame Frimann, min Secretairs værdige Moder, har paa min Anmodning havt den Godhed, at

ledsage min Datter tilbage, da Frøken Wilhelmine er bleven hos sin Familie."

Alle vare tilfredse og gave sig Mine af ubetinget at troe Grevens Ord. Søstrene omarmede den Tilbagekomne, og Faderen bad sin Secretairs Moder om at følge ham til hans Bærelse.

"Længe har jeg ikke været saa glad stemt," sagde han; "sæt Dem hos mig, og fortæl mig endnu noget omstændeligere, hvorledes De gjorde Bekjendtskab med min Datter, hvad hun har aabenbaret Dem, hvorledes hin usle Eventyrer behandlede hende, og hvorledes De har opdraget Deres Søn, hvorledes hans Fader var, og mere Sligt, thi Alt interesserer mig, hvad der angaaer denne unge Mand. Heller ikke er det nogenfinde hændet mig, at Nogen i saa kort Tid er bleven mig saa vigtig og betydningsfuld som De."

Den gamle Kone fortalte Greven omstændeligen Alt, hvad han forlangte at vide. Da hun havde endt, spurgte han: "hvorledes kom De, Kjære Kone, til at begive Dem i dette trange borgerlige Liv, da De er dannet og uden Tvivl var smuk? Deres Skjæbne maa have været besynderlig, hvis De ikke indskrænkedes ved Forældres Evang og Tyranni."

„Intet mindre end det,“ svarede den forstandige gamle Kone, „mine Forældre, skøndt borgerlige og Haandværkere, vare temmeligt formuende og lode mig have min fri Villie. Af eget Valg giftede jeg mig med en ung Mand, hvis fromme, stille Væsen, hvis ædle Charakter fortjente min fuldkomne Agtelse. Han døde, efterat jeg kun faae Aar havde været forenet med ham, hans Sundhed var svag; ingen Videnskab, ingen Forkjærlighed havde knyttet dette Bæand, men Fornuft og Pligt; for ikke at forvirre min Skjæbne, foretrak jeg at tage Deel i Livets Hverdagsagtighed, der dog tilsidst er vor Tilværelses sande Opgave.“

„De havde altsaa,“ spurgte Greven, „andre Udsigter? De havde altsaa ogsaa kunnet gjøre en Anden lykkelig, end denne Snedkermester?“

„Han gjorde,“ svarede hun, „ingen Fordringer paa det, som Menneskene kalde Lykke; ham var det kun at gjøre om en ægteskabelig Forbindelse med en ærbar Pige, der kunde føre hans Huusholdning og opdrage hans Børn til Fromhed og Dyd.“

„Har de altid boet i den By?“ spurgte Greven.
 „Nej,“ svarede hun, „mine Forældre boede her i Residentsen, hvor de dreve en borgerlig Nærings-

vej. Nu har jeg efter mange Aars Forløb gjenfeet denne Stod, og ikke uden at være rørt. I min Ungdom kjendte jeg her mange Familier, der nu vel ere uddøde eller opholde sig paa andre Steder. Med mange Kjøbmænd stode mine Forældre i Forbindelse, og da jeg ogsaa besøgte Forlystelser, lærte jeg at kjende mange Personer, der vare over min Sphære, da Omgangen her var let og fri. — Lever maaskee endnu en Grev Andreas von Winterfeld?"

„D ja!" sagde Greven meget levende, idet han endnu skarper betragtede den Talende, „endnu lever han, men har allerede for mange Aar siden forandret sit Navn, da Majoratet i Familien tilfaldt ham ved en Fætters Død."

„Virkelig?" sagde Frimanns Moder, „og hans nuværende Navn?"

Greven stod op, gik nærmere hen til hende, betragtede hende prøvende og satte sig zittrende igjen. Derpaa slog han begge Hænder for Panden og bedækkede sine Øjne. Man hørte ham hulke. „D Jakob!" raabte han derpaa i den højeste Bevægelse, „hvor vare mine Sandser, at jeg ikke strax gjenkjendte Dig? Seer Du da intet Spor meer hos mig af det, jeg var?"

„O Gud!“ udraabte hun, „er det da muligt, at vi endnu engang see hinanden igjen? Og her? I Deres Huus? Og De, just De, min Søns Belynder og Beskytter?“

Greven tvang sig ikke længer, men skjulte sit Ansigt og lod sine Taarer frit Løb. Længe kunde han ikke komme til sig selv for Gulten, og da han endelig var træt af at græde, sagde han blidt: „Gaa er dog mit Livs kjæreste Ønske gaaet i Opfyldelse, at see Dig, Dig endnu engang før jeg døer! O gode, kjære, hjertenskjære Jakob, kjender Du mig da endnu, kan Du endnu mindes noget Træk af mit Ansigt? Ja, Kjære, Tro, gamle ere vi blevne, men vi vare dengang unge; jeg har kjendt Dig, og det var Indholdet af mit skønneste Liv. Jeg har siden levet for Verden og dens Bedtægter, men i hine Dage levede jeg for Dig og mig.“

Moderen var hæftigt rystet, hvor meget hun end søgte at betvinge sig. „Andreas! Greve! O min Dyrebareste!“ udraabte hun, „at hvad er Livet for en sølsom Drøm! Ofte har jeg tænkt paa Dem, kjære Andreas, stedsse tænkte jeg, jeg kunde

ikke døe, naar jeg ikke endnu engang havde seet Dig. Og nu er det ogsaa skeet saa godt."

"Og Du, kjæreste Væsen," begyndte Greven igjen, "har Du maattet frelse min Datter, bringe hende Hjælp, føre hende tilbage til Fornuft og Sandhed. Du har født den Søn, der har fængslet mig med en uforklarlig Kjærlighed. — Og dengang — o Gud! Hvor er dog Ungdommen stjern, før man endnu er bleven saa meget fornuftig!"

Han omarmede hende zittrende, hun taalte Oldingens Kys, og græd. "O Jakob a," sagde han nu, "bliv en Stund hos mig, lad os fladdre ret meget om vore Børneaar og underlige Følelser; fortæl mig, at Du ikke ganske havde forglemt mig, at Dit Hjerte endnu stedse hængte ved mig, og jeg fortæller Dig da ogsaa om mine Smerters Hvilehøjtider, naar jeg i saa mange Timer, uden at nogen Dødelig mærkede det, glemte hele mit ydre Liv, Hof, Slægtstøb og Familie, og mit Hjerte knælede ned for Dit Billede. Smertelig var denne Andagt. Siig mig, o! siig mig, Elskede, hvad er Kjærligheden?"

"Bort utilflørede Jeg," sagde hun, idet hun hævede de taareblændede Øjne. "Nej, ikke Stand,

Pligt, Embede, ikke disse vort Livs Klæder ere vi. Bore Sjæle have dengang seet hinanden Dje i Dje, og vi have erfaret, hvad Evighed og Gud er. O kjære, gamle, elskede Ven, hvorfor kan man ikke døe i en saadan Time?"

„Døe vi da ikke i Livet?" svarede han; „ere vi da ikke allerede ofte døde i denne saakaldte Virkelighed? Hvorfor skal da Enden være Mere, eller kun noget Andet end Begyndelsen? — Smerten er vort Livs Grundlag, om ikke dets Maal, og kun den oplever den ikke, der aldrig har fundet Lykke og Glæde."

Endnu meget fortalte de hinanden om deres svundne Ungdoms Begivenheder og Følelser. Hvor smertelig end denne Gjenfjendelse var, saa vare de dog lykkelige i disse bitter søde Følelser. Endelig stod Oldingen op og sagde: „Det er en vidunderlig Ynde, saaledes at see hele Livet med alle dets Klipper og skarpe Kanter forsvinde i Drøm og blid Længsel; men, Jakob a, Din Dyd, Dit Mod, Dine ædle Følelser og Din Kraft til at opoffre Dig, ere noget meget Edlere og Større end disse sømme Phantasier, end disse sværmende Minder. Lev vel og munter, snart sees vi igjen. Maaſkee nyde vi endnu

vort Livs sidste Rest med hinanden. Men sig endnu ikke Noget til Din Søn om vore tidligere Forbindelser; rigtigtnok kjender han min Lidenstabs Historie, thi han har for kort siden læst Dine og mine Breve, som jeg selv har givet ham; men det er bedre, at han først siden erfarer, at det var Dig, der dengang gjorde mig saa lykkelig og saa — elendig."

Jakoba lovede, at opfylde Grevens Begjæring. Denne begav sig paa sit Værelse og derpaa til sin Familie. Men han var, hvormegit han end havde gjort sig Umage for at samle sig, endnu saa bevæget, at Generalen betragtede ham med Studsen. Den Gamle mærkede det og tænkte: Kan man da see Aander, uden at blive rystet?

Dagene svandt nu ret behageligt for Edmund, skjøndt han ikke saae Elisabeth, ligesaa lidt som Overkammerherren, thi han havde Lejlighed til ret at tale med sin forstandige Moder, der meddelte ham Meget om hans Forældre og Familie. Hendes Tale trøstede ham over Tabet af hans Kjærlighed, og da hun hørte om hint besynderlige Efterladenskab, der om kort Tid skulde udeliveres, erklærede

hun, af Edmunds Fader aldrig at have hørt Noget derom, thi han var død tidlig og pludseligt.

Edmund spiste med sin Moder paa sit Bærelse, fra Grevens Bord og betjente af hans Følk. Undertiden begav Overkammerherren sig til Moders Bærelse og havde lange Samtaler med hende. Hans Omgivelser fandt ham forandret, og Huuslægen frygtede for at han gik sin nære Død imøde. Dog havde Greven i mange Aar ikke befundet sig saa stærk og vel som i denne Tid; det var kun ligesom en Ungdomsfeber, der forandrede hans Væsen.

Saaledes var den Dag kommen, da Edmund kunde affordre de gamle Papirer, der saa længe havde ligget uden Forsegling. En stærk Frost var indtraadt, og den unge Mand begav sig i den største Spænding til Provstens Huus. Her maatte han udstæde et vidtløftigt Modtagelsesbeviis, at Dokumenterne efter den bestemte Tids Forløb rigtigheden vare overgivne ham, som den retmæssige Arving. Herpaa begav Provsten sig, ledsaget af mange Gejstlige, til Lambertuskirken, aabnede højtideligen Sakristiet og lag dette et Bærelse, der aldrig blev brugt. Det gamle Skrin blev aabnet og den unge Mand modtog alle hine korte og lange Levnetsbe-

Skribsler af sine Forsædre, tilligemed Bidnessbyrd fra hver Tids Provster og Kirkeforstandere. Nu betragtede alle Tilstedeværende det Segl, der for tre Aarhundreder siden var bleven trykt paa et lidet indvendigt Rum; det var ubeskadiget. Det blev afdaget af Provsten, og Laasen aabnedes med en ældgammel Nøgle. En flere gange forseglet Pakke tog Provsten ud af dette Gjemme og overgav det til Arvingen, der afslagde Oldingen og de øvrige gejstlige Herrer sin Tak for deres Ulejlighed."

Sagen var ikke gaaet saa stille af, at ikke en Mængde Nysgjerrige havde forsamlet sig i Kirken, for at snakke, faae Noget at vide og tage den unge Arving i Djesyn. Man fortalte, at Arveparten, en Million Gylden, stod i Holland og kunde hæves paa denne Dag; Andre vilde vide, at en Prinds, der for Aarhundreder siden havde seet sig tvunget til at undflye, havde efterladt de allervigtigste Dokumenter for sine retmæssige Efterkommere, hvorved de igjen bleve indsatte i deres Herligheder; en gammel Mand vilde indbilde sine nysgjerrige Tilhørere, at en fordums Adept havde efterladt sin Æt sin Hemmelighed og Tinkturen. Saa snart derfor Edmund traadte ud af Sakristiet, og var temmeligt

svært belæstet med sine Papirer under sin Kappe, saa trængte de gamle Mænd og Kjærlinger sig om ham og spurgte ham og de efterfølgende Gejstlige, hvad der var under denne Sag, hvorom man havde hørt saa meget Vidunderligt. Degnen, den Bageste i Følget, forsamlede Spørgende, da de Dvrige ikke vilde svare, og forkyndte: „Kjære Christne, det er nu fem Aarhundreder siden en tyrkisk Prinds kom over til Europa og beboede vor gode Stad. Han havde været i Krig med sine Brødre og var bleven forjaget. Denne Tyrk blev dengang omvendt og døbt, sine Lande havde han maattet lade i Stikken, men derfor erobrede han Himmeriget. Han har dengang testamenteret denne Kirke meget og nedlagt hine Dokumenter i dens Skjød eller rettere i hint lille Kammer. De indeholde en stor Skat, men ogsaa Legitimation, for engang igjen at tage hine dengang tabte tyrkiske Fyrstendømmer i Besiddelse. Udrustet hermed tilbageerobrer den unge Mand, der naturligviis er en Prinds, de Lande, der tilkomme ham som Arv. Den store Napoleon er allerede underrettet om Alt og har lovet sin Bistand. Den unge Arving maa nu altsaa maaskee falde fra til den tyrkiske Tro, for at blive istand til at re-

gjere, eller der maa træffes en Overenskomst med de store europæiske og asiatiske Magter. Man vil ogsaa allerede vide, at Rusland vil tage hine Landstrækninger i Besiddelse, derfor erholder Napoleon da andre Lande, og giver den unge Herre, der just gik ud af Kirken, Kongeriget Holland, da han slet ikke skal være tilfreds med sin Broder den nuværende Konge."

Dette syntes ligeledes de Omkringstaaende det Sandsynligste og saaledes fik Edmund Lejlighed til uhindret at forlade Kirken. Men udenfor tiltalede han af den gamle Baron, der ogsaa var som ledig Tilskuer allevegne, hvor der var noget Nyt paaferde. Han havde ikke ladet sig standse af Degnens Gladder, men modtog den ilende Edmund udenfor. Han var meget fortrydelig over at Edmund ikke vilde sige ham, en gammel Ven, meer end det, som han allerede tidligere havde erfaret af Degnen. Da Edmund vilde gjøre ham en Brejdselse, fordi han havde givet Eventyreren Wendelbein Breve, som han undertiden havde tilskrevet ham i Overkammerherrens Grinde, loe Baronen og mente, med modtagne Breve kunde dog vel Enhver gjøre, hvad han fandt for godt. „Denne

Eventyrer, som De kalder ham," fortsatte han derpaa, „er nu paa Vej til at blive en stor og berømt Mand, en Mand, der vil gjøre vort Fødeland Ære. Han har virkelig bortført en Frøken Wilhelmine, et Slags Selskabsdame hos Deres Comtesse, som han rigtigtnok ogsaa havde kunnet faae uden Bortførelse, og er tilligemed denne engageret ved Rhinen ved en meget udmærket Skuespillertroup. Hun synger, og han skal vise et ganske overordentligt Talent. Ogsaa digter han, og med det Første vil en Tragoedie af ham blive opført, som han har skrevet i faae Dage. Alf dette skriver min Søn, der nu endelig, som De veed, er ganske og aldeles og for bestandigt løbet bort; den unge Mand er engageret ved samme Troup og spiller Skurkeroller; der have nu Genierne fundet hinanden og sluttet en nøje Venstabsforening."

Edmund havde ikke hørt Meget af denne Snak. Han naaede nu Huset, ilede paa sit Værelse, og lukkede det strax omhyggeligen, for uforstyrret at kunne undersøge Dokumenterne, af hvilke i dette hans Livs vigtigste Øjeblik skulde stænkes ham Lykke og Tilfredshed.

Hurtigt gennemløb han sine Forfædres Lednets-

løb og Provsternes Bidnessbyrd for deres gode Vandel. Haandværkere, Kræmmere, der Alle i Resident-
sen havde drevet deres stille borgerlige Haandtering
og havde levet uberygtede, Mange vare døde unge,
Mange havde naaet en høj Alder, men Alle bleve
roste som retskafne og dydige, og Ingen havde be-
gaaet en Forbrydelse eller endog kun et stort Fejltrin.

Nu ilede Edmund at aabne det ældste og vigtigste Dokument. En Følelse af Urefrygt greb ham, da han berørte en gammel Ahnherres Skrift, der nu efter trehundrede Aars Forløb skulde afgjøre hans Skjæbne. Efter en from Indledning fortalte denne i gammeldags, knudret Sprog, at han vel kunde erindre sig, at hans Bedstefader, hvem han kun havde kjendt som en firfjendstyveaarig Olding, i sin Ungdom som Krigsmand var draget imod Hussiterne, havde tjent med Ure, men var ikke bleven belønnet, fordi hans Foresatte altid havde villet lægge ham til Last at han ikke var af adelig Byrd. Stifterens Fader havde derfor ført en Uldhandel, for ikke at have Noget at gøre med Krigsfolkene, men endnu mindre med gjerrige og hoffærdige Hovdinge.

Arvestifteren, Johannes Frimann, havde nu ofte overvejet, hvor skønt det var, at Fyrsterne saavel som saa mange store Rigsfamilier vidste om deres Forsædre, hvad Enhver havde gjort og hvad Enhver havde været. Det gjorde dem ogsaa saa stolte og sikre, at den Adelige ikke alene erholdt Rigdomme fra sine Forsædre, men ogsaa deres Bedrifter, og med disse deres Dyder.

Jeg var bleven gammel, jeg Johannes Frimann, en ærlig Skrædermester her i vor Fyrstes Hovedstad. Min gode Fader havde været det, som hans Modstandere kaldte et godt, ærligt Faar, det vil sige, den fromme stille Mand var for god til at begribe sine Medmenneskers Slethed. For Venner, som han holdt for sande, var han gaaet i Cautio og havde frelst dem fra undergang. De loe ham ud, da han blev tiggescerdig og de havde bragt Deres paa det Tøse. Han maatte opgive Klædehandelen, og jeg var saa lykkelig, at kunne ernære den Fjære, altfor gode Gamle ved min Naal, først som Svend og siden som Mester. Han var saa godmodig og trokyldig, at han endog kunde glæde sig over sine Benners Velgaaende, skøndt disse siden ikke værdigede ham et Blik. Jeg var selv fattig, og

det smertede mig, ikke at kunne give min fjære
 Fader en bedre Stilling. Dog uformodentligen blev
 jeg riig ved Arv, jeg blev anseet iblandt mine Med-
 borgere, endog Magistraten foragtede mig ikke meer.
 Da kom jeg paa de Tanker, om det ikke var muligt,
 at stifte et Slags Borgeradel eller begrundet Bor-
 gerlighed. Jeg talede derom med andre Mestere,
 men blev kun leet ud. Jeg elskede min Søn og i
 Tankerne allerede mine Efterkommere, og ligesom
 det er Regentens skønneste og bittreste Omsorg at
 efterlade sine Efterkommere et grundfast Rige, saa-
 ledes syntes det mig vigtigt, at stifte og bevare min
 Familie et godt Navn. Jeg skænkede en Sum til
 Lambertus-Kirken, og indstiftede dermed, at enhver
 Frimann indgiver en Beskrivelse af sit Levnet,
 naar han er gammel, og Provst og Gejstlighed be-
 vidne det Urbare i hans Wandel. I tre Aarhun-
 dreder skal denne Grille eller Tanke udstrække sig,
 hvis min Slægt ikke uddør iforvejen. Stedse den
 Ældste, naar der ere flere Sønner, skal opfylde denne
 Forpligtelse, og Datteren, naar kun En er levende,
 ender Fortegnelsen, og Stammen ansees for uddød.
 Gid Himlen velsigne dette Indfald, og gid De, min
 Efterkommer efter tre Aarhundreders Forløb, ikke vil

bande den grillesyge Skrædermester Johannes Grimann, naar De læser dette.

Bande ham kunde Edmund rigtigt nok ikke, men han var faldet ned fra alle sine Himle, idet han stirrede paa de gamle Skrifttræk, thi han følte nu først, at hans højmodige Træsigelse hidtil var bleven ham saa let, fordi han næsten med Bished havde gjort Regning paa en ganske anden Udvikling, end den, der nu laae for ham. Han saa endnu engang alle Bladene igjennem og forsegled dem derpaa igjen, idet han tilføjede en lille Billet til Greven, hvori han bad om snarligt at blive forflyttet til hin Stad, hvor Overkammerherren havde lovet ham den indbringende Post. Han sendte den tilligemed Pakken til Greven.

Med Moderen, hvem han kun kort fortalte Papirernes Indhold, aftalede han nu, hvorledes de skulde indrette deres ny Levemaade. Hun nævnede aldrig Grevinde Elisabeth, og han undveg ogsaa enhver Erindring om hende. Moderen var lykkelig i sin Søns Selskab og i den Udset, i Fremtiden at leve med ham, men uden at hun talede derom, bemærkede hun med dyb Sorg Sønnens livstærende Rummer, der nu først undergravede hans Sundhed,

da han havde maattet opgive alt Haab. Han anstillede sig munter og fornøjet, men Moderen saae vel hans Trøstløshed bag denne Maske. Naar hun talede med Overkammerherren, der dagligen besøgte hende, blev dette Forhold, det betingede Løfte og den nu afgjorte Umulighed ligesaa lidt omtalt; da han med Glid undveeg, blot at omtale Datteren, saa berørte hun ligeledes heller ikke denne Gjenstand.

Hvor studsede hun derfor, da hun, idet hun allerede traf Anstalter til Afreisen, blev indbudt af Overkammerherren, til den følgende Middag tilligemed hendes Søn at spise ved hans Taffel. Han forsikkrede, de vilde Begge kun træffe ham og hans Familie, de kunde derfor være ganske utvungne, han selv havde ifinde, engang at nyde en glad Middagstime i sine Fortroliges Kreds. Edmund havde strax ved sin Moders Ankomst sørget for, at skaffe hende en noget bedre Klædning, hvor anstændig end hendes borgerlige Paaklædning var; han var derfor ikke forlegen, naar han tænkte sig sin Moder i denne fornemme Omgivelse, da hendes Maade at tale paa og Opførsel ganske var saaledes, som om hun stedse havde levet i det bedste Selskab.

Zittre sønderte han Middagen efter sin Moder

til Spisefalen idet han tænkte, at han der vilde finde sin elskede Elisabeth og vel idag vilde see hende for sidste Gang i sit Liv. Selskabet var allerede forsamlet, og den gamle Greve syntes meget fornøjet og snæksom, han havde idag afslagt alt det Ceremonielle, der ellers saa paafaldende adskilte ham fra andre Mennesker. Paa denne Dag var ogsaa Huushovmesteren tilstæde som Gæst, hvilket kun skete een Gang om Aaret. Da man satte sig tilbords, anviste Huushovmesteren Enhver sin Plads, ved Siden af Overkammerherren satte sig tilhøjre Edmunds Moder og tilvenstre Elisabeth, ved Siden af denne Edmund, derpaa fulgte Generalen og hans Gemalinde, hvorefter Huushovmesteren og Christine med hendes Brudgom, der igjen fandt Plads ved Siden af Edmunds Moder. Den unge Frimann studsede saavel over denne Familiefest, som derover, at man havde anvist ham hans Plads ved Siden af Elisabeth; han talede til denne, hans længselsfulde Dine betragtede hende, og han bemærkede, hvor bleg de sidste Ugers Kummer havde gjort hende. Han glædede sig over, at hans Beskytter ærede hans Moder saa meget, at han i Familiens Nærværelse satte hende ved Siden af sig og

talede fortroligt og muntert med hende. Endnu muntre end Greven var Generalen, der fortalte meget latterligt og stræbte at muntre Christines Brudgom, der kun talede sagte med sin Brud og iagttog det øvrige Selskab.

Midt under Maaltidet stod Overkammerherren op, tog med festlig Anstand sit Glas, og drak Friherrens og sin Datter Christines Sundhed; man flinkede, man takkede, man lykønskede, Greven omarmede rørt sin Svigersøn og vinkede derpaa, at man skulde sætte sig igjen. Han selv fyldte derpaa igjen sit Glas, saae med en sælsom Mine omkring i Kredsen, hans Ansigt blev endnu højtideligere, og han syntes at kjæmpe med en stor Bevægelse. „Endnu en Skaal udbringer jeg,“ sagde han derpaa, „som jeg ønsker, at alle Nærværende besvare med Glæde, hvis de mene det hjerteligt med mig: nemlig for min forhenværende Secretair, den af mig højtelskede Herr Edmund Frimann og hans Brud, min Datter Elisabeth!“

Uimindelig Studsen og Bevægelse, derpaa Lykønskninger og Jubel. Edmund havde rejst sig, Salen syntes at danske omkring ham, han hævede sit Glas og vilde tale; da styrtede to store Laarer

ud af hans Dine, uden at han vidste det. Han saae paa Elisabeth, der svømmede i Salighed, og utilbageholdent omarmede ham og trykkede et Kys paa hans Læber. Endnu meer blev han rørt, da han saae sin lykkelige Moders forklarede Anslyn. Nu omarmede Overkammerherren sin Datter Elisabeth, Edmund og hans Moder, og da man igjen var bleven noget roligere og havde sat sig, sagde den gamle Greve: „Mine Børn, jeg er lykkelig over at jeg kan gjøre Eder Alle lykkelige. Stedse var denne dyrebare Herr Frimann mig som en Søn. Han er en Borgerlig, men min Kjærlighed til ham, min Højagtelse for hans fortræffelige Moder, der som en Skytsengel har forklaret min Ungdom, hans ædle Kjærlighed til min Datter og hans rene Herkomst fra en Borgerfamilie, der i meer end tre hundrede Aar kan bevise, at der ikke var nogen Uredelig iblandt den, ingen Uværdig, der gjorde Stammen Skam, (Noget, hvoraf maa skee intet adeligt Huus, eller kun Gaae, kunne rose sig), Alt dette har efter modent Overlæg bevæget mig til at vige fra mine fordums Grundsatninger og slutte denne Forbindelse. Paa Helligtrekongers Dag skulle begge Formælinger fejres, og Du, min Søn

Edmund, vil beboe mit Guds Rosenheim med min Datter, og det er fra idag af Eders Ejendom. Om nogle Aar, eller naar det behager Dig, kan Du betænke Dig paa om Du vil tage Tjeneste, og vor huldriste Konges Naade vil komme Dig imøde. Foretrækker Du Ensomhed og Frihed, saa er jeg ogsaa heri enig med Dig, thi Du kan handle ganske frit og uindskrænket. Jeg haaber, at intet Medlem af min Familie vil føle sig krænket ved denne min velbetænkte Beslutning."

Christine og Generalinden bevidnede deres Glæde over denne Begivenhed, og den forlovede Friherre taledes saa fornøftigt og bifaldende, at Generalen stormende omarmede ham og derpaa sagde med Liv: „Højstærede Herr Fader, De er en herlig Mand, og fra idag af endnu meer, og jeg maa derfor agte Dem endnu højere end hidtil! Det smertede mig, naar jeg skal tale fra Hjertet, hidtil lidt, at De var altfor meget Adelsmand. Jeg er ogsaa af gammel Familie, men ieg tilstaaer, at, naar jeg saaledes læste i Kroniker og Historier, fandt jeg altid mest Behag og Interesse i Soldater, der tjente sig op fra en lav Stand. Herr Frimann er min Hjertensven og han fortjener den bedste Lykke, der nu

ogsaa er bleven ham til Deel med vor lille Elisabeth."

"Jeg har," begyndte Greven igjen, "Herr Huushovmester, derfor idag regnet Dem til min Familie, forat De kan gjøre mit Huustyende bekjendt med denne Begivenhed og forestille den i det rette Lys. — Kongen har jeg fortalt og foredraget hele Sagen, han har givet sit fuldkomne Samtykke, ja han har endog med overvættes Raade paanødt mig et Adelsdiplom for min Svigersøn. Ja, jeg siger medrette paanødt, thi jeg søgte ikke denne Raade og frabad mig den tvertimod, men han har ikke brydt sig om mine Indvendinger. Takket være han for denne Raade og fejret hans Navn."

Staalet løb atter. Brudefolkene vare som bedøvede og kunde ikke fatte sig i deres Lykke.

Da man var staaet op fra Bordet, gik Elisabeth og Edmund ind i et andet Værelse, for i Ensomheden uforstyrret at lee og at græde. Edmund var begejstret og rørt, thi han indsaae nu vel, at hin Jakob, hvis Navn han saa ofte havde fundet i hine Papirer, som Greven havde givet ham, var hans Moder. Oldingen sagde til denne, da de vare alene: "Nu, mit Hjertes Elskede, gamle, dyre-

bare Jakob a, har jeg handlet rigtigt? See, derfor, fordi han var Din Søn, var denne Edmund mig saa kjær, ja han var jo mit Hjertes Barn, han og Elisabeth maatte forenes, og i deres Kjærligheds Lykke jævnes først fuldkomment vor Ungdoms Glæder og Smerter."

Bryllup og Forlovelse.

Fortælling af Heinrich Smidt.

(Fra: Rosetten und Arabesken der jüngerer Generationenbrüder, 1852.)

Capitain Strahl laae udstrakt i Sophaen og ga-
bede af Kjedsomhed; da traadte Lieutenant Falk,
hans Ven og Baabenbroder, ind.

„Endelig engang!“ brummede Capitainen. „Ikke
et Menneske lader sig sees hos mig. Tro I da,
at enhver Krog i vort Kvarteer er fuld af Genier
og Amoretter, der fordrive En Tiden? Ja, bliver
kun En syg, da vil hans Huus snart ligne en ube-
boet Ø.“

„Tilgiv mig, min Ven;“ svarede Falk, „jeg

troede Dig i gode Hænder; Dine Venner ere saa talrige som Sandet i Havet. Men jeg nedtrykkes dybt nok af egen Kummer, hvorfra skal jeg tage Trøst for fremmede Lidelser?"

„Aha!" loe Strahl, „vil det der ud? Nu, jeg er saa temmeligt paa Benene igjen, og staaer til Din Tjeneste med Raad og Daad. Ud med Sproget! Hvor fattes det?"

„Her!" sagde Falk og lagde Haanden paa Hjertet. „Troer Du, jeg bliver rolig, før jeg besidder den elskede Gjenstand, der ganske opfylder det?"

„Saa drag Omsorg derfor!" raabte Bennen.

„Det er godt nok," sagde den Opfordrede. „Alt vilde jeg gjøre for hendes Besiddelse. Men veed Du, hvad for et Svar hendes Fader har givet mig? Naar De er Capitain, og ikke før, kommer De igjen, da skal De have min Datter, saalænge er et hvert Frieri spildt."

„Den Grobian!" brummede Strahl.

„Idag blev det endnu galere," berettede Falk videre, „og Alt er ude, hvis min Ven ikke hurtigt kommer mig til Hjælp; jeg selv veed hverken ud eller ind. — Jeg var indbudt til Middag hos Krigs-

raaden glad gif jeg derhen, thi en sagte Ahnelse sagde mig, at der vilde indtræde en Forandring i min Skjæbne. Albertine kom mig tvungent mønter imøde, jeg saa, at hun vilde aabenbare mig Noget, dog lykkedes det hende ikke at tale med mig uden Vidner. Krigsraaden indviklede mig i en Samtale."

"Seer De hin Herre, der underholder sig saa levende med Albertine?"

"Jeg seer ham!"

"Det er Herr Goschuff fra Hamburg. Han er meget riig og har friet til Albertine."

"Saa?" raabte jeg, og en Feberfulde greb mig.

"Sørg inden otte Dage for Capitains-Patentet, kjære Lieutenant," sluttede Krigsraaden, "ellers bliver Albertine Madame Goschuff."

"Mordmillionen=Donnerwetter!" raabte Strahl og sprang blegnende op fra Sophaen, "hvad er det for Tidender. Stakkels Fyr, jeg beklager Dig. Den rige Brud er tabt."

"Det er hun," afbrød Falk, "hvis Du ikke kommer mig til Hjælp. Jeg selv er saa forvirret, at jeg ikke veed hvad jeg skal gjøre. Men jeg kien-

der Dit Venſkab for mig, Du kan, Du maa ſtaaе mig bi!"

„Vi ville ſee," ſagde Strahl og ringte. „Send Bud efter en Drosſke;" ſagde han til den indtrædende Tjener, og hjælp mig at klæde mig paa."

Det ſkete, og inden en halv Time efter fjørte de to Venner til Krigsraad Mayn. —

Krigsraadens Selskab ſad endnu ved Deſerten. De to Venners Indtrædelse foraarſagede kun en øjeblikkelig Forſtyrrelſe. Strahl ſad ſnart ved Siden af Herren i Huſet, underholdt denne med behaagelige Talemaader, og ſig ſelv med Champagner. Falk talede nogle Ord, ſnart med denne, ſnart med hin, rykkede modig frem, kom i Nærheden af Albertine og knyttede en tilſyneladende intereſſant Samtale med hende. Kaffelet blev hævet og ſnart efter vare Strahl og Krigsraaden forſvundne. Falk og Albertine trak ſig tilbage i en Vinduesfordybning.

„De veed Alt, dyrebare Ven," ſagde den ynſigige Pige, „vi maa ſtilles ad, Fader vil det ſaaledes, jeg er utrøſtelig."

„Jeg giver Dem Mod. Min Ven Strahl, der nu taler med Deres Fader for os, vil opbyde Alt, for at stemme ham gunstigt for vor Sag. Han er en siin Mand. Stol paa ham.“

„Hans Fjndhed hjælper ham ikke. Fader er blindt indtaget for denne Goschuff.“

„Og hvad er det for en Mand, denne Herr Goschuff, der vover at rive Dem fra mig?“

„Et fjedsommeligt, dumt Talvæsen, uden Alt, hvad der kan gjøre Livet lykkeligt; kun Penge har han, og det seer min Fader mere paa end godt er.“

„Velan, Albertine, der bliver os intet andet Valg tilovers. Naar jeg ikke kan faae Dem paa en ærlig Vej, bortfører jeg Dem. Har jeg Deres Samtykke?“

Hun saae paa ham med store Djne: „Hvor kan De vove at foreslaae mig Sligt? De gjør mig vred.“

„Er det muligt, Albertine? Hvor Alt er tabt, vilde De, for at vinde Alt, ikke give slip paa en ussel Fordom? Er det ogsaa Kjærlighed?“

„At jeg elsker Dem veed Gud! Men aldrig vil min Kjærlighed bringe mig til at gjøre Noget, hvorved min Ære kan komme i mindste Fare.“

Lieutenanten stod ubevægelig af Stærk ved disse Ord. Til Overflod kom Herr Goschuff til og sagde højst flaut: „Hæ, hæ, hæ! Herren charmerer en Smule med min Brud, som jeg seer. Nu, nu, kun frist, er flet ikke skinsyg og forstaaer Spas. Hæ, hæ, hæ!“

Capitain Strahl havde imidlertid ført Krigsraaden ind i et affides Værelse, og med stor Veltalenhed lagt ham sin Vens Sag paa Hjertet, men alle Pile prellede tilbage fra Krigsraadens velforbarede Hjerte. Da Capitainen endelig havde vovet et glimrende Udfald, sagde hun: „Deres Højvelbaarenhed behøver ikke at gjøre Dem mere Ulejlighed, mit første Ord er mit Sidste, Naar Herr Lieutenanten er bleven det, De er, nemlig Capitain, da med Glæde, før ikke. Men, som sagt, inden otte Dage, ellers kan der ikke blive Noget af Historien. Herr Goschuff.“ . . .

„Ganden tage Dem og Herr Goschuff skindbarligen!“ bandede Capitainen, løb ind i Selskabssalen, greb Bennens Arm, og rask gik det ned ad Trappen.

„Til Lystskoven!“ befalede Capitainen, og Chaisen satte sig i Bevægelse.

Ved Indgangen til en ensom Allee lode de holde og gik tause ved Siden af hinanden. „Krigsraaden er reent Djævelens,“ udbød Capitainen endelig, — „ikke et Haarsbredde giver han efter.“

„Alt er forbi!“ gav Falk ham til Svar. „Albertine er heller ikke at bevæge til at foretage noget Afgjørende. Jeg vilde bortføre hende.“

„Forstaaer sig!“ afbrød Strahl, „Andet bliver os heller ikke tilovers. En Bortførelse og hemmelig Bielse.“

„Men Du hører jo,“ sagde Falk, „at Albertine ikke vil.“

„Lad det være min Sorg,“ sagde Strahl leende, „en forelsket Pige og en afflaet Bortførelse, det var imod alle Romantikens Love.“

„Men hvordan vil Du da bære Dig ad?“ spurgte Falk nysgjerrig.

„Det vil finde sig,“ yttrede Strahl. „Som jeg har hørt, er der paa Torsdag Bal hos Krigsraaden. Jeg trænger mig ind, Du giver mig en Skrivelse til Albertine, hvori Du for Guds Skyld besværges hende, endnu samme Nat at undslye med Dig, da Alt allerede er forbi om Loverdagen, thi Forlovelsen med Goschuff slumrer i Baggrunden af

denne skjæbnesvangre Dag. Jeg bringer Dig Pigens Samtykke, det kan Du stole paa."

Falk lovede at holde et saadant Brev i Beredskab for sin Ven, og gik med ham tilbage til Staden.

Torsdagen kom. Kort før Ballets Begyndelse kjørte Capitainen for Lieutenantens Dør.

"Hvor er Brevet?" spurgte han.

"Her," — sagde denne, "Gud styr Alt til det Gode!"

"Hvorfor da ikke, stakkels Gujon?" trøstede Capitainen. "Lad mig kun raade, Alt er færdigt. Men for ikke at tale det Gne i det Andet, mine rede Penge beløbe sig idethøjeste til sex Louisd'ors, Du har dog gjort Udvej?"

"I hver Krog har jeg laant, saa godt det vilde lade sig gjøre," sukkede Falk. "Tredive Louisd'ors og ti Dukater, de maa strække til. Min Credit er udtømt."

"Vær kun ikke bange," trøstede Strahl. "Jeg skal styre Alt. Den tilkommende rige Svigerfader betaler dette og meer til. Gaa blot ikke tilsængs. Min Karl er med og bringer senest om to Timer et gunstigt Svar."

Strahl gik, og hans Ven gav ham tusinde Betsignelser med paa Vejen.

I Krigsraadens Huus var en glimrende Fest, thi denne havde foranstaltet den just begyndende Fest til Ære for sin Hamburger Ven og forventede Svigersøn, og havde desuden isinde, *sub rosa* at bestroe Selskabet, hvor meget denne sjældne Guldstue fra den nordiske Handelsstad skulde blive for ham.

Derfor glimrede ogsaa Albertine fremfor alle andre Damer; thi just idag havde Faderen maastee for første Gang bekhymret sig om hendes Paaflædning og skaffet Alt tilveje, hvad der paa nogen Maade kunde tjene til at stille hans Datters Yndigheder i et fordelagtigt Lys. Den herligt smykkede Albertine saa ikke saa snart den indtrædende Capitain, før hun ogsaa allerede søgte Lejlighed til at nærme sig til ham. Han bemærkede det og lettede hende Ulejligheden. „Bringer De mig Noget fra min Ven?“ hviskede hun.

„Disse Linier,“ sagde han ligesaa sagte, „men kun paa den Betingelse, at jeg ufortøvet faaer Svar.“ Hemmeligt gav han hende Bennens Brev, og gik hen til nogle andre Damer.

Albertine var forsvundet, forgjæves spurgte

Gjæsterne, forgjæves Hamburger Vennen efter hende, Faderen rystede ærgerlig Hovedet og lod hende søges i alle Kroe. Da kom Albertines Kammerpige ind, erklærede at Frøkenen var upasselig og ikke istand til at yde Selskabet sin Nærværelse. Denne Efterretning, som Pigen forebragte temmeligt højt, var for mange Gjæster et Tegn til Opbrud, man raabte efter Hat og Schal, og kaldte paa Vognen, men Krigsraaden bad indstændigen, ikke at støde Ballets Glæder fra sig for en saa ubetydelig Tildragelse, og neppe havde han beroliget den surrende Mængde, før han greb Huuslægen ved Armen og ilede med ham til Datterens Børelse. I denne Tumult praktiserede Kammerpigen med sin Stands Behændighed en lille Billet i Capitainens Hænder.

Albertine havde anvendt nogle uskyldige Kunstter, for at kunne skuffe Lægen, der ufejlbarligen vilde blive kaldt til. Hun laae i en ophidset Stemning paa Sophaen. Lægen erklærede hendes Tilstand for et let Feberanfald, og anbefalede Rolighed. Brummende gik Papa tilbage til Selskabet, og Herr Goschuff maatte nu aabne Ballet med en forar-

met Cancelliedirekteurs afblomstrede Datter, thi alle Andre vare allerede engagerede.

Capitain Strahl traaadte ind i Bennens Bærelse: „Istedetfor alt Svar kommer jeg selv. Jeg erholdt en forseglet Billet, og vilde ikke være saa indiscret at aabne den. Der, læs.“

Falk læste og udbød: „Herlige! Tilbedte! Dig vier jeg mit Liv! Alt!“

„Spar Dine Exclamationer,“ sagde Strahl utaalmelig, „og meddel mig, hvad hun skriver, saavidt det nemlig angaaer mig.“

Billetten lød saaledes:

„Ikke længer formaaer jeg at modstaae. Den
„jomfruelige Blufærdighed viger for Nødvendig-
„heden. Mistyd ikke det Skridt, som jeg kun
„gjør af Kjærlighed til Dem. Ballet her i Hu-
„set, der holder Alt i Bevægelse, sikkrer min Flugt.
„I min Kammerpiges Klædning forlader jeg Hu-
„set, vent mig Klokken to paa Hjørnet af * Plads-
„sen, hvor den store Søjle staaer.“

„Evgit Deres

Albertine.“

„Fortræffeligt!“ raabte Capitainen, „saa paa Dine Siebensacher sammen, gaa paa Din Post, og

ledsag den Elskede til Rosalindeporten. Der venter jeg Eder. Fire modige Heste skulde hurtigt bringe Eder ud af Stadens Distrikt. Det øvrige af min Plan aftale vi paa Rejsen i Bognen. Det er nu næsten Midnat, forsøm ikke Tiden."

Flere Mile fra Residentsen langt affides fra den store Landevej, ligger i en ligesaa uinteressant som ufrugtbar Egn Landsbyen Schönlinde, saaledes kaldet, fordi der ved Indgangen til Landsbyen staae tre høje Linde, der med deres rige Bladsylde ere et Under paa den store Steppe. Præsten i dette Anti-Arkadien, en fordums Leipziger Magister, ved Navn Siegfried, var tildels rigeligen velsignet af Herren, thi han havde en dydig Hustrue og mange sunde og stedse sultne Børn. Men ellers var han næsten udelukkende henvist til himmelsk Rigdom, thi den Betaling, han fik fra højere Steder for sin aandige Pleje, var yderst ringe, og Menighedens Offere ligesaa nødtørstige som de selv. —

Præstegaarden laae noget affides fra Landevejen, og udenfor Landsbyen, saa at man udenfor Døren kunde see vidt og bredt omkring. Denne Bolig var

knapt beskyttet af nogle Fyrretræer, og under dem sad Magister Siegfried paa en Træskammel. Han holdt sin Pibe i Haanden og betragtede den veemodig, men han røg ikke, endstjøndt dette om Aftenen var hans kjæreste Beskjæftigelse, thi hans Tobaksforraad var sluppet og de to Groschen mang- lede, for at erholde en ny Pakke af Rromanden. Fru Magisterinden traadte nu ud af Huset. Hun havde grædt, omarmede sin Mand og hvistede ham Noget i Dret.

„Gud være lovet for den ny Betsignelse,“ sagde Siegfried synligt rystet. „Vi ville i sin Tid hjerteligen ønske den unge Verdensborger velkom- men. Gud styrke Dig, naar Din Time kommer.“

„Men Fader,“ sagde Magisterinden, „tænker Du ogsaa paa hvilke Sorger den Nyankomne bringer os. Jeg er er nær ved at fortvivle, naar jeg tæn- ker derpaa.“

„Herren sørger for Spurveene paa Taget og for Dvæget paa Marken, han vil ikke forglemme Men- nestene,“ sagde Magisteren irettesættende, „især ikke de spæde Nyfødte. Derfor trøst Dig, og græd ikke for Tiden!“

Magisterinden tvang sig til at adlyde sin Mand,

og saae op. Solen var nær ved at gaae ned, og straaede venligt igjennem de tre Lindes Grene. Da raabte Magisterinden pludseligen: „Seer dog, lille Fader, hvilket sælsomt Syn i vor Egn. Hvad kan det vel have at betyde?“

Magister Siegfried stod op fra sin Plads, og saae en med fire Heste forspændt Rejsevojn, der møjsommelig flæbte sig igjennem Sandet. En Rytter ilede forbi Bognen, og steg af ved Præstegaarden. Han hilste venligt og fik et venligt Svar.

„Naar jeg ikke tager fejl,“ sagde Capitain Strahl, thi det var Rytteren, „saa er dette Landsbyens Præstebolig?“

„Ganske rigtigt!“ sagde Siegfried „dette er en Bolig for denne lille Menigheds Sjælesørger, og Sjælesørgeren er jeg selv.“

„Jeg har altsaa fundet min Mand,“ sagde Capitainen „maatte jeg vel bede om Tilladelse til at foredrage et Anliggende?“

„Hjerteligt gjerne!“ sagde Pastoren, og Magisterinden lagde lyttende Dret til.

„Seer De den Rejsevojn hist, som de trætte Heste kun med Anstrængelse trække igjennem San-

det?" sagde Capitainen, og da Begge bejaede det, vedblev han: „Der ere Folk i, der behøve Hjælp. Min Ven, Herr Baron von Falk, fører sin Brud til Schlesien paa sine Godser; imorges bliver Falk pludseligen upasselig, og nu er han saa syg, at han ikke uden Fare kan tilbringe en Time længer i Vognen. Derfor vilde jeg bede Dem om at tage imod ham, da vi ikke kunne hennende os til nogen Anden."

„Den Hjælplose er altid velkommen hos os, hans Indgang være velsignet," sagde Magisteren, og da han havde fastet et Øje paa sin Kone, vedblev han frimodig: „Men et Fristed er ogsaa Alt, hvad vi formaae at tilbyde de fremmede Herstaber, thi Armodens Lod er bleven os til Deel, Kister og Kasser ere tomme, og et Forraadskammer have vi ikke. Men dog love vi Gud med Glæde, Halleluja, i Evighed!"

„Kun venstkabelig Modtagelse, Herr Magister," sagde Capitainen, „lad os sørge for det Øvrige." Han svang sig paa sin Hest og reed vinkende Rejse-vognen imøde. Magisteren og hans Kone hjalp til, og med Brudens og Capitainens Bistand lykkedes det, at bære den dødsyge Lieutenant ud af Vognen og ind i Præsteparrets Geng, der i den Anledning

hurtigt af Huusmoderen blev forsynet med rene Lagner. Derpaa bestræbte de godmodige Folk sig for at foreslaae alle slags Huusmidler, der skulde yde nyttig Tjeneste. Men den Syge afflog Alt og gav kun ved Tegn at forstaae, at han ønskede at hvile, og man maatte lade ham være ganske alene.

Albertine havde imidlertid forenet sig med Fru Magisterinden, for at berede en dygtig Aftensmad for de Sunde, der trængte dertil efter den angribende Rejse. Nogle venlige Ord, ledsagede af to blanke Dufater, havde gjort Magisterinden søjelig, og hun ilede selv til Landsbyen, for at skaffe Alt hvad der var at faae.

Capitainen gik imidlertid frem og tilbage med Siegfried i Præsteboligens lille Have, og den Sidste dampede veltilmode af sin Gjæsts herlige Knaster, og var ogsaa iøvrigt meget oprømt, thi fra Bognens Flaskefoder var flydt en kraftig Lædskedrik gammel Viin for ham.

„Min Ven er det herligste Menneske af Verden,“ sagde Capitainen. „Han besidder store Godser og Rigdomme og er af en gammel Familie. Men hans Hjerter er blidt og bøjeligt, og han er en Fader for alle Fattige og Betrængte.“

„Herren bevare ham!“ sagde Magisteren, „for at han endnu længe kan virke i sit skønne Kald.“

„I sidstafvigte Winter,“ fortsatte Capitainen videre, „forlod han efter mange Mars Forløb første Gang sine Godser, for i Residentsen at tilendebringe nogle Forretninger og fornøye nogle gamle Bekjendtskaber. En riig og ugift Mand, især naar han besidder Egenstaber, som min Ven, gjør altid Lykke. Alle kom ham beredvilligen imøde. Men forgjæves! de fornemme Damer formaaede ikke at røre hans Hjerte. thi han saa ikke paa udvortes Fortrin, og kun det indre Værd skulde afgjøre ved Valget af en Egetesælle.“

„Et herligt Hjerte,“ bemærkede Magisteren, „see, det vil gaa ham vel paa Jorden.“

„Ikke længe efter lærte han at kjende den unge Dame, der er ankommen her med os. Hun er fattig, af borgerlig Herkomst og forældreløs, men des større er hendes aandige og legemlige Skjønhed. Hun var Selskaberinde i et gammelt greveligt Huus, da min Ven lærte at kjende hende. Begge elskede hinanden og en Forbindelse for Livet var sluttet. Men da min Vens Familie skreg Af og Bee over en saadan Misalliance, og havde lagt tusinde Hindrin-

ger iveau for Forbindelsen, som De ikke ligesom kunde forbyde, saa overtalede han den Elskede til at undflye med ham til hans Godser og der hemmeligen lade sig vie med ham. I Begyndelsen vægrede hun sig, men endelig gav hun efter, og saaledes seer De os hos Dem. Men nu er den stakkels Baron pludselig bleven saa syg, at han umuligt kan rejse videre, og hvo veed, om vi ikke ganske og aldeles miste ham. Hvad skal da den stakkels forladte Pige gjøre?"

"Herren er mægtig i Alt," trøstede Siegfried, "den, som troer paa ham, skal ikke fortabes, men have det evige Liv."

Da kom Magisterinden til. "Den syge Herr Baron," raabte hun aandeløs, "spørger efter Herr Capitainen, ogsaa Dig, lille Magister, vil han tale med! Hvad mon det kan være? — Til, at staae den Bedrøvede bi og være hans Trøst i Nøden!" sluttede hun, og ilede til Huset.

De Andre fulgte.

De fandt Falk rigtigtnok paaflædt, men dog liggende paa Sengen. Han vinkede Magisteren til sig. Denne traadte ganske nær hen til hans Leje;

ogsaa Capitainen nærmede sig, greb Bennens Puls og hvistede derpaa til Magisteren:

„De kan troe, jeg har for studeret Medicin: Stakkelen har ikke en Time Liv igjen.“

Endskjøndt disse Ord blev sagte meget sagte, høstes de dog, saavel af Bruden som af den Døende. Hin græd kun endnu hæftigere, og denne sagde: „Derfor vil jeg foredrage Dem mit Grinde, Herr Magister. De kjender min og min Bruds Stilling. Døer jeg, saa er hun givet til Priis for den yderste Elendighed, thi min ahnestolte Familie vil ikke tage sig af den, der var bestemt til at overstraaale dem Alle. Men var hun min Gemalinde, saa er hun, ifølge mit allerede oprettede Testamente, Arving til min Formue, og kan sorgløs skue ind i Fremtiden. At skaffe mig denne Beroligelse for mit Endeligt, ligger i Deres Hænder, Herr Pastor, hvis De beslutter Dem til at vie os, men nu og hurtigt, før jeg bliver et Liig.“

Magister Siegfried stod med aaben Mund. „Uden det høje Consistoriums Tilladelse eller tre Ganges Tillysning tør jeg ikke — “ Han vilde endnu tilføje Noget, men Magisterinden stødte ham som af Banvare med Albuen i Siden.

„Jeg har allerede sagt Dem,“ sagde Strahl, „hvorledes det er fat med vor Syge, hav Tillid til mine medicinske Kundskaber. Nægter De at udføre Bielsen, saa tør de unge Folk ikke blive længer sammen. Denne stakkels Pige er givet til Priis for den yderste Elendighed, og min Ven døer i Fortvivlelse. Alt for Deres Skyld.“

De levende Debatter i Sygestuen forstyrrede Pastorens talrige Børn, der allerede af den omhyggelige Moder vare bragte til Rolighed i et tilstødende Kammer. De forstræffedes ved den uvante Larm og skreg højt.

„Der ere Vidnerne paa vor Elendighed,“ sagde Siegfried, „de unge Ravnene i Orkenen skrige efter Brød, og den himmelske Fader har ikke forglemt Noget af dem.“

„Vil De staae os bi,“ tog Capitainen Ordet, „saa føle vi os forpligtede til, ogsaa at staae Dem bi. Frygt Intet af Consistoriet, og i værste Fald finder De et Tilflugtssted paa min Vens Godser. Men fremfor Alt modtog som et talende Beviis paa vor redelige Villie disse ti Dukater, de skulle formere sig til det Tredobbelte, naar Alt er lykkeligen forbi!“

Det var for meget for det stakkels Magisterhjerte! Børnenes Skrig i Siderørelset, den højroste Magisterinde, den grædende Brud, den Døendes bønlig Blik, den medicinske Capitain, der havde forudsagt den nære Ende, og endelig Tanken om den nye Forøgelse af Familien, og de ti blinkende Duskater paa Sengen! „Jeg er et Menneske og giver efter,“ udbrød han, „træd hid til mig, jeg vil velsigne Eder.“

Bruden vaklede, ledsaget af Magisterinden, hen til den Syges Seng, og denne rejste sig med Møje ved Capitainens Hjælp. Saae Øjeblikke og den hellige Handling var fuldbgyrdet.

„Nu hurtigt, kjære Magister,“ sagde Capitainen videre, „lad min Ven faae Beviset ihænde, skynd Dem og udstæd Bielsesattesten.“

Den Opfordrede begav sig flux til Skrivebordet, og da han overrakte den Yngste af alle Egtemænd Attesten, sank denne synligt angreben tilbage paa sit Leje. Den unge Kone sluttede ham i sine Arme.

„Vi ville lade de unge Folk alene, Bruden vil vel kalde paa os, naar vi behøves her,“ sagde Ca-

pitainen, tog Magisteren og hans Kone ved Haanden og førte dem ud i det Frie.

Morgenen efter sad Pastoren og Capitainen ved Frokosten. Pastorinden gik fra og til. „Jeg veed ikke, hvorledes det gaaer til,“ sagde hun, „men endnu har jeg ikke hørt, hvorledes det staaer til i Sygeværket. Jeg har lyttet og Intet hørt, jeg har forsøgt at aabne, men der er lukket indenfra. Naar de kun ikke endog ere døde begge to.“

„Vær De rolig og frygt Intet,“ sagde Capitainen.

„Men desuagtet er Sagen dog højst betænkelig, og jeg er meget tilbøjelig til at give min Kone Ret,“ sagde Magisteren, og vilde just meddele en lignende Anekdote fra sine Erfaringers Sortekunstnerier, da Lieutenant Falk pludselig sund og frisk traadte ud af Huset, med sin unge, rødmende Egtefælle.

„Et Under!“ skreg Magisterinden.

„Bist ikke!“ sagde Capitainen.

„Vee Eder, der have ført mig i Fordærvelse!“ raabte Magisteren, der nu vel indsaar, at man havde bedraget ham, „vee Eder! siger jeg, thi I have styrket mig i Ulykke.“

„Frygt Intet, De har gjort et godt Værk, og det skal blive Dem værdigen gjengjældt!“ trøstede Capittainen, og traadte det unge Ægtepar imøde, for at lykønske det.

Det omtalte Bal hos Krigsraaden var roligt tilendebragt, men des hæftigere brød Tordenvejret løs, da Albertine den følgende Morgen blev søgt og ingensteds fundet. Papa, Krigsraaden, kom i et formeligt Raseri, han rev Haarene ud af sin Paryk og bar sig ad som en Gal. Herr Goschuff, der erfarede sin bestemte Bruds pludselige Forsvinden, begav sig saa hemmeligt som mueligt til sin quasi Svigerpapas Bolig, for paa Stedet selv at overtyde sig om sit Tab.

„Fanden er løs,“ raabte Krigsraaden den Ankomende imøde, „eller rettere han har været det i mit Huus, og har medtaget Alt, hvad Deres Hjerte længtes efter. Albertine er borte og Bruden er forsvunden.“

„Med Bruden er det da nu vel egentlig forbi!“ sagde Herr Goschuff paafaldende fornuftig, „thi Herr Krigsraaden vil dog ikke forlange, at jeg skal

forbinde mig med en Pige, som jeg først maa jage fra en Tredie. Overhovedet troer jeg ikke, at der var bleven Noget af dette Ægteskab, om end Albertine ikke hemmeligen havde bortfjærnet sig. Jeg skatter Deres Frøken Datters Fortjenester, men mig havde hun ikke gjort lykkelig. En Hamburger Borger behøver en Kone for Huset, som overalt kan staae paa sin rette Plads deri. Men Frøken Albertine har højere Fordringer og jeg træder gjerne tilbage."

Han bukkede og gik. Og hvor gik han hen? til den samme affledigede Cancelliedirekteur, med hvis hæslige Datter han havde dandset paa det skjæbnesvangre Bal. Hvad Adolphine, saaledes hedde Pigen, manglede i Legemsfjønhed, besad hun i Aandsrigdom og Hjertensgodhed. Det havde ogsaa Herr Goschuff bemærket, da han efter endt Dands underholdt sig med hende, og derfor havde han hele Aftenen ikke forladt hende.

Pigen forstrækkedes mærkeligen, da han traadte ind hos hende, og, ikke et Ord mægtig, viste hun zittrende paa en Stol. Herr Goschuff lod dette Bink upaaagtet, greb hendes Haand og trykkede den til sin Mund.

„Tør jeg haabe Tilgivelse? Men jeg kunde ikke lade være at forespørge mig, hvorledes De har sovet efter Ballet?“

„Som sædvanligt!“ svarede Adolphine bly, „de mange Tilfidesættelser, jeg maatte taale, havde bragt mig i Bevægelse. Havde De ikke været —“

„Lad os ikke tale derom,“ afbrød Goschuff, „ogsaa jeg bemærkede det. Men hvis en Fremmed tør være saa ubesteden, tillad mig et Spørgsmaal: Hvorfor besøger De slige Selskaber?“

„Ellers besøger jeg dem aldrig,“ sagde Adolphine, „vi ere ogsaa blevene temmeligt fremmede i den store Verden, og kun hos Krigsraaden blive vi undertiden indbudne; thi denne og min Fader ere Skolekammerater, der holde meget af hinanden. Min Fader har saa faae Glæder i Verden, og gjerne ledsager jeg ham, skjøndt jeg veed, at jeg kun kommer der, for at tjene Albertine og hendes Veninder til Maal for deres Vittighed. Men tilgiv det overstrømmende Hjerte! Det var ubesindigt af mig! I det Forhold, hvori De staaer til Albertine, maa enhver Bemærkning af en Fremmed synes Dem affænelig.“

„Tillid for Tillid!“ sagde Herr Goschuff;

„med mig og Krigsraadens Datter er det forbi! Benner foresloge mig dette Partie som et fordeelagtigt. Jeg kom hertil og antog Enfoldighedens Maske. Bag denne saae jeg Alt, hvad jeg vilde; thi for den Dumme troede man ej at behøve at skjule Noget. Frygt imidlertid Intet, Adolphine, der er intet Barbarisk ved mig.“

„Men, min Herre,“ sagde Pigen rødmende, „jeg begriber ikke, hvorledes jeg kommer til den Ære, at være Deres Fortrolige.“

„Hør paa mig med Godhed,“ bad Goschuff. „Jeg staaer alene i Verden, og mit Huus behøver en virksom Huusmoder. Mine Benners Ønske, at jeg skulde gifte mig, Rejsen i denne Hensigt, have besynderligen bevæget mine Følelser. Jeg opgav en Brud, da jeg endnu neppe havde seet hende, jeg maatte opgive hende. I samme Øjeblik førte min gode Genius en anden Pige til mig, ikke blændende, som den Første, men smykket med stille Dyders og Beskedenheds ædleste Yndigheder. Jeg hørte efter den almindelige Stemme. Enhver kjendte den Første, Enhver fældede en Dom over hende, Enhver saae hende i et andet Lys, hver efter sine Anskuelser. Jeg spurgte om den Anden. Ingen kjender hende, In-

gen veed Noget om hende, kun hendes nærmeste Omgivelser føle hendes fulde Værd, og Spørgeren erholdt Svar paa Svar, saadanne vederqvægende, hjertelige Svar, at han selv bryder ud i Beundring. Den Første af disse Piger er Albertine, den Anden er De, et Fruentimmer som hun bør være, og altsaa for mig. Lør jeg nu haabe, at jeg ikke er Dem ganske ligegyldig, saa læg det paa Hjertet, som jeg har sagt Dem, og hold ikke Jaordet for længe tilbage."

Adolphine vilde svare, men hun var ikke istand dertil. Da traadte Faderen ind og afbrød den pinlige Forlegenhed. Den gamle Directeur glædede sig over at finde en Mand i sit Huus, hvis Bekjendtskab han havde gjort Aftenen før, og om hvem han ved Efterspørgsel havde hørt meget Godt. Adolphine gik at hente nogle Forfriskninger, og flygtede derpaa ind i et Siderværelse, thi den ligefremme Hamburger havde fra første Øjeblik ikke været hende ligegyldig, og hans Ord havde gjort et dybt Indtryk paa hende. Herr Goschuff underholdt sig ivrigt med den gamle Directeur, talede udelukkende om hans Forholde og om hans Datter,

og traadte tilsidst frem med sit ærefulde Forslag in optima forma.

Den gamle Directeur vilde ikke troe sine Øren, da han hørte, hvorom Taleren var, indvændte Hensyn, som han skyldte Krigsraaden, ulige Giftermaal og mere Sligt; men da Goschuff ikke lod sig afvise, og den gamle Herre vel saa, at det var fuldkomment Alvor, da styrtede de klare Taarer ud af hans Øjne, han kaldte paa sin Datter og spurgte hende med lydelig, højtidelig Stemme: „Om hun vilde give sit Samtykke til dette Ægteskab?“ Og da Goschuff traadte nærmere, og med en Taare i Øjet syntes at spørge: „Vil Du?“ da strømmede det fulde Hjerte over, og med et højt: „Ja, ja!“ sank hun i hans Arme.

Krigsraaden vedblev imidlertid i Stilhed at rase. Dog havde han strax fra Begyndelsen af været saa klog, ikke at yttre sit virkelige Sindelag, men, for offentlig Dmtales Skyld, „caschere den Fatalitet, der var arriveret ham.“ Han vidste derfor paa en sin Maade at udsprede, at Albertine var, i en Familiesag, der slet ikke taalte Opsættelse, nogle Dage fraværende fra Residentsen, og vare der

end Mange, der ganske sagte tvivlede paa Krigsraadens og hans Benners Udsagn, saa syntes det dog, som de toge det udsprede Rygte for gode Varer, og Sagen var for Djeblikket afgjort. Men da Krigsraaden havde fikket sit Huses Rygte udenfra, anvendte han al sin Magt og Klogskab, for at finde Datteren, og kom i et næsten grændseløst Naseri, da dette saa længe ikke vilde lykkes. Altfor glimrende kunde altsaa den Modtagelse ikke være, som Capitain Strahl kunde gjøre Regning paa, da han den sjette Dag efter det skjæbnesvangre Bal traadte ind hos Krigsraaden. Som en gal Mand foer den Sidste imod ham, og idet han med Nøje holdt sin Stemme i Skranterne, for at ingen lyttende Tjener skulde høre, hvorom Talen var, overdrev han derimod saa meget i Mimiken, at der hørte stor Fasthed til ikke at lee ham op i Ansigtet. Forgjæves prøvede Capitainen paa at bringe ham til at tie, forgjæves! Krigsraadens Phantasie syntes uudtømmelig i at frembringe nye Gestus og Talemaader.

„Naar det da slet ikke er muligt, at komme tilorbe her,“ udbrød Capitainen endelig, overman-

bet af Utaalmødighed, „saa maa jeg sende Dem en Anden, der maaſtee bedre bliver færdig med Dem.“

Arveprindsen ſad endnu ved Skrivebordet og gjennemlæſte nogle Beretninger, og Jagtjunkerens havde længe ſtaaet ubemærket, for at ledsage Prindsen til et Jagtpartie, hvilken Fornøjelse denne elſkede lidenſtabeligen.

Da traadte Kammertjeneren ind og meldte Capitain von Strahl. Prindsen tilſtod Audientsen og Strahl traadte ind.

„De kommer til rette Tid, for at ledsage mig paa Jagten!“ raabte Arveprindsen ham imøde. „Jeg har allerede ſaa længe ladet de Herrer Jagtjunkerer vente — og Førſterne tale vel heller ikke altfor godt om mig. Lad os gaae.“

„Dprigtigt talt, Durchlaughtigſte Herre!“ ſagde Capitainen, „kommer jeg egentlig i et andet Anliggende, og hvis det maatte behage Dem, at høre mig et Øjeblik uden Bidner — —“

„Dertil have vi for Øjeblikket ſandelig ikke Tid tilovers!“ ſagde Arveprindsen hurtigt. „Jagten har allerede ventet for længe paa mig; men ſom ſagt,

ledsag mig ud i det Frie, i den første Pause, vi gjøre, skal De foredrage mig Alt, hvad De har paa Hjertet."

Capitainen havde nu ikke Andet tilovers, end at modtage den erholdte Indbydelse med største Tak, og endnu i samme Minut gik de frisk til Arbejdet.

Arveprindsen og hans Følge havde efter tre Timers Fagtt lejet sig ved Skraaning af en Høj. — Capitainen søgte at lede Samtalen til sig, og Prindsen vendte sig smilende til sit Følge: „Nu, mine Herrer, Herr Capitainen kan ikke længer gemme sin Hemmelighed, træk Dem lidt tilbage, ellers buldrer han ud med den i Deres Nærværelse."

Prindsens Bink blev strax adlydt, og denne sagde nu: „Herr Capitain, dersom De nu behager!"

Denne tøvede heller ikke længer, og i velvalgte Ord underrettede han Prindsen om Alt, hvad han og Lieutenant Falk havde gjort, og anraabte derpaa Arveprindsens Beskyttelse imod den rasende Krigsraad.

Prindsens Ansigt blev ved denne Beretning stedse alvorligere, og da Capitainen, læsende i Prindsens Miner, pludselig endte, sagde denne: „Sandelig, Herr Capitain, en saa ubesindig Handling, som jeg

hverken havde tiltroet Deres Ven eller endnu mindre Dem. De har ved denne voldsomme Handling bevist Dem selv og den stakkels Magister en meget flet Tjeneste."

"Deres naadige Sindelag for os, Durchlauchtigste Herre, vil sikkert være vor Hjælper i denne slemme Sag," bemærkede Capitainen.

"Naar Fyrsten erfarer, hvad der er skeet, staaer Deres Sag meget misligt," sagde Prindsen.

"Derfor henvender jeg mig til Deres Durchlaughtighed, De vil ganske vist —"

"De kjenner min Svaghed og misbruger den!" raabte Prindsen opbragt. "Men vi staae her og dræbe med Ord den Tid, der er bestemt til andre Forretninger." Han vinkede ad sit Følge, og Sagen blev fortsat. Med tungt Hjerte fulgte Capitainen Prindsen.

Morgenens efter indfandt Strahl sig ved Pærolen. Da Officererne skiltes ad, vinkede Prindsen Capitainen til sig: "Kommer Tid, kommer Raad. Skaf Lieutnant Falk og hans unge Kone til Staden endnu idag, om muligt; tag min Postvoغن."

Strahl var hjerteglad, han takkede Prindsen

med bevingebe Ord og sad allerede et Kvarteer efter i Bognen.

Krigsraaden larmede imidlertid liig en rasende Løve i sin Hule. Men hvor studsede han, da Arveprindsens Gabriolet kjørte for hans Dør. Han ilede, som han gik og stod, ned ad Trappen og modtog Prindsen paa Dørtærskelen. Han vilde stamme nogle Undskyldninger, men Prindsen hørte ham ikke, greb ham ved Armen og førte ham ind i det nærmeste Bærelse.

„Tilgiv min Overraskelse,“ sagde han, „men jeg maa tale med Dem i Anliggender, der angaae Dem. Lieutenant Falk har bortført deres Datter, og hemmeligen giftet sig med hende.“

„Sans doute, Durchlauchtigste Herre!“ sukkede Krigsraaden.

„Sagen er rigtigt nok slem,“ sagde Arveprindsen, „og naar De vil, kan De lade Ægteskabet erklæres for ugyldigt, da blive Falk og Strahl fasserede, og den stakkels Magister, der lod sig overtale til Bielsen, mister sit Embede.“

Krigsraaden var en blind Tilbeder af Alt hvad der kom ovenfra, og Prindsens Besøg havde ganske forvirret ham. Han stammede altsaa i al Angst:

„Jeg har i denne Sag ingen Villie meer, og henstiller Alt til min Durchlaughtigste Herres Forgobts befindende.“

„Naar saa er,“ sagde Prindsen rast, „saa tænkte jeg, De tilgiver de unge Folk. Jeg vil sørge for, at de endnu idag komme til Byen, og da bliver det ved det Gamle.“

Krigsraaden tog Mod til sig og sagde: „Men, Deres Durchlaughtighed, Anstanden! Anstanden!“

„Gjør De dermed som De vil,“ sagde Prindsen, „iøvrigt har jeg deres Ord til en fredelig Afgjørelse.“ Han rakte den ydmygt Bøkkende Haanden og gik.

Capitain Strahl førte, alt hvad Hestene kunde løbe, ud af Porten, og da Rudsten ikke staaede dem, og desuden valgte den korteste Vej, saa holdt han allerede ved Middagstid udenfor Magisterens Huus. Falk, der kjendte Arveprindsens Equipage, styrte imod den.

„Victoria!“ raabte Strahl, „Alt er gaaet lykkeligt! Jeg bringer Tilgivelse fra alle Sider, og De, Magister, skal fremdeles som hidtil blive denne fromme Menigheds Bogter.“

„Jeg priser Herren, der har føjet Alt saa viist!“ sagde denne, og omfavnede sin Kone i Henrykkelsens Salighed.

Strahl meddelte nu, hvad der var skeet, og raadede til at bryde op, saasnart Hestene havde nydt den nødvendige Hvile. I ethvert Tilfælde raader jeg til, at Din Kone endnu i aften vender tilbage til sin Faders Huus,” sagde han til Falk.

Saaledes skete det da ogsaa, og ved Afrejsen fra Præsteboligen sagde Strahl til den gjæstfri Bært: „De skal heller ikke blive glemt, men især maa De og Deres Kone bivaane Forsoningsfesten. Hold Dem beredt, jeg sender Dem Heste og Vogn.“

De modige Heste trak, og Selskabet kjørte derfra. Ved den sidste Station blev taget en uanselig Hyrevogn, hvormed Albertine kjørte for Faderens Huus; Falk og Strahl kjørte i Prindsens Equipage igjennem en anden Port ind i Staden. —

Otte Dage efter fandt en stor Fest Sted i Krigsraadens Huus. Albertine sad, yndigt smykket, imellem flere Damer i den smukt dekorerede Sal. Herrerne stod bag Stolene og førte Underholdningen; ganske trykket ind i en Krog sad Magisterinden og ved Siden af hende stod Magisteren.

„Kjære Barn,“ sagde hun, „mine Dine løbe næsten over! Saa megen Pynt og den Mængde Lys! Saadant Noget have vi aldrig drømt om!“

„Tragter først efter Guds Rige, saa vil ogsaa det Øvrige blive Eder tildelt!“ trøstede Magisteren.

Krigsraaden trippede imidlertid hid og did, og saae utaalmelig inod Indgangen, indtil Døren endelig blev revet op, og Falk og Strahl traadte ind i Parade-Uniform. Krigsraaden gik den Første imøde, greb hans Haand og hvistede til ham: „Anstanden maa iagttages, Lieutenant, Anstanden.“

„Ganske som De befaler!“ sagde denne, og lod sig forestille for Selskabet som Albertines Brudgom. Magister Siegfried vilde ikke troe sine Øren, da han hørte tales Noget om en Brudgom, og Kundgjørelsen om det Bryllup, der allerede var fuldbåret; da traadte en fyrstelig Lakai ind i Salen og raabte højt: „Hans Durchlaughtighed, Arveprindsen!“

Alt kom i hæftig Bevægelse; Krigsraadens Ansigt forklarede ved denne Ære, og Magisteren foer af Skræk bag Magisterindens Stol. Men denne sprang op og stillede sig paa Tæerne, for ikke at tabe Noget af Synet af den Durchlaughtige, thi en Saadan havde hun endnu aldrig seet.

Arveprindsen traadte ind, hilste flygtigt det ærbødigt hilsende Selskab, og ønskede Brud og Brudgom til Lykke.

„De tillader mig vel,“ sagde Prindsen til Falk, „at være Vidne til Deres Forbindelse. Tillige glæder det mig, at jeg er Overbringeren af en Udmærkelse, som Fyrsten naadigst beviser Dem. Han udnævner Dem til Capitain ved Garden, og har overdraget mig at overrække Dem Patentet. Her er det.“

Falk modtog Patentet dybt rørt af sin fyrstelige Belynders Haand, og tilligemed det de Omstaaendes Lykønskninger.

„Nu har jeg gjort Deres dumme Streg god igjen!“ hvistede Prindsen til Capitain Strahl, „lad dette være den Sidste.“

„Sikkert, Deres Durchlautighed!“ forsikkrede han.

„Ogsaa for Deres Magister har jeg gjort Noget,“ fortsatte Prindsen, „det gjorde mig ondt for den stakkels Skjælm, meddeel ham det.“

„Vil Deres Durchlaughtighed ikke selv nyde det glade Øjeblik?“ sagde Strahl, „hvis staaer han, skjult bag sin Kones Skygge.“

Prindsen nikkede bifaldende.

Magisterinden troede ikke sine Øjne, og var nær

ved at synke om, da den fyrstelige Herre gik lige hen imod hende. Men Magisteren sukkede: „See, han udsender sine Mægtige, for at de skulle dømme og vederlægge enhver efter Fortjeneste.“

„De har nylig havt en slem Skræk, kjære Magister!“ sagde Prindsen smilende, „og det glæder mig, at holde Dem skadesløs med den glade Efterretning, at Fyrsten har betænkt Dem med hundrede Dalers Tillæg.“

„Serenissimus!“ stammede Magisteren studsende og overvættes glad, men Prindsen vinkede med Haanden, og hilste hele Selskabet til Afsted.

Da brusede det just arrangerede Orkester lydeligt igjennem Salen; og Gjæsternes Jubelraab, blandende sig med Instrumenternes Klang, tonede efter den herlige Fyrstesøn.

De hemmelighedsfulde Kasser.

Af Emil Jacobi.

Det var i den lille Stad Heimwaldt, at den pensionerede Oberst Brandt førte et tilfreds Liv med

sin attenaarige Datter Louise, siden han havde forladt Tjenesten. En ikke ubetydelig Formue lod ham, endog med en ringe Pension, ubekymret see de kommende Dage imøde, og en godmodig Livsmunterhed, alle Retskræftes Agtelse, og hans barneligt kjærlige Louise, der da ogsaa igjen var Faderens Afgud, dette var de tre Stjerner paa hans Livs Himmel, der ikke lode sig skjules af nogen Rummers Taage, nogen Sorgs Nat. I sin lille Have drev han næsten lidenskabeligen Gartneriet og navnlig Frugttræers Pleje, og delte sin daglige Beskæftigelse imellem disse sine Plejebørn og sin Datter, der nu var en blomstrende, med alle udbortes Skønheds Ynder udstyret Jomfrue, og ikke skulde mangle indre Smykker. Af Moderen, der i den sidste Krig havde fulgt sin Egtfælle i Feldten, og havde ligget under for den svært Saaredes Pleje, var Louise undervist i Alt, hvad den huslige Pige, hvad Huusmoderen behøver at vide, og at hun heller ikke skulde blive fremmed i Verdens Forholde, at hun kunde passe i enhver Stilling, som en Egtfælle engang kunde indføre hende i, dette var Faderens ivrigste Bestræbelse, og derfor meddelte han hende af sine Erfaringers rige Skat, læste

med hende og talede med hende om Livsanskuelser, om den indre Dannelselse og de Hensyn, som denne har til Birkeligheden.

Sommeren var forløben, Træerne havde lønnet Deres Plejefaders Omhu med riig Høst, Dagene bleve koldere, Vejret fugtigt og uvenligt, men endnu stedse kunde Brander ikke vænne sig til at ombytte sit daglige Ophold i Haven med Stuen. Snart var her Noget at besørge, hist Noget at ordne, her skulde bindes Halm om Træerne til Beskyttelse imod Vinteren, hist skulde en Frugtsort forædles, og alle Bønner af den omhyggelige Datter, dog at skaane sig, og ikke give det svage Legeme saa ofte til Priis for det skadelige Vejr, bleve ikke agtede. Da skete hvad der var frygtet; de gamle Saar begyndte at smerte, og en Sygdom, der truede med at blive stedse farligere, kastede Oberst Brander paa Sygelejet. Paa denne Tid var det, at den unge Doktor Müller kom i Oberstens Huus. Næsten ligesaa længe, som Brander og hans Datter, havde ogsaa han været i Heimwaldt, og da han, med Undtagelse af en gammel Chirurg, hvis Kundskaber mere sloge ind i Barbeerkunsten end i den sande Medicin, var den eneste Læge paa Stedet, saa var han

ogſaa den Bedſte. Men virkelig beſad han megen Lykke, forbunden med ikke almindelige Erfaringer, ſaa at hans Ry formeredes meget ved enhver Kuur, han beſørgede, og mangt et taknemmeligt Blik af en Frelſt mødte ham paa hans Vej. Han gjorde rigtigtnok ingen Opfigt, men gik altid næſten overdrevent renligt og omhyggeligt paaklædt, og ogſaa Indretningen i hans lille Bolig viſte tydeligt, at han maatte beſidde nogen Formne. Müller levede meget indgetogent; han lod ſig hverken ſee i Beſøg, eller i en lille Skov ikke langt fra Staden, Heimwaldternes ſædvanlige Spadſereſted, eller om Vinteren i Caſinoen. Indbydelfer fra de anſeligſte Familier i Staden bleve ham rigeligen til Deel, men ſtedſe ſøgte han ſaa meget ſom muligt at afſlaae dem, og naar han ikke kunde lade være at følge dem, var han alvorlig iblandt de Glade, ſtille iblandt de Muntre, underholdt ſig meſt med erfarne Mænd om almindelige Gjenſtande, og holdt ſig ſaa meget ſom muligt fra Damerne. Blev han da i Spøg kaldt en Fruentimmerſjende, ſvarede han med et mørkt Smil, ſom ſkulde give hans Ord Udſeendet af Spøg, men modsagde Tonen, der udtrykkede en dyb Smerte: „Hvo kunde være Fjende af de ſjønne,

farvede, duftende Blomster, men ikke for Enhver blomstre de."

Disse faae Linier maa være tilstrækkelige til at skizzere den unge Mand, der medrette af de oprigtigere Piger blev kaldt smuk, og som nu blev en daglig, stedse gjerne seet Gæst i det Branderske Huus; thi skøndt den feberagtige Sygdom haardnakket modsatte sig Lægenes Bestræbelser, bragte Müller dog Lindring. Louise forlod neppe om Natten sin elskede Faders Sygeseng. Saaledes saae hun da ogsaa Müller næsten dagligen, og endskøndt hans Opsørsel imod hende var ligesom imod alle andre Piger, saa blev dog denne, der skulde udtale Beroligelse, stedse varmere hver Gang han kom tilbage til Obersten og den barmhertige Angst og Bekymring forskende hængte ved hans Blik; han talede stedse mere med Louise, rigtigt nok om ligegyldige Gjenstande, men med en Hjertelighed, som man ellers aldrig bemærkede hos ham. Ved de Fremskridt, som Helbredelsen øjensynligen gjorde, blev Louise's Hjerter stedse roligere, stedse mere opfyldt af Taknemmelighed imod hendes Faders Frelser, og da engang et svært Tilbagefald opvakte Uengstelse, men blev overvundet ved Müllers seje-

rende Kraft, trykkede hun varmt hans Haand, da han ved Afsteden gav den Forsikkring, at nu var enhver Fare forsvunden, og i hans Øjne blinkede en aldrig seet Ild; han aabnede allerede Læberne, for at sige Noget til hende; men derpaa var han ganske igen den alvorlige sindige Mand, kyskede koldt hendes Haand og styrtede bort med ængstelig Hast.

Sygdommen var hævet, men endnu maatte den højeste Omhu og Pleje anvendes, for at undgaae alle onde Følger. Oberstens Øjne vare meget angrebne, og Læsning, hans Hovedunderholdning om Vinteren, naar hans Fjære Hare ikke sysselsatte ham, var ham strængt nægtet. Da indfandt Kjedsomhed sig og plagede ham meget.

En Svaghed, der var bleven tilbage efter Sygdommen, gjorde det umuligt for ham at tale vedholdende, saa at han nu med sin Underholdning mere maatte indskrænke sig til at være Tilhører. Da kunde nu hans Louise ikke være ham nok; thi hvad havde hun at fortælle ham, hvad erfoer hun, den stille, huslige Pige, af Verdensbegivenhederne. Brander bad altsaa Doktoren om at skjenke ham Aftenerne, og, ligesom han havde fordrevet Sygdommen, ogsaa at forjage Kjedsomheden, der næsten pinte

ham endnu værre end hin. Længe stræbte Müller imod, Bønnen syntes ham endog behagelig, men dog opfyldte han den ikke, indtil han endelig ikke mere kunde modstaae, og i Begyndelsen et Par Gange om Ugen tilbragte Aftenen hos Brander, derpaa stedsse kom oftere, saa at tilsidst ingen Aften gik, uden Obersten og Müller fandtes i fortrolig Samtale ved det runde Bord med Lampen, der paa Oberstens Side dækkedes af en Skjærm. Louise var det tredje Blad i dette Trifolium og lyttede til Mændenes Samtaler, glædende sig over de Erfaringer, som Müller udviklede, over den Maade, hvorpaa han fortalte Nyheder fra den politiske eller litteraire Verden, naar de havde en almindelig Interesse, hvormed han udtalede sine Livsanskuelser, og naar Talen tog en Vending, der nærmede sig den Kreds, der bød hende Berøringspunkter, saa blandede hun sig undertiden i den, og idet hun angav sin Mening om Underholdningens Gjenstand, saae hun denne gjerne bekræftet af de erfarne Mænd, eller lod sig gjerne rette. Den Taknemmelighed, der opfyldte Louise imod Müller, og den Fornøjelse, som hendes Fader nød i Underholdningen med den unge Doktor, begge Dele gjorde, at Louise, saa-

snart Aftenen brød frem, næsten utaalmelig imødesaae Müllers Komme, og sikkert allerede en Time før han plejede at komme, satte den for ham bestemte Stol hen ved det runde Bord foran Sophaen. Men stedse varmere blev denne Følelse af Taknemlighed, stedse meer forvandlede det Hensyn paa Faderen, der opvakte Længsel efter Müller hos Louise, sig til Hensyn paa hende selv, og snart blev hun saa vant til dette Samliv om Aftenen, at, da engang en farligt syg Patient lod Doktoren hentes ud paa Landet, og Louise maatte tilbringe denne Aften alene med sin Fader, blev hun saa stille og nedflaaet, saa urolig, at Faderen, der stedse meer og meer følte sin fuldkomne Helbredelse og derfor stedse blev muntre, fandt ret megen Anledning til Spøg og Drilleri. Men da han endog sagde: „Louise, Du er jo saa urolig, og lytter jo saa ængstelig efter ethvert Godtrin, som om Du ventede Din Brudgom, da overfoer Purpurrødme de fine Kinder, og kun med Møje kunde hun bringe nogle Ord frem fra det beklemt Bryst, for at istemme Faderens Spøg. Ja, hun følte det tydeligen, det var Kjærlighed, der brændte i hendes Hjerte for Müller, og som var antændt ved hans ædle Opførsel, den

elskede Faders Frelse, hans smukke Udvoortes og det rene, gode, ædle Hjerte, han saa tydeligt havde lagt for Dagen i sine Samtaler. Vel vogtede hun sig for, med et Ord at røbe sine Følelser, men ikke saaledes som Tungen kunde hun beherske sine Blikke, at de ikke hvilede paa ham fulde af varm Ild, ikke Haanden, at den ikke ved Afstedstrykket sagde mere end den skulde.

Heller ikke for Müller kunde det længe blive skjult, hvad Louise følte for ham, og skjøndt Bissheden derom syntes at gøre ham stedse lykkeligere, saa blev han dog stedse koldere, mere sty, mere tilbageholdende. Kun i Djeblikke var det, at han opfyldtes af lige Kjærlighed til Louise, at Ahnelsen af hendes Følelser syntes at gøre ham til den lykkeligste Dødelige; dog da blev han bevæget, som i en indre Kamp med sig selv, bragte hurtigt Samtalen paa de trivielleste Gjenstande, som han ellers altid plejede at udelukke fra sine Underholdninger, og ofte skete det i denne Tid, at han, foregivende vigtige Forretninger, hurtigt forlod den Kreds, hvor han var saa elsket, og hvor han syntes at føle sig saa vel. Uengsteligere end Louise gav han Agt paa sig selv, at han ikke skulde vise, hvad der fore-

gik i hans Indre, og høflig og artig som stedsse, var han dog koldere end nogensinde imod Louise. Da engang Samtalen kom paa barnlig Kjærlighed, og Louise spurgte ham, om han ogsaa havde elsket sin Fader saa inderligen, som hun sin, eller om hin endog endnu levede og Müller endnu offrede ham sin barnlige Kjærlighed, da blev Müller saa alvorlig og mørk, som hun endnu aldrig havde seet ham, og med dyb Stemme sagde han: „Min Fader er død; jeg er uafhængig i Verden;“ — og gladere blev han, da disse Ord havde trængt sig over hans Læber; ret overgiven lystig endog, saa at Louise for første Gang ikke vidste hvad hun skulde tænke om ham, at han glædede sig over, allerede at have mistet sin Fader.

Om end Obersten ikke kunde forklare sig Müllers besynderlige Opførsel, saae han dog i utallige Øjeblikke for tydeligt, hvor inderligen Doktoren besvarede hans Louises Kjærlighed, der længe ikke meer var ham nogen Hemmelighed, til at han ikke skulde have været rolig, da Müller var ham hjerteligen velkommen som Svigersøn.

Julefesten nærmede sig, Kjærlighedens Fest, og Müller tilbragte den hellige Aften hos Bran-

ders. Han forærede Obersten et nylig udkommet Bænk om Frugttræernes Pleje, og han erholdt en lignende Foræring af ham. Ogsaa Louise havde tænkt paa ham og forfærdiget ham en zirlig Souvenir. Da han sagde, hvor meget denne Gave glædede ham, at det var ham den kjæreste af alle de, han nogensinde havde erholdt, da han endnu tilføjede, at han dog ikke først behøvede en Souvenir, for at vedligeholde ham Louises Minde, men at hendes Billede evigt hvilede i hans taknemmelige Hjerte; da hun betragtede ham med sit sjælsfulde Blik, da hendes Barm hævede sig højere, hendes Øje blinkede fyrigere, hendes Kind glødede stærkere — da kunde han ikke meer beherske sig. Han sank for Louises Fødder: „Ja, jeg elsker Dig, herlige Pige! bort med alle Betsymringer! Skulde Gud have vist mig Dig og dog lade hint Skrækkelige stee? Nej, det er ikke muligt! O Louise! har jeg ikke taget fejl, er jeg Dem ikke ligegyldig, saa udtal Bønhørelsens Ja! hurtigt, hurtigt udtal det!“ — Og hun udtalede det ikke, men hun sank i hans Arme; en Taare rullede fra det smilende Øje; hun omslynge med den anden Arm sin dyrebare Fader, og skjulte det af jomfruelig Blufærdighed rødmende

Kasyn ved Faderens Bryst, idet hun blindt rev sig ud af Müllers Smarmelse. Men Obersten sagde: „Herr Doktor, længe har jeg prøvende iagttaget Dem, dog kun erkjendt den ædle Mand i Dem! Jeg skylder Dem Meget, maaskee mit Liv; dog jeg skal skyldte Dem endnu meer, mit Barns Lykke, saa tag hende da. Louise, længe har jeg vidst Dit Valg, gid det aldrig angre Dig, jeg haaber det ikke. Mine Børn, værre lykkelige!“ — og Begge laae ved Oberstens Bryst, for Begge var han nu en elsket Fader, og da mødtes deres Blikke, da spejlede deres Hjerter sig i dem, og en sød Følelse gjennembævede dem, og de bleve hendragne til hinanden, og det første hede Kys fra Louises Læber brændte paa Müllers Mund og gjennembævede ham med et Edens Salighed, berusede ham med Udødelighedens Nektar.

Timer havde de vel saaledes holdt hinanden omfavnede, Timer havde de salige skuet hinanden i Øjet; dog Timerne svandt for de Lykkelige som Minuter. Obersten længtes efter Rolighed og de maatte stilles ad. Müller trykkede endnu engang den hulde Forlovede til sit Bryst og ilede glædedrøft hen hjem. — Hans Tjener aabnede for ham og

sagde strax: Et Brev og to Kasser vare komne til ham. Nysgjerrig over det Tilsendte, hvis Indhold han trods den mest anstrængte Eftertanke ikke formaaede at udfinde, ilede han til sit Værelse. Brevet var fra en ubekjendt Haand, og idet han uaabnet lagde det paa Bordet, gav han sig ifærd med at aabne den største Kasse, der var lang og smal. Kort efter sprang Laaget op. Men som for et Helvedes Gjøglespil tumlede Müller tilbage; thi skrækkeligere sandelig, end hint Foster af en gammel Fabelverden, af en febersyg Phantasie, traadte her Virkeligheden ham imøde og greb med ødelæggende Kløer i hans Indre, tilintetgjorde med eet Slag hans Lykkes hele Bygning, hvis Tinde han for faae Djebliske siden havde troet sig faa nær.

„Saa far da vel, Livets Haab og Livets Lykke! Saa far da vel, Louise! Afskedskysset var det, Du har givet mig; aldrig sees vi igjen, og om jeg end for stedse skal være usigeligen elendig, jeg tør ikke see Dig igjen! Her ligger jo det for os, der for evigt adskiller os, der i dette Djeblisk river mig bort fra Jorden, for at indvie en Anden i mig for en Tilværelse, fuld af Smerte, uden Kjærlighed! — Med zittrende Hænder aabnede han den anden

Kasse, der kun indeholdt Papirer. En Liste, der laae øverst, tog han først i Haanden og gjennemløb den med stift Blik: „Ja, der staaer det! Intet uden Døde! Hu! en Gravlugt møder mig fra disse Skrifttræk! Hvor de staae der for mig, alle de Myrdede! Hvor de stirre paa mig, de hule Dødningehoveder, der forgjæves søge De Kroppe, de tilhørte! Hvor de vakle omkring, de gruelige Skygger, med de brukne Lemmer, og dandse omkring mig i frygtelige, gyselige Dandse, og jeg er bestemt til at formere den, denne Dødningeskare, jeg skal dræbe, ligesom der er dræbt før mig! Vee mig, Louise! vee!“ —

Nu rev han Brevet op; deri blev fra fremmed Haand meldt ham, at hans Broder var død af en hidsig Feber, og Faderen, smittet deraf, havde fulgt ham faae Dage efter, at altsaa — Ja, dette „Altsaa“ — udraabte han — „det gjør mig til det elendigste Ulykkelige!“ — Rystet og forvirret gjennemløb han Papirerne, Mange brændte han og de Dørrige lukkede han igjen ind i Kassen, hvoraf han havde udtaget dem; ogsaa den Første lukkede han omhyggeligen, og først da denne var lukket, da den Gjenstand var skjult, som derfra havde blinket ham imøde med Basiliskblik, først da blev han let-

tere om Hjertet; han aandede friere, tindrende Taa-
 rer flød over de blege Kinder og den uudsigelige
 Smerte opløste sig i blid Beemod. Han begyndte
 at indpakke sine faae Gjendele, da fik han fat paa
 Gavebrevet af et Guds, som han havde erholdt af
 en riig frelst Syg og som idag havde gjort ham
 saa lykkelig, da han havde drømt sig et Paradiis
 der, forenet med sin Louise. — „Ak, Louise“
 — sukkede han sagte — „Hvad hjælper nu Rigdom
 mig? Smykkede jeg mig end med det herligste Flit-
 terstads, slæber jeg dog paa en foragtet Silværelse;
 omgav jeg mig med Kongens Purpurkappe, dog troede
 man den kun rød af Blod, jeg har udgydt; o
 Skjæbne, Du er haard!“ — Han kastede Dokumen-
 tet i de fortærende Luer, og stod der, forarmet paa
 udbortes Godser, ligesom han var bleven til Tigger
 ihenseende til indre Lykke. Snart var han færdig;
 han lod Postheste komme, kastede endnu et Blik i
 sin venlige lille Stue, der saa ofte havde hørt Ut-
 tringer af hans Lykke, endnu et Blik ad den Kant,
 hvor Louise boede — og førte ind i den mørke
 Nat, med Mørke udenom sig, og Mørke i sit Indre.

Et Aar var svundet siden hin Juleaften; dog

Ingen af de Tre, der paa hin Aften vare saa lykkelige, hilste dens Gjenkomst.

Da Morgenens efter hin Forlovelsesaften Louise forlod sit Leje, hvorpaa hun, om end kun lidet sovende, dog havde drømt de skønneste Drømme, da Klokkerne kaldte til den første Helligdags Fromesse, o! da bølgede hendes Hjerte med Strømmen af de Andægtige hen til Gudshuset, da takkede det den Højeste, at han havde søjet Alt saaledes, da bad det ham om Styrke til at bære den overvættede Lykke. Ja vistnok behøvede Du Kraft, men ikke for Lykken, nej, for ikke at ligge under for Ulykken. — Müller havde lovet at komme ret tidligt, dog endnu stedse ventede hun forgjæves, indtil endelig hans Tjener kom og bragte sin Herres Afskedshilsen og et Blad, hvorpaa stode de af Taarer næsten udvidskede Ord: „Louise, lev vel for evigt!“ —

Hvo var nu i stand til at skildre Pigens Tilstand! hvo kan udmale det, det Billede, hvorledes En styrter fra sin Lykkes Himmel ned til de Usaliges Dvaler, et Offer for den unærvnelige Sammer, der griber ham, der holder ham med gribste Tænder og langsomt, smerteligt nagende forøger Dvalen ved at forlænge den!

Alle Efterforskninger efter den Forsvundne vare forgjæves. Louise flød først hen i Taarer, derpaa blev hun rolig, men Diets Glands udslukkedes, Kinderne bleve blege, og kun som en Skygge af sig selv forrettede Louise stille og sorgmodig sine sædvanlige Beskæftigelser, sørgede for Faderen og tilbragte saaledes Foraaret, hvis Skjønheder hun ikke bemærkede, henlevede Sommeren, stedse mere henvisnende, stedse mere indaandende hos sig Dødens Spire, som Skæbnen havde plantet og Sorgen næret. Da kom Efteraaret, Høstens Tid, og da Bladene faldt, da ogsaa den sidste Blomst, den sidste Asters svandt, — da havde ogsaa Louise udstridt, og Obersten stod ved sin inderligt elskede Datters Ligkiste; om det rene, jomfruelige Hoved slyngede han Naturens Høstsmykke, en Asterskrands, og vendte det smerteligt spørgende Blik bort, thi han mindedes den, der havde knækket denne Lilie; han vilde bande ham, sit Barns Morder, dog han fermaade det ikke. Næsten dagligen besøgte han hendes Grav, indtil Sygdom ogsaa igjen bandt ham til Lejet. Hans svage Legeme laae under for Aars-tidens Indflydelse. Han havde ikke saa fortræffelig Lægehjælp, som i forrige Høst; han savnede især

sin Datters Pleje, og saaledes fulgte han snart sin Louise, og forlod glad denne Jord, da han jo gik til hende, der havde været ham det Kjæreste paa den.

Omtrent paa samme Tid døde ogsaa i Buchenburg, Nabostadens Hovedstad, den derværende Skarpretter, og iblandt hans Efterladenskab fandtes to Kasser, med den Utskrift: „For min Efterfølger i Embedet!“ Denne erholdt dem, og da han aabnede dem, fandt han i den Første Rettersværdet, i den Anden Listen paa de samtlige Henrettede, saa længe Skarpretterembedet havde været i den forrige Familie, endnu andre Notizer, de havde Hentydning derpaa, og øverst et Blad med følgende Ord:

„Jeg dør ugift, og nedlægger altsaa mit Embede i en Fremmeds Hænder; gid det ikke maa gøre ham saa ulykkelig, som det har gjort mig. O! hvorfor hæfter den Forbandelse derved, at nødvendigen en Søn maa følge sin Fader?! O Rudoph, Du min ældre Broder, hvorfor døde Du for min Fader, hvorfor maatte jeg nu gribe det blodige Sværd, der skilte mig fra min jordiske Salighed, der gjorde mig ubeskriveligen ulykkelig? — Jeg føler det, at jeg ikke vil opleve den næste Henrettelsesdag; mine Kræfter svinde stedse meer og meer, og jeg befinder mig vel derved. Lever Du endnu Louise! Du lyssende Stjerne i min Jordnat! o saa lev vel, hist oppe straalers os maaskee Forening imøde! Lev vel!“

„Müller.“

K a m i l l a.

Novelle.

Det var en varm Sommeraften, paa den dunkle Himmel flammede de sidste blodrøde Straaler af den nedgaaende Sol, og den uovervindelige Daaage ned-
sank Naturen i en taus Stilhed, som bedækket af et Liigklæde. En let, glimrende Bogn holdt paa denne Tid stille udenfor et simpelt Landsted ikke langt fra London; en ung Mand sprang ud af den, og modtoges af nogle gamle Folk, der kom til, med barnlig Glæde og Kjærlighed, som deres Herre. Den høje Ungling bøjede sig med venlig Godhed for Enhver, alligevel saae man et tungsindigt Alvor herse i det skønne Ansigt, og han kunde ikke skjule sine Omgivelser den Daaere, der zittrede i det store mørkeblaa Dje. Alle ærede hans barnlige Smerte. For nogle Uger siden havde Lord Hallwill, Eg-
nens Besidder, forladt denne Verden, uden endnu engang at kunne omarme den eneste Søn, sin Sjæls Yndling; havde det været Ahnelse, var det Fordom — nok, længe havde Lorden kjæmpet, før han tilstod sin Søn Tilfredsstillelsen af hans hedeste Ønske, at see fremmede Lande; og endog da han havde givet

sit Samtykke, saae William tydeligt uvillie verle med Rørelse i Faderens Hjerte. Kun ved Afskeden fandt det gamle Forhold igjen Sted imellem dem og William blev sat i den lystigste Stemning ved Lordens besynderlige Bøn: „at William vilde bringe sit Hjerte, frit for enhver Lidenstabs, tilbage til sit Fødeland.“

Do Kar havde den unge Hallwill seet Verden, havde gjennemreist Frankrig, Spanien og det blomstrende Italien, var i legemlig og aandig Udvikling modnet til fuldendt Mand, bragte sine herligste Kræfter usvækkede med tilbage til Fødelandet, og ingen Smerte, ingen Anger nagede det ædle Hjerte. Han havde nydt den tilladelige Fornøjelse i sin herligste Fylde, dog, for ethvert Overmaal veeg den bedre Natur tilbage.

Paa Tilbagerejsen modtog han det første Saar af Skjæbnen, det var Efterretningen om Lord Hallwills Død, og med Unglingens hæftige Smerte blandede sig den levende Bebrejdelse, ved sin Lyst til Fornøjelse at have berøvet Faderen den sidste Omarmelse. Hensunken i denne tungsindige Følelse fuldendte han sin Rejse, og da han betraadte sit Hjem's Jordbund vaagnede alle Grindringer om den

bedste Fader med ny Kraft. I Hjemmet selv fandt William ikke meget forandret, undtagen at Bærelserne og andre Smaating antydede mere kvindeflig Indflydelse, og opmærksom derved erindrede Hallwill sig, at den afdøde Lord allerede for et Aar siden havde taget en ung forældreløs Pige til sig, at han stedse havde skrevet om hende, og at han ikke utydeligt havde yttret det Ønske, at grunde sin Sønns Lykke ved det elskværdige Barns Haand.

William havde stedse kun spøgende svaret paa denne sidste Artikel. Men nu, da han var Pigen saa nær, tænkte han ikke uden blandede Følelser paa dette sin Faders Ønske. Alligevel lod han hende bedes om Tilladelse til at besøge hende. Det overraskede ham allerede, at den unge Miss havde indtaget de Bærelser, som han tidligere havde beboet; endnu mere studiede han, da han i hendes Stue saae sig selv, malet i Legemsstørrelse. Hallwill's Pande rødmede en Smule, af en ikke ganske reen Følelse. Dog hurtigt smilede han over den lille Forsængelighed, idet han fandt det naturligt, at Miss Soffey med Omhu havde bevaret det Kjæreste, hvad den afdøde Lord havde tilbage af sin Søn, efter Lordens

Død. Saaledes i enhver Henseende fuldkommen fri traadte Lord Hallwill ind i det andet Bærelse.

Den unge Mary kom ikke uden Hast ud af det tilstødende Kabinet; hun kjendte Williams Person af hans Portrait, dog forekom det ham, som antydede hendes Studsen og den uvilkaarligen standfede Gang, at et Tidsrum af to Aar ikke alene havde forandret hans Forholde, men ogsaa hans Personlighed. Og virkelig havde Fraværelsen fra Hjemmet trykket Fuldbendelsens Segl paa hans Skjønne, blomstrende Skikkelse. „Vær mig velkommen, Mylord!“ hviskede Mary, højt rødmende, og bød ham den lille Haand. Ynglingen tog den, dog bøjede han sig venligt og hans Læber hvilede et Øjeblik paa Pigens Kind, der nu glødede med næsten brændende Rødme. Derpaa talede han, uden at agte paa hendes Forlegenhed, med vemodigt Alvor om sin Faders sidste Timer, om dennes Indretninger og Anordninger, og bad hende tilsidst, da hun fuldkommen havde samlet sig, om en nøje Beskrivelse af hans Dødsmaade. Hallwill tænkte i dette Øjeblik ikke paa, at venlig Godhed, Kjærlighed og Tillid ofte danne stærkere Bænder, end Natur og Slægtskab.

Marys Dine blinkede af tilbageholdte Taarer, alligevel beredte hun sig til at opfylde hans Ønske. Med majsommelig Fatning talede hun om Lordens Sygdom, om hans Længsel efter Sønnen, dog ved Enden af hendes Beretning bristede hendes Stemme i mild Graad og hun lagde det blege Ansigt tilbage i den hvide Haand.

Hallwill var dybt rystet, gennemtrængt af barnlig Smerte folte han dog levende den Deeltagelse, som den forladte Pige indgjød ham. „Hold inde!“ bad han. „Ja,“ sagde han en Stund efter, „han var en ædel, en elskværdig Mand, han er det værd, at et taknemmeligt Hjerte offerer ham de inderligste Taarer!“ Han stod op, Mary ligeledes; Lysskinnet faldt paa hende. William betragtede hende, det var den fineste Skikkelse, som man kunde see, og den sorte Dragt gav Formerne noget næstent Dverjordist. En sygelig Blegghed bedækkede hendes Kinder og de himmelblaa Dine gave hende et særmerist Udseende. — William vilde nu gaae. „Hav Tillid til mig,“ bad han, og Mary, øjensynligen kjæmpende imellem Kjærlighed og Blyhed, traadte nærmere. „En saadan Mands Søn kan kun handle

ædelt!" sagde hun sagte og bød ham nu frivillig den rødmende Kind.

Morgenen efter var Hallwill beskæftiget med at ordne sin Faders Papirer; det skete ikke uden Smerte og i denne bevægede Stemning foranledigede nogle Papirer, der mærkeligen indeholdt den Afdødes Ønske, at opdrage Plejedatteren for sin Søn, ham til at gennemgaae sit flygtigt tilbragte Liv.

William havde endnu aldrig elsket. — Han havde hjemme strængt levet for Videnskaberne, i Udlandet for Naturens Kunster og de Fornøjelser, der udsprang af begge Dele. Som hos unge Mænd, hvor Forstand og Hjerte blive forbundne med hinanden ved en fyrig Phantasie, let et Drømmebillede af hvilket som helst Slags danner sig i deres Sjæl, hvilket de jage efter med uovervindeligt Mod; saaledes havde William ogsaa skabt sig et Ideal af Frihed og Kjærlighed, hvortil han, det følte han selv med Smerte, tog Farverne fra en skønnere, fra sin indre Verden. Frankrig var det Land, der næst England behagede ham bedst, Spaniens Natur gjorde ham næsten til Digter, dog hans fri Sind gyste for det Slaverie, der herskede her. Selv den eneste Pige, for hvem det lykkedes, ved synlig Skjønhed at vække

en flygtig Følelse hos ham, selv denne Kunde han ved sin Deeltagelse ikke forædle. Han rev sig løs fra hende. I Rom, paa klassisk Jordbund, greb en tungsindig Stemning ham ved Mindet om Fortiden, dog da sjældent Alvor og elskværdig Munterhed besynderligen harmonerede hos ham, saa lykkedes det snart hans romerske Venner, som han dels havde erhvervet sig, dels fundet, at drage ham ind i deres lystige Kreds.

William havde tilbragt den skønneste Tid af sin Rejse i Rom, han sagde sig selv dette, dog erindrede han sig den aldrig, uden tillige at have en ubehagelig Følelse. To Dage før hans Afrejse derfra havde han nemlig faaet et Brev, skrevet af en zirlig Fruentimmerhaand. Deri blev i den mest glødende Lidenstabs Sprog sagt ham, at han var elsket, elsket af en ung Pige, der ved sin Skjønhed, ved sin Rigdom, saavel som ved Anerkjendelsen af hans Fortrin var sat i Stand til at gjøre ham usigelig lykkelig. Holdt i stræng Afsondrelse af sin Onkel, bestemt for dennes Søn, havde hun kun i Kirken og ved Bæddeløbene seet ham, men hans Billed og den Maade, hvorpaa han opførte sig, stod uudsletteligt i hendes Sjæl. Den Have, hvor hans

skønneste Forhaabning saae Dpfylbelsen imøde, var ham nøje betegnet, og i Drangetræernes yndige Skygge skulde Planen til Flugt aftales videre og ganske udførligt. Den Skønne selv, der gjorde saadanne Tilbud, kaldte sig Alvara Sannera.

Den første Følelse, som William følte ved at læse dette Brev, var — Nysgjerrighed. Han ønskede at lære at kjende den Dame, der af Kjerlighed til ham saa uforsigtigen havde sat sit Rygte paa Spil; derpaa vaagnede hans Indbildningskraft, hans Sandselighed, der forestillede ham Italienerinden i det yndige Halvmørke, i Ungdommens skønneste Fylde. „Dog hvad,“ spurgte han sig selv, „hvad skal Enden blive? Vil Du forføre hende? — Aldrig!“ Hans Kinder glødede ved den blotte Tanke; og til sit Fædreland kunde han ikke tage hende med som sin Gemalinde, saaledes kunde han ikke bedrøve den bedste Fader.

„Jeg vil slet ikke see hende!“ sagde Unglingen, overvindende sig selv, stak Brevet til sig og gik til et Selskab af Venner. Disse vare paa denne Aften muntre end nogensinde, William blev drillet med den Sky, der laae paa hans skønne Pande, man drak ham vakkert til og han deeltog

tilsidst med Liv. Kun Trimonti, en ung Billedhugger, lod sig ikke lede vild; han forstod den Gave at spørge, og William havde ingen Hemmelighed meer. „Hvorledes,” skreg Alle, ophidsede af Binen, „den Stolte, til hvem vi Alle forgjæves have gjort Cour, hun nedlader sig saaledes? — Sandelig, Hallvill, lad mig omarme Dig, Du har givet os den bedste Fyldestgjørelse.” I denne Tone vedbleve de. Men Trimonti bad Hallvill, dog heller at rejse allerede den anden Morgen, fordi man aldrig var sikker for en fornærmet italiensk Dames Dolke. „Tovrigt,” tilføjede han spøgende, „var denne Dame Synden værd.”

William kom ganske ædru hjem, dog indre Uro lod ham ikke foretage noget Sammenhængende, der udsprang af den Følelse at have handlet uhøjmodigt. Det var den første Gang at qvindelig Ure ikke havde været ham fuldkommen hellig, og med den fine Følelse, hvormed han opfattede ethvert saadant Punkt, anklagede han sig nu for den største Uret. — Sex Uger efter ankom han til sit Landsted ved London.

Noget Dage efter stod Mary ved sit Vindue, der havde udsigt over Haven, hvor William just

gik frem og tilbage, som det syntes fordybet i Tan-
ker. Mary betragtede den unge høje Skikkelse, de
skønne, aandrige Træk og det aabne Dje, hvis gjen-
nemtrængende Blik blev mildnet ved Skyggen af
Tungsinde. Hæftigt hævede hendes Bryst sig; elskede
hun ikke første Gang, og med en Magt, hvorom
hun hidtil aldrig havde havt en Ahnelse. Og ham,
der var bleven hende Alt, skulde hun forlade, saa-
ledes fordrede den strænge Sædelighed; hendes Hjerte
var nær ved at bryde, naar hun tænkte paa at for-
lade ham saaledes ukjendt, ubemærket og uden
Deeltagelse fra hans Side. Hun var især med
Indpakkningen; uvilkaarligen fyldtes hendes Dine
med Taarer, og hun troede at kunne see dem flyde
uden at rødme, thi de gjaldt jo ogsaa Smerten over
Skilsmisfen fra hendes andet Hjem.

I dette Djeblik traadte William ind. Ved
Synet af Mary ilede han bekymret nærmere. „Min
Gud,“ sagde han forstrækket, „hvad fattes Dem?
De græder, Mary, og saa hæftigt; denne skønne
Mund, der kun skulde smile, fortrækker sig saa kum-
mersfuldt? Siig Deres Ven, om Noget er gaaet
Dem imod.“

Mary vendte sig højt rødmende fra ham, hen-

des Lærere standsede, og hun kjæmpede øjensynligen for at tale; dog William, der imidlertid havde lagt Mærke til Forberedelserne til Rejsen, ahnede hvad der for første Gang bevægede det skønne Bryst; et glad Smil straaede paa hans Ansigt og med Tillid greb han hendes Haand. „De vilde forlade mig, Mary?“ sagde han med Godhed, og det gjorde Deres Hjerte ondt, at lade den stakkels William saaledes tilbage uden Ven, uden Fader? Men Mary, De vil ikke forlade mig, ikke sandt?“ „Jeg maa!“ stammede hun dødbleg.

Hallvill omslyngede hende. „Gode Barn,“ sagde han og kysede hendes forgrædte Dine. Da hun strax efter gjorde en svag Bevægelse, for at drage sig fra ham, fortsatte han: „Hvil ubekymret ved mit Bryst, Du er min for Gud og Verden! See, forlængesiden bestemte min Fader Dig til min Kone, og Himlens Betsignelse vil hvile paa en Forbindelse, som det bedste Menneſke ſaa længſelfuldt onſkede.“

Mary forstod ham; en jomfruelig Rødme bødskædede hendes Ansigt, den henrykkende Følelse, at tilhøre den Mand, som hun ene elskede, fortrængte al hendes Naturs Blyhed; blidt hvilede hun sit

Hoved paa hans Skulder og hendes Haand trykkede fast hans. „Ja!“ sagde hun, „jeg elsker Dig, længe allerede var Du mig dyrebar i Dit Billede, dog da jeg saa Dig, den Skønneste iblandt de Skønne, den Edleste iblandt de Edle, da hengav mit inderste Væsen sig til Dig for evigt.“

William blev rørt ved disse begejstrede Ord; i dette Øjeblik, da Birkeligheden lagde en huld Kvinde i hans Arme, traadte hans Hjertes glimrende Drømme, hans opvakte Aands stolte Fordringer tilbage i et fjærnt Mørke. Han tænkte paa dem, som man vel undertiden ikke uden Bemod tænker paa det Haabede, der er bleven til forbigangen Tid.

Nogle Uger efter højtideligholdt Hallvill, i nogle Benner's Nærværelse, simpelt men muntert sin Forbindelse med Mary. Dmtalede man tilfredse Mennesker, saa var Mylord Hallvill deriblandt, han besad Alt, hvad Folk kalde udvortes Lykke. Hans Formue satte ham istand til den største Uafhængighed, og den Glæde, som han fandt i Gæmildhed, lindrede ethvert Hjertes Sorg, og han blev ikke uden Marsag kaldt ædelmodig. Hans Ægtefælle sølte mest disse Fortrin; han levede for hende og med hende, han modtog venlig hver Gave, som Rjær-

lighed og Taknemmelighed bragte ham, ikke som En, der vil skabe Glæde, men som selv bliver glædet. Hallvill havde megen Livfuldhed, ofte havde den tidligere forledt ham til noget Kjæft, Voldsomt, som undertiden hans store Godmodighed, hans ædle Følelse ikke kunde gjøre godt igjen. Nu talede man ofte om hans Rolighed og hans satte Bæsen, og især Damerne mente, at han var elskværdigere end dengang, da den stolte Ungling traadte iblandt dem med Bevidstheden om sin Sejer. Kun den, som kjendte Hallvill nøjere, bemærkede hans Sjæls glødende Virksomhed, hans Tankers Flugt og den Ild, der undertiden lynede ud af hans mørke Dje. Hallvill selv syntes at ansee sit Liv for fuldkommen afsluttet, det yttrede han ofte naar han med Enthusiasme talede om sine lykkelige, velhavende Undergivne, om sine Jorders Frugtbarhed, og endelig om sin Kones fuldkomne Tilfredshed. Men Mary kunde ogsaa kun blomstre ved saa om Behandling. Saaledes svandt to Aar. Paa denne Tid var det, at Hallvill fik Efterretning om en rasende Ildløs, der med Kjæmpekraft havde grebet om sig paa en anden af hans Besiddelser, der laae sydligere og længere borte fra London. Hans Nær-

værelse blev forlangt der; han troede ikke alene at skylde sig selv og sine Undergivne det, men han glædede sig ogsaa over at skabe fornyet Lykke, belønne forspildt Virksomhed, og bruge sine Kræfter med ædel Anstrængelse. Men Pengesforretninger gjorde hans Nærværelse i London nødvendig, og Mary ledsagede ham. William vilde forskaffe sin unge Kone nogle Behageligheder, da hun havde en opvakt, skøndt kun naturlig Sands for Kunsten. De valgte Theatret, da William blot kunde offere Astenen til Fornøjelser. Stykket var efter deres Ønske og Hallvill gik med hende. Imidlertid havde de taget fejl af Tiden; William var ærgerlig og vilde ikke gjerne kjøre den lange Vej tilbage, han førte sin Kone til en ham bekjendt Malers nærliggende Bolig.

Hallvill traadte saa rask ind i dennes Arbejdsværelse, at Synet af London vel kunde overraske ham, dog var det ikke Overraskelsen over Besøget, men William kom Maleren til ubelejlig Tid.

Denne sad ved sit Staffelié, foran ham hvilede et quindeligt Billede, i naturlig Størrelse, som han just med de sidste Penselstrøg gav Skønhedens højeste

Gratie, men i samme Djeblisk rullede han med Lynets Hurtighed Pærredet sammen og William stod ubeslægtet ligeoverfor den unge Kunstner, som han altid bemærkede.

Maleren syntes hurtigt at fatte sig, thi den mørke Straale, der gjorde hans Dje skummelt, var den tungsindige Mand egen. „Jeg glæder mig over Deres Besøg, Mylord!“ sagde han med en Tone og Holdning som En, der af Willie og Tilbøjelighed underordner sig, ikke ved den Andens medfødtet Ret. Med disse Ord havde Maleren aabnet Udgangen til en lys Corridor, hvori flere af hans Malerier vare opstillede.

Han syntes nu at gjøre Mine til at foreslaae sin Gæst at see disse Sager. „Jeg har forstyrret dem, Kjære Walter?“ spurgte Hallvill med en Godhed, der stedse vandt ham alle Hjerter og med en Stemme, i hvis Tone allerede laae Undskyldning for hans ungdommelige Hæftighed; Kunstneren smilede blidt, og Hallvill vedblev: „Jeg veed vel, at man ikke uindvietet skulde træde ind i en Kunstners Helligdom; men De, Walter, har selv forvænnet mig ved deres Forekommenhed. Og,“ stammede han, thi hans fine Følelse bød ham at tie, dog Nysgjær-

rigthed, en dunkel Følelse og hans levende Opfatning af alt Skønt sejrede; „og,“ vedblev han, „vil De tilgive mig, kjære Ben, at jeg har det længselsfulde Ønske, at see hint hemmelighedsfulde Billede i de skønne Dine. Det Forbudte forekommer jo steds Menneſket ſaa yndigt, til hans egen Dval.“

Maleren syntes at blive haardt truffen af diſſe Ord, han foer ſynligen ſammen, derpaa vendte han ſig raſt om, og gik, med mørk Blegthed i Anſigtet, frem og tilbage i Værelſet.

William fortrød ſin Bøn, han ilede, at tilkjendegive ham dette, dog Walter gjorde en Bevægelse med Haanden, ſom afværgende, greb Værrebet, rullede det fra hinanden og William ſtod fortryllet for den fuldendte Skikkelse. Ogsaa Mary, der bly havde holdt ſig tilbage, traadte ganſte nær, og i hendes Dine ſpejlede ſig den inderligſte Deeltagelse. „Ja!“ ſagde Walter med glødende Begeiſtring, og hans Haand hvilede paa Hallwills Skulder; „ja, ſalig ville Guderne priſe den Mand, der kysſer Tilſtaaelfen om Kjærlighed fra denne Mund!“

William ſaae op, hans Blik traf fiøſt Marys Øje, der zittrede deri noget ligesom Fornær-

met over hin Yttring, at han derved kom til sig selv igjen og sagde til Maleren: „Bore Damer maa misunde den Skjønne, der i Deres Dine har saa megen Ynde, at Deres Phantasie derved blev opvakt til at give hendes Skjønhed enhver Fuldkommenhed, og paa denne Maade fikke hende en evig Ungdom og et evigt Liv.“

Stolt og koldt svarede Walter: „Naturen skylder hun Alt, Maleren Intet, foruden Dem saae intet Menneske dette Portrait, og intet fremmed Dje vil i Fremtiden saae det at see.“ Han standsede. „Mylord,“ sagde han bittert smilende, „De er født til Egtemand, imod Dem begif jeg ingen Forbrydelse;“ dog, fattende sig, sagde han til Mary: „Tilgiv, Myladn, at jeg mener, at Lorden har forandret sig meget.“

„Seg,“ sagde hun smilende, „vil ikke skjænde paa Dem, for det interessante Bæsens Skyld, hvis Copie her ligger for os. Dog en Erstatning er De mig skyldig, lad den bestaae i Fortællingen om Deres Bekjendtskab med denne Skjønne Dame.“

Mary's velmenende Anmodning syntes ikke at komme Maleren uventet, dette viste det Alvor, han vedligeholdt uforandret; kun for fuldkommen at

samle sig, gjorde han endnu et Par Skridt igjennem Værelset og stod derpaa pludselig mørk og eftertænkksom foran Mary: „Jeg er ogsaa Landskabsmaler,“ begyndte han, „jeg rejste i de sydlige Egne af England; mangen Udsigt, saa rigt udstyret af Naturen, prydede mit Værelse. Da fandt jeg en Dag et Landsted, dybt skjult blandt mørke gamle Træer. Det tiltrak mig her saa underligt, saa uimodstaaeligen, en sagte Hilsen vistede ned til mig fra Toppene. Maleriet var mig kjær, dog da jeg saae Gjerinden, den Dame, der opløste al mit Hjertes Længsel i eet Ønske — siden den Tid var det forbi med min Kunst. Jeg samlede min Kraft forgjæves — naar jeg saae hende, hørte hendes Stemmes Tone, saa var mit Sind forvirret, mit Mod borte og min Haand zittrede krampagtigen og ikke istand til at arbejde. Du er en Mand! raabte jeg, hæv Dig! To Gudsdomme have ikke Rum til at boe i eet menneskeligt Bryst! — Vælg! jeg valgte, jeg forlod hende, kun endnu engang gjensaae jeg hende; det sidste Syn af hende maatte jeg tage med i mit øde Liv; Hun stod i Forhallen i sit Huus, ved Siden af hende prunkede et stolt, højt Laurbærtræ. Jeg tilstod hende min Kjærlighed og den Beslutning

at forlade hende. Hun blev rolig, hun græd ikke, dog fyldtes hendes mørke Dje i sjælsfuld Klarhed. Derpaa sagde hun med Qvindens højest Adel: „Hvo, som overvinder sig selv, han fortjener den skønneste Laurbærkrands.“ Afbrudt af hendes Svanehaand faldt Kronen af det sjældne Træ for mine Fødder, Giverinden vendte sig bort, jeg har aldrig seet hende igjen — imorgen forlader jeg England for steds, og rejser tilbage til Nederlandene.“

Maleren taug, hans blege Træk røbede dyb Bævægelse. Mary rakte rørt den stakkels Mand Haanden. William, sølsomt rystet, trykkede det sidste Kys paa hans af Smerten fortrukne Læber, hvori maaskee hvilede et evigt Levvel, og gik med sin Kone ud af den glimrende Bolig, der skjulte et saa dybt saaret Hjerte.

Malerens Meddelelse, hans Kamp, hans udtalte Følelser, havde i Hallwills Indre frembragt en egen Gjæring; i hans Sjæl bleve alle hans tidligere Kars Billeder igjen vaagne. Dog disse ubestemte Følelser vege for Hallwills stærke Villie. Rigtigtnok paatrængte sig ham den Tanke, at Walters malede Billede i mange Henseender lignede det Ideal, som han havde næret hos sig; dog han

søgte at forestille sig denne Idee som saa Intetbet-
tydende, at han virkelig kom til den Tro, at det
var noget Latterligt, og med Foragt kvalte han
sine Følelser. Efter Hallwills Grundsatning stod
Mennesket kun højt over den almindelige Masse,
naar det med fuldkommen Rolighed hurtigt og fat-
tet byder over indre og ydre Omstændigheder. Paa
denne Maade havde han rast gjenvundet sin elskvær-
dige Munterhed, før den blide Mary havde be-
mærket hans Væsens momentane Forandring. Og
fuldkomment blev Hallwill igjen udsonet med sin
Bestemmelse, da hans Undergivne med den mest hen-
rykte Glæde modtog ham paa hans meget ødelagte
Besiddelser. Hvo som her saae Hallwill, bemær-
kede hans ungdommelige Mod, hans venlige Hengi-
venhed, hans Kjærlighed til hvad der var Ret, hans
Højmodighed, — han tilstod gjerne, at Mandens Fejl
forsvandt som ubetydelige, i Sammenligning med
hans glimrende Egenskaber.

Det flade Land af det Landgods, som William
nu beboede, var meget frugtbart, dets Høje meget
maleriske, den varmere Himmel meget velgjørende.
Mary yttrede dette tilligemed det Ønske, at til-
bringe Resten af Sommeren og den kommende Winter

her. William havde Intet derimod; ham var det endog fjært, at lade de begyndte Bygninger fuldendes under hans Opsigt, og han erindrede kun endnu Mary om, snart at aflægge Besøg i Omegnen.

Otte Dage efter befandt William sig med sin Kone paa Vejen til Fru Marquisinde v. Giesens Gods, der laae en Miil borte. Han havde hørt hende omtales af nogle Familier, som han havde gjort sin Opvartning. Hun var en Spanierinde, først ankommen hertil for to Maaneder siden, da hun tidligere vel havde opholdt sig i England, men i en anden Egn. Hun levede yderst indgetogent, Ingen af Familierne havde seet hende, og dog vidste Alle fra tredje eller fjerde Haand at rose hendes Skjønhed, saavel som ogsaa at fortælle Anekdoter, der vidnede om, at hun ikke alene elskede det Usædvanlige — der rigtigt nok hos en smuk Kone stedse bliver kaldt originelt, — men ogsaa havde Mod til at udmærke det hos andre Menneſter.

Andet af dette Slags blive i Almindelighed ugleete, naar de boe i hæslege Legemer: dog Skjønhed har, som altid, ogsaa her en Forret. —

William hjalp nu Mary ud af Vognen uden-

for Marquisindens Landsted. Et Fruentimmerhoved saae igjennem det aabne Vindue, studsede, gjorde en overrasket Bevægelse, og ikke længe efter stod en nydelig Pige, hvem Hovedet tilhørte, hos Mary, og bad hende træde ind, idet hun hvert Øjeblik ventede sin Frue tilbage fra et Spadsereridt. Pigen talede endnu meget slet Engelsk, hvilket flødte det livfulde Bæsen ret snorrigt; ogsaa vidnede hendes øvrige Udvortes om en sydlig Himmels Indflydelse.

Hallwill stod ikke uden Forventning ved et Vindue, da hans Blik fra de tætte Træer skuede ikke alene den skønneste Kvinde, men ogsaa tillige hende, som Walter havde elsket og været istand til at opgive.

Georgia, hendes Kammerfrue, ilede strax til sin Hersterinde; hun syntes at sige denne noget Vigtigt, og William tog ikke fejl, naar han troede at see hele Ansigtet overgydt af en øjeblikkelig Rødme, ogsaa røbede en voldsom Bevægelse med Haanden en eller anden Uvillie. Derpaa traadte hun ind i Huset og snart efter i Bærelset.

Ved Synet af William overfoer for anden Gang en hurtig Rødme hendes Ansigt, hvilken fulgtes af en saa hvid Blegghed, at Mary, der nu var

ganske nær ved hende, bly spurgte hende, om hun befandt sig vel efter det maaskee for stærke Ridt? „Sorg ikke,“ svarede Marquisinden med et yndigt Nik, idet hun førte Mary til Divanen, „det er min sædvanlige Farve.“ Hun satte sig ligeoverfor Mary, og begyndte en Samtale med hende, om London og om England overhovedet, om Nordens og Sydens forskellige Skjønhed og om hendes tidligere Frygt, at den raa Himmel vilde skade hendes Sundhed. Gjenstandene vare meget almindelige; dog den Maade, hvorpaa Kamilla, saaledes hedde den smukke Dame, fortalte, hendes Haands næsten skjodesløse Bevægelse, det Fremmede i hendes Udtale, det Pikante i hendes Anskuelse, og især det Melodiske i hendes Stemme — gav den simpleste Samtale en uimodstaaelig Ynde —

Saaledes havde William aldrig hørt Nogen tale, saaledes aldrig; han hørte paa hende med den fuldkomneste Henrykkelse, dog fandt han, at hun stedse kun henvendte sine Ord til Mary; det smertede hans fulde Hjerte, at hun ikke lagde Mærke til ham, han begyndte med sin største Veltalenhed at fortælle om sit Ophold i Spanien, skildrede hende Landets Søder, saaledes som han havde opfattet

dem, gik derpaa over til det Almindelige, og med sit skjønne Hjertes Rigdom smykkede han alt det Ejendommelige, som hint Land frembragte i sin Kraft. Hallwill taug; han havde talt med Begjæstring, thi han talede jo i hendes Nærværelse og med hende, — dog gav hun intet Tegn paa nogen-
sombestemt Bevægelse, men blev alvorlig og rolig, og vendte sig nu ogsaa igjen til Mary, der gjerne hengav sig til hendes Underholdnings hele Tryllerie.

Middagstimen overraskede begge Damerne; det var maaskee ingen Mand muligt, uden Deeltagelse at betragte den høje Skikkelse, hvor enhver Form stod i det herligste Forhold; dog hos William var det mere, hans Bryst følte en sød Smerte, thi han bar allerede Kjærlighedens Magt, Hjertets hurtigste, stærkeste Følelse, hos sig. Kun hun alene, der frembragte denne uudtalelige Bevægelse, syntes ikke at kunne røres af en sliig Følelse, hun blev sig selv liig, og syntes stedse at være Herre over sig selv; men hvad der talede i det store sorte Dje, den mørke Gaage, der omgav det, det ganske Graværende, naar hun rettede det stift paa eet Punkt, — det talede klart til Marys Hjerte om en smerteligen tilkjæmpet Sejer, om et forstyrret Liv.

Mary stod op, Kamilla ledsagede hende, og bad dem Begge, fremdeles have hende i venlig Erindring. Hun havde ved de sidste Ord især seet paa William, dog da han næsten altfor levende betragtede hende igjen, slog hun hurtigt Ojet ned, der beskyggedes af de lange Djenhaar. De gik igjennem Forstuen, der her tillige udgjorde Havestuen. En Mængde udmærkede, kun Syden tilhørende Bærter stode her opstillede i yndig Afverling, og, som det syntes, omhyggeligen passede. Mary yttrede næsten barnagtigen sin Glæde over de sjeldne Trær, og Kamilla bad hende strax om at vælge sig en af disse Planter som et Minde om denne Time. Det var Marquisindens Alvor med dette Tilbud, thi et sødt Smil spillede om hendes Læber, og hvo som saae Damen i hendes Venlighed maatte finde hende henrivende skøn. Saaledes gik det ogsaa Mary, der uden Indvending traadte hen til et Laurbærtræ, der kun udmærkede sig ved sin Højde, og derpaa vendte sig spørgende mod Kamilla. Denne var pludselig som forandret, hendes Læbe aabnede sig og lukkede sig ogsaa strax igjen, som om hun kjæmpede med en stridende Gøelse, det

mørke melankolske Dje rettede sig fast og stift paa Træet.

William havde imidlertid staaet udeeltagende, nu saa han paa begge Damerne, kastede et langt Blik ovenfra ned paa Planten og rast vendte han sig til Mary og sagde: „Ikke denne, Mary, ikke denne! Og idet han traadte tæt hen til Kamilla sagde han rødmende: „Signora, jeg ærer Deres Følelse. Jeg tager den beroligende Overbevisning med mig, at i dette skønne Bryst slaaer et endnu skjønnere Hjerte.“ William havde talt yderst hurtigt, ligesaa hurtigt hilste han og bortfjærkede sig; men den blide Mary kastede sig, overvindende sig, i Marquisindens Arme: „Den stakkels Walter!“ hviskede hun. „Lad os ikke tale derom,“ afbrød Kamilla hende fuldkomment fattet, og idet hun greb hendes Haand, viste hun hende den skønneste Plante iblandt de Dvrige med de Ord: „Det er mit Valg, modtag den med Godhed, den vorede i mit dyrebare Fødeland.“

Bed Hjemfjorselen beklagede Mary sig over den tankesulde William; hun bebrejdede ham hans Uvenlighed imod den smukke Kamilla, mente, at Omgang med hende var meget onskværdig, at ogsaa

det faste, næsten mandlige Sind, den Haardhed, hvormed hun frastødte enhver Følelse, vilde bryde sig i venlig Selftabelighed, at man til enhver Tid maatte ære Ulykken, især naar den var saa grusom at angribe det elskværdigste Fruentimmer.

Hallvill rakte rørt Mary Haanden; hun kjendte ikke Verden med dens Fordringer og Ønsker. Mandens hæftige Forhaabninger vare hendes fine Bæsen fremmede. Opdraget i simpel, stille Huuslighed, modtog Hallvill hende, reen fra Enhver jordisk Synd; han havde aabnet Himlen for hende, han havde indført hende i en neppe ahnet Salighed, han var den, der havde bevist hende mest Godt, derfor elskede hun ham ogsaa med sin skønne Sjæls fulde Kraft.

Det Indtryk, som Kamilla havde gjort paa Hallvill, var virkelig afgjørende for hele hans øvrige Liv; dette Udsagn maa flinge sælsomt, dog beviste det sig som sandt. En saadan Skikkelse havde nu engang været Idealet for Hallvills ungdomsdrømme. Det Hemmelighedsfuldt = Ulykkelige, der hyllede denne Skjønhed i dunkle Skygger, den Strængheid, hvormed hun bevogtede sig, hendes Bæsens medfødt Adel, og alle de herlige Anlæg, der

endog uden Uddannelse fejrede, hvor de udfoldede sig; disse Egenskaber tilfammentagne vare i Sandhed istand til at samle Williams hemmelige Onsker, hans skjulte Forhaabninger og Planer i eet Punkt, hvor Kamillas Billede prunkede med uudslættelige Farver. Han kjæmpede alligevel derimod; ingen Time lod han gaae unyttet, ingen Dag gik, uden at Mary modtog et eller andet Tegn paa hans Venstab, ingen Uge, uden at en ædelmodig Handling opflammede hans Omgivelses Begejstring endnu højere for ham. Med den Kraftanstrengelse, hvormed han udførte Alt, skjulte han og sit Indre for ethvert fremmed Øje.

Det var ved Enden af Sommeren at Hallvill modtog Besøg af nogle Familier i Omegnen; han stod i det venstabeligste Forhold til dem. Rigtigstnok var han disse sine Bekjendte langt overlegen i aandig Dannelse, ogsaa havde Naturen tilstaaet ham meget Andet, der var nægtet de andre Mænd. Den Mode, at de rige Englændere rejste, havde ogsaa de gjort med, og de Timer kunde man kalde interessante, naar Enhver paa sin Maade gjengav det Seete. William stod saaledes just i det forreste

Værelse, da Døren aabnedes og Marquisinden traadte ind; det var rigtigt nok ligesom om hendes Haand rystede, idet den greb i Laasen og idet hun hurtigt ligesom vrededes paa sig selv for dette Anfald af Svaghed, traadte hun frem med kongelig Anstand. Hallvills mørke Øje hvilede drukkent paa den skønne Skikkelse; hun bar stedsse sort, hvilket vel ogsaa endnu forhøjede hendes Undigheder, idet man vel kunde kalde hendes Farve hvid, dog ikke blændende. Tilsyneladende vilde Kamilla med en Hilsen gaae forbi William, dog da hun kastede Øjet igjennem Dørspalten, vendte hun bestyrtet tilbage. „Mylord, De har Selskab?“ spurgte hun rast. Tyrligt og smerteligt tillige svarede han: „Der var fattigt og øde for mig uden Deres Nærværelse.“ — „Saaledes mente jeg ikke,“ svarede Kamilla med skarp Stemme, „jeg,“ vedblev hun forlegen, „jeg kommer her iblandt berøjste Mænd, og“ sagde hun med højere Tone og med den stolteste Holdning, „jeg vil ikke see Træt, som mit Øje har mødt forhen paa andre Tider. Jeg beder, Mylord, hvo er hos Dem?“ William nævne Marquisinden de Personer, hun vilde finde, og fuldkommen beroliget ilede hun til Selskabsalen.

Ved Døren standsede William hende overvældet: „De er ikke lykkelig,“ sagde han hastigt: „jeg er det heller ikke meer, nej! nej! jeg har allerede længe ikke været det meer.“ — Han standsede. „D Kamilla,“ spurgte han bønlig, „tør jeg være Deres Ven?“ — „Deres Kone maa afgjøre!“ — svarede Marquisen med fornem Kulde, og William, som dette Svar smertede altfor meget, blegnede og forlod stormende Bærelset.

Kamilla saae stift efter ham; det blev mørkt for hendes Dine, hun lænede sig til en Pille, ved hvilken hun stod, hendes Haand hvilede fast paa hendes Hjerte: „Stille!“ hviskede hun med et ganske sælsomt Udtryk, „Du er offret!“ — Nog'le Minuter blev hun i denne Stilling, derpaa foer hun sammen, og allerede et Djeblisk efter traadte hun, med den Magt, som hun exempellost udøvede over sig selv, ind i det tilstødende Bærelse.

Kun nogle faae Mennesker vare glade forsamlede her. Kamilla maatte vel bemærke det behagelige Indtryk, som hun frembragte ved sin Elskværdighed; dog syntes hun kun at sætte Priis paa den Venlighed, hvormed Mary modtog hende. Samtalen standsede heller ikke noget Djeblisk, men

blev kun endnu livfuldere, da de Tilstædeværendes Forsængelighed bragte dem til at vise sig i det skønneste Lys.

Siden kom William, han saae yderst bleg og mørk ud; han syntes, imod sin Natur, flet ikke at have nogen Billie, flet ikke at gjøre sig nogen Anstrængelse. Han foregav ubehagelige Efterretninger, der kun angik ham; heller ikke kunde Nogen opdage Aarsagen til hans Stemning, da han holdt sig i den yderste Afstand fra Gjenstanden for sin Kjærlighed.

Siden gik man tilbords. Kamillas Frihed, den skjodesløse Gratie i hendes Bevægelser, hendes Hands naturlige Kraft, den Billie at underholde, der blev understøttet ved en saa skøn, saa klangfuld Stemme, viste sig her ganske. Alligevel syntes hun flet ikke at være paa sin Plads. Den Modsætning, der fandt Sted imellem hendes sydlige Træk og hendes nordlige Rolighed i sit ydre Væsen, undgik ej engang det mindst øvede Øje. Uvilkaarligen tænkte man paa det Øjeblik, naar denne Maske vilde falde, og dette Blik, der kun undertiden forklaredes, fuldkommen frit og skinnende vilde høre sig som Him-

lens Stjerner. Strax efter Bordet vilde Kamilla
 Ejøre hjem, skjøndt de Andre overnattede.

Ifølge denne Hensigt og de engelske Sæder stode
 Damerne tidligere op fra Bordet, dog neppe var
 dette skeet, før Mary pludselig sank tilbage i en
 ældre Ladvys Arme; Alle vare meget ubehageligen
 overraskede, mest William, der i dette Djeblif ganske
 var Menneske og Egtfælle. Der laae i hans Omhu
 for Mary noget saa Rørende, at den gamle Ladvys
 Dine med Velbehag hvilede paa den skønne Mand.
 „Vær ikke for ængstelig, Mylord,“ bad hun godmo-
 dig, „dette Tilfælde viser, at Deres Onsker ville
 gaae i Opfyldelse. Ja, ja,“ vedblev hun, da Hall-
 will stod som tilintetgjort, „tro en gammel Kone,
 det er vist.“

Ladvyn havde rigtigt nok talt sagte, dog forstaae-
 ligt nok for alle Tilstedeværende. Enhver bragte
 paa sin Maade den stakkels William sin Lykønsk-
 ning; han, der i dette Djeblif var den Ulykkeligste.
 Han havde endnu for nogle Maaneder siden talt om
 den Lykke, at opdrage Børn, derfor tilskrev man
 den foregaaende Skræk og den strax paafølgende
 Glæde det Indtryk, der var at læse i hans usæd-
 vanligt blege Ansigt.

Mary kom fuldkommen til sig selv igjen. William omfavnede hende, for at skjule sin Forvirring; Alle saae paa det skønne Par, ellers havde mange Dine maattet bemærke, at Kamilla trykkede sin Haand imod sit Bryst.

Noget efter begav Kamilla sig bort; William maatte for Anstandens Skyld ledsage hende; Begge gik tause til den yderste Dør. Hallwill stod her stille; „Sennora!“ sagde han alvorlig, „De havde fuldkommen Ret i, for at erindre mig om min Pligt; jeg giver Dem den Overbevisning, at jeg er fuldkommen rolig.“ — Han forsvandt.

Kamilla fastede et langt Blik op paa de klart oplyste Vinduer. „Han er lykkelig!“ sagde hun ved sig selv. Bognen rullede bort, og endnu længe troede William at høre Hestens Hovslag.

Maaneder gik, Vinteren var stærkt fremrykket, Besøgene fra London bleve sjældnere i Hallwills Huus, og den Stilhed, hvortil han kunde hengive sig, virkede velgjørende paa hans Hjerte. Han saae ofte Marquisinden; dog røbede intet Ord, ingen Bevægelse den Videnskab, han søgte for hende; han troede at skjule sig selv, sin Ære, sin Stolthed og sin Kone denne Overvindelse. At han leed, det læste

man i de alvorssfulde Træk, som den almægtige Eidsenskab frygteligen havde berøvet al blomstrende Friskhed.

Kamilla undveeg enhver Lejlighed til at være alene med ham, ellers kom hun meget til Mary, hun gav hende Undervisning i det spanske Sprog, lærte hende at spille Guitar, og synge italienske Romancer. Naar denne skønne Stemme da ofte blev vaklende og hun maatte standse, saa havde Mary fun den ene Følelse, at indgyde hende Deeltagelse for Nutiden.

William var rørt over den Indflydelse, som Kamilla udøvede over Mary; hendes Anskuelser havde næsten ganske forandret sig, hendes Opførsel var bleven langt mere utvungen, hendes Følelser havde ubemærket taget en højere Retning, og endog hendes Udtales Accent og saa mangen uvilkaarlig Bevægelse røbede hun altfor tydeligt, hvor ofte Mary befandt sig i Nærheden af den smukke Kone.

William's Udsigter til snart at blive Fader, havde bekræftet sig; det var et Solblik i hans Livs Nat, og han opfyldte troligen den Pligt, at vise sin Kone den ømmeste Opmærksomhed.

Mary's Tilstand udfordrede Bevægelse. Hall-

will nødte hende dertil med ængstelig Omhu, han frygtede med Ret, at denne saa fint byggede Stabning skulde ligge under for den Anstrængelse, der efter Sagens Natur forestod hende. Ifølge deraf tilbragte hun ikke sjældent hele Dagen paa Marquisindens Landsæde.

I Begyndelsen af Foraaret blev Mary i sin Mands Overværelse, efter tusindfold Angst, lykkeligen forløst med en Pige. Hun var saa svag, saa yderst affrættet, at hun laae som død paa Sengen. Djet blev fast tilluftet, Rinden var liigbleg, og kun et svagt Aandedrag røbede Liv.

William veeg hele Dagen ikke fra hendes Reje, han bevogtede med skarpt Blik ethvert af hendes Træk, og endog den Gave, som hun næsten med sit Livs Opoffrelse havde bragt ham, nægtede han i disse Angstens Timer al Deeltagelse.

Da Natten var forbi, slog Mary for første Gang det matte Dje op; det traf William, i hvis Ansigt hun vel kunde læse, hvad han havde lidt for hende. Hun smilede taknemmelig, og da det ikke vilde lykkes hende at række ham Haanden, bøjede han sig venligt over hende, og flere Minuter hvilede hans hede Læber paa hendes Pande.

I dette Øjeblik erklærede Lægen hende for frelst, naar hun blev under den mest staaende Behandling, den mest uafbrudte Opmærksomhed.

Dagen efter kom Marquisen for at see til Mary; man sagde hende i Forsalen, at Moder og Barn sov, og at Vorden var redet ud. Kamilla lod sig derved ikke afholde fra, sagte at træde ind i Barselstuen. Hun gik først hen til Barnets Bugge, hvor Pigen sad beskæftiget med et qvindeligt Arbejde; øjensynligen kjæmpede en ubehagelig Gølelse hos Marquisen, da hun gjenkjendte Moderens Træk i den Lilles Ansigt. Derfra gik hun til Marys Seng. Sagte slog hun Tæppet tilside, dog saaledes, at det varmende Foraarslys ikke faldt paa den Hvilendes blege Ansigt. Paa denne Pande laae en rolig Tilværelse, og de lukkede Læber gave den Forsikkring, at hun var tilfreds. Den ene Haand hvilede paa hendes Bryst, en blinkende Forlovelsesring derpaa faldt meget i Øjnene. Længe stod Kamilla for dette Bæsen, som hun for sidste Gang betragtede, som havde bevist hende saa meget Bønskab, og som hun nu var istand til at bringe det fuldkomneste Offer. „Det er nok!“ sagde hun, og vendte det bekymrede Blik imod Himlen, „Livet er endt!“ Derpaa bøjede

hun sig ned, berørte med sine Læber Marys fyldige, blonde Løkker, og begjærligen indslugede de den brændende Taare, den Første, der i lang Tid var faldet fra hendes Dje. Kamilla vendte sig om, hun traadte tilbage til Barnets Bugge. „Lad mig,“ bad hun Pigen, „lad mig blot nogle Minuter være alene med Barnet,“ og endog den simple Pige blev rørt ved denne Stemme, ved den Ulykkeliges Skønhed; hun gik ind i Sideværelset. Kamilla knælede ved Siden af Barnet, hun hængte et kostbart Smykke om dets Hals, og ikke længer Herre over sine Taarer, strømmede de ustandseligen. „Gjør Dine Forældre lykkelige, kjære Barn,“ hviskede hun, „og nyd selv Himlens skønneste Lykke!“

Derpaa korsede hun med sin skønne Haand Barnets Bryst og Pande. Med denne Betsignelse vilde Kamilla gaae tilbage, da hun slog Døren til Siden og trak dem bævende til sig; thi William var sagte traadt ind igjennem den halvt aabne Dør. Han havde hørt de sidste Ord, seet hendes frygtelige Bevægelse, og ophidset ved det stærke Ridt opflammedes han af den dunkle Tanke, at hun elskede ham til Videnskab og vilde forlade ham; hans Kamp og endelige Sejer, hans møjsommelige

tilvundne Rolighed — Alt glemte han i det Moment, da den skønneste Kvinde laae for ham i den mest henrivende Stilling. Hans Væsens, hele Kar igjennem tilbagetrængte Hæftighed brød uopholdeligen frem, han kjendte ingen anden Medlidenhed, end den med sig selv, og ingen Følelse, uden endelig engang at være fri og lykkelig. Alligevel stod han nogle Øjeblikke stille, som om han maatte see, om Alt var virkeligt.

Ramilla læste med frygtelig Angst i hans vilde Blikke; paa at undvige var ikke at tænke, ogsaa havde Skræk og Forfærdelse ganske ladet hende gjenvinde hendes Fatning, hun var fuldkommen sikker paa sig selv.

William stod nu for hende, og med den Storm, der rasede i hans Indre, gjorde han hende hæftig bekendt med alle sine Følelser; han kaldte hende kold og uretfærdig og blev stedse hæftigere, da hun taug, og han dog i hendes Øie læste hendes Bevægelse. „Svar mig,“ udbroød han, „ved den Gud, paa hvem vi troe, tal!“

Ramilla kastede et Blik paa ham, det var et ubeskriveligt Blik, deri laae Afstød for dette Liv;

derpaa samlede hun sig og vilde gaae ind i Siderørelset.

William naaede hende ved Døren, dog i det Øjeblik, da han vilde omslynge hende, traadte hun skjælvende tilbage. Han greb i den tomme Luft og fra den anden Side af Stuen løb et fortvivlet Skrig.

Begge tilligemed Pigen ilede til, Sengeforhængen syntes med Anstrængelse trukket tilside, og Mary selv laae med brustne Øjne i den frygteligste Døds-kamp.

Med en Hæftighed, der opfyldte de Omkringstaaende med Gysen, løb Hallwill efter Hjælp; den kom, dog, som det syntes, forgjæves.

Den ankomne Læge erklærede, at han ikke kunde begribe, hvorledes dette Tilfælde var kommet, men at den unge Kones Liv var uden Frelse, da kun overvættes Omhu, den sømmeste Behandling og den største Rolighed, uden fremmed Indblanding, holdt hendes Tilværelses Traade sammen.

Som det syntes havde Kamilla ventet paa dette Udsagn. Hendes stive Blik fik Liv, og med vaklende Gang forlod hun Værelset.

Hallwill laae næsten fortvivlet over sin Kones Seng; man maatte gribes dybt af den Maade,

paa hvilken han bad hende, der Intet forstod, om at leve for ham. Da hendes Haand blev kold i hans, da hendes Bryst kun endnu af og til hævede sig, da udbredte sig tillige en saa mørk Nat over det blege Ansigt, at de Tilstædeværende kun med Gruen kunde betragte den Fulbændte. Med smertelig Stemme hørte man William uophørligen gjentage: „O min Mary, tilgiv mig, skjænk mig endnu et Blik af Din himmelske Blidhed, Din milde Godhed.“

Det var som om den Døde hørte denne Bøn; nogle Timer efter var hendes Pande saa klar og fri, og om hendes Læber laae et saa venligt Træk, som man har, naar Sjælen er fri for ethvert smerteligt Baand og hengivet til de sødeste Drømme.

William blev nu stille, og ogsaa udvortes mere rolig. Tidligt den tredie Dag blev Liget bisat, og da Hallwill vendte tilbage fra de Dødes dunkle Rige — faldt det ham for første Gang ind, at der endnu levede et Væsen, der skaanende formaaede at læge hans Saar. Han traadte til Vinduet og saae ud ad den Kant, hvor hans fremtidige Livslykkes Stjerne glimrede; — Døren gik op, og en Tjener fra hende, hvem han tænkte paa, overrakte ham et Brev. — William gittrede, saa han

maatte holde sig. „Er hun borte?“ spurgte han neppe forstaaeligt. Mennesket saae til Jorden, dog da han bemærkede Hallvills tiltagende Qual, rystede han medlidende Hovedet, viste paa Brevet og gik. Hallvill brød det og læste Følgende:

„Til Mylord Hallvill!

„J Begreb med at forlade dette Land, for i Syden at tilbringe Resten af mit glædetomme Liv, har jeg kun endnu det sidste Ønske, i Deres Hjerte at oprejse mig et varigere Mindesmærke end Eiden=skabens; jeg mener nemlig: Agtelsens. De elskede mig paa en Tid, da Deres Pligter vare i bestandig Strid imod Deres Følelser; dog maa det ikke bedrøve Dem, dengang ikke at torde tilbyde mig et frit Hjerte. Jeg havde berøvet mig selv Livets højeste Lykke, thi jeg er Alvora Sannera. Masken er falden, derfor hør mig denne Time, hvorledes jeg ved egen Brøde er kommen til den Fortvivlelse, der har grebet min Sjæl.

„Tidligt berøvet mine Forældre, kom jeg i Huset hos min Onkel, hvis Haardhed forbittrede mig min Ungdom. Min Formue og mit Udvortes bragte ham til at bestemme mig for sin Søn, der dengang var paa Rejser. Denne Beslutning og hans Haard-

hjertethed fjærnede mig fra alle Mennesker, fra enhver Selstabelighed, fra alle Glæder; mit Hjerte udfoldede sig i Bitterhed og Mistro, og alle mine Lidenstaber, mine hæftigste Ønster lærte jeg tidligt at betvinge. Jeg lagde mig efter Musik og fremmede Sprog, og Musikken aabnede mit stakkels Hjerte for den hæftigste Længsel. Paa denne Tid faldt min Ønkels forbudne Kjærlighed paa denne Georgia, der endnu er hos mig, hun hengav sig til den rige Mand, og da det gjorde hende ondt for min Skjønhed, søgte hun at gøre min Lod taaleligere.

„Da, Hallvill, saae jeg Dem. To Gange hvilede mine Øjne, iblandt en utallig Masse af Mennesker, paa Dem, og alle hemmelige Ønster stode glødende i lys Klarhed for min Sjæl. — De skulde blive min Ungdoms Frelser. Med Georgias Hjælp skrev jeg hint ulykkelige Brev til Dem. Min Stoltshed, min Gresfølelse modsatte sig ikke, thi jeg torde haabe, at gøre den Mand, jeg elskede, usigelig lykkelig, og som hans Ægtefælle, vise ham mit Hjertes fulde Værd. De kom ikke; Intet om den Marter, at leve under saadanne Betingelser. Dog da jeg erfoer, at Deres Venner grusomt havde saaret min Stolthed, søndertraadt min Ære, tilintetgjort

mit gode Rygte, — da, Hallvill, havde jeg ganske opgivet Dem, thi jeg agtede Dem ikke meer.

„To Dage efter kom min Onkels Søn; han syntes at elske mig, og jeg havde bestemt at give ham min Haand. Dog da han siden erklærede, at jeg var uværdig til at hedde hans Egtesælle, da min Onkel derfor forbød mig sit Huus, da han holdt Halvdelen af min Formue tilbage, som Skadesløsholdelse for den Omfarg, han havde havt for mig, — da irrede jeg fortvivlet om i Roms Gader. Hallvill! — Peterskirken var paa denne Tid menneketom, — Hallvill, skjælv ikke! Den Ulykkelige, som Mennekene havde udstødt, havde ingen Medlidenhed med sig selv; — hun kastede sig paa Altertrinene og svor med den frygteligste Eed, aldrig at gjøre en Mand lykkelig. Ingen stærk Arm skulde omslynge dette Liv, ingen fremmed Mund berøre mine Læber, og hvem som nærmede sig mig med Omhed, skulde mine Undigheder gjøre grændseløs elendig, som jeg selv var. —

„Min Willie og Tilfældet forenede sig, — jeg saae Dem igjen, Hallvill; en blid Engel stod ved Deres Side, og for denne Engels Skyld var enhver Hævn forglemt. Dog da jeg lærte at kjende Dem ganske, alle Deres elskværdige Egenskaber, Deres

højmodige Handlinger, da jeg følte, at Deres Livs Fred var forstyrret ved mig, — da besluttede jeg, at rive mig løs fra Dem. Men først maatte jeg vide dem lykkelig. — Dog for at De kunde beholde et venligt Minde om mig, lærte jeg den Hensjovede saa mange Smaating, der vare mig ejendommelige.

„Jeg har ikke meer at sige Dem, Hallvill, thi mine Ønsker ophøre her. De vil ikke gjøre noget Forsøg paa at gjensee mig, thi imellem os staaer en dobbelt Brøde. Naar Deres Datters Forstandskræfter udvikle sig, saa fortæl hende om mig, som om en meget ulykkelig Kone, der da — var overbevist derom — allerede har fundet den evige Ro. —“

„Kamilla.“

Ubevægelig sad William og stirrede længe paa det ulykkelige Blad; en halv Time blev han vel siddende saaledes, men imidlertid fik hans stive Træk atter Udtrykket af indre Tilfredshed; han stod op, for at gaae ind i sit Værelse. Der saae man ham flere Timer skrive, udstæde Regninger og udbetale Penge; ogsaa gav han endnu nogle Enker betydelige Gaver. Henimod Aften gav han den Tjener, som han holdt mest af, en Billet til Kamilla, og da Budet jog igjennem Alleen, hørte man i

Hallvills Bærelse et Skud, og da Folkene ilede til, laae deres menneskefjærlige Herre død i sit Blod. Det Bryst, der havde tænkt, følt og lidt saa meget, var gjennemboret af en Kugle.

Hallvills Brev kom Marquisen ikke uventet; hun havde haabet paa et sidste skriftligt Levvel; dog da hun læste, bedækkede Dødens Farve de iforvejen blege Kinder, og asmægtig sank hun tilbage.

Georgia tog Bladet og læste:

„Naar De modtager disse Linier, har jeg endt. Da De skrev Deres Brev til mig, kunde det ikke være Deres Alvor, at De troede, jeg vilde overleve det. Nej, Kamilla, saa grusom er De ikke! Jeg dør! — Min Haand zitterer ikke, idet jeg skriver dette; heller ikke er min Kind blegere; jeg venter hinsides dette Livs Grændse en fremmed Verden, hvor jeg gjenfinder Dig, Du uendeligt Elskede, i den højeste Skjønheds Følge.

„Du synes skabt til at være lykkelig og gjøre lykkelig; en evig Villie besluttede det anderledes; — thi da jeg ikke har Mere at haabe eller ønske, vil jeg fæste at min Tro til en himmelsk Gjengjeldelse. Jeg er ikke saa u lykkelig, thi Kamilla, Du har elsket mig, og jeg tager Din Kjærlighed med mig i

min mørke Grav. Jeg havde allerede herved tænket være salig og jeg har berøvet mig selv mit Livs Fred; Intet meer derom!

„Min Datter vil være Din, Du vil for min Skyld leve for hende.

„Den sidste Taare, der er faldet paa dette Blad, bringer Dig min kjønneste Hilsen. — Beed for mig!

„William.“

Da Kamilla var kommen fuldkommen til sig selv, læste hun igjen Billetten og atter igjen. Morgen efter førte hun til den elskede, døde Mand. Hun blev længe ved Liget; da hun kom tilbage, vidnede hendes Ansigt om at hun havde grædt. Hun tog Barnet med sig, og en Maaned efter rejste hun til Madrid, hvor hun allerede ventedes i Ursulinerindernes Kloster.

Kun een Gang endnu besøgte hun Williams ensomme Grav; hans Hvilested var, efter hans Anordning, i Haven, paa et dunkelt Sted, som Kamilla havde elsket, og hvor Mary havde ladet opkaste en Græsbænk. I den tykke Teg, der stod her, skar Kamilla sit Navn og den Dag, hun havde været der; derpaa tilvinkede hun med sit hvide Bommelørklæde det kjære Sted et sidste Leveel, og

med vaklende Skridt forlod hun Haven, som hun aldrig igjen saae.

Snart efter blev Georgia gift i Madrid. Hun plejede den lille Marina i hendes spæde Barn-dom, og vaagede ogsaa siden over hendes Skjønhed og hendes Sæder.

Kamilla levede et heelt Aar som Novice i Klosteret; derpaa aflagde hun det hellige Løfte, og Ordenens strænge Regler virkede velgjørende paa hendes Hjerte. Hun havde Tilladelse til, fire Gange om Aaret at see den lille Marina, og de Timer, i hvilke hun nød denne Lykke, gave hendes Liv endnu stedse nogen Tillokkelse. — Kun een Gang endnu leed hun en hæftig Rystelse, men det var ogsaa den Sidste.

Kirken, der hørte til Klosteret, blev oppudset, gamle Malerier bleve opfriskede med nye Farver, og Klosterets Skytspatronesse „den hellige Ursula“ blev endog nymalet.

Imedens dette skete var det forbudet Nonnerne, paa visse Tider at besøge Kirken; og kun naar Af-tenen stille hvilede over Egnen, blev det dem tilladt, at flygte med deres Følelser til Helligdommens Indre.

Det var en trykkende, maaneløs Nat; Nonnerne kom Klokken elleve tilbage fra Bedesalen, for at gaae til deres Celler. Kun Kamilla listede sig ubemærket af de Andre ned ad den dunkle Gang, for endnu at spadserere i Haven. Døren, der fra denne Side førte til Kirken, stod tilfældigvis aaben; det svage Skin af den evige Lampe faldt hende dømmende imøde, det var saa stille, saa roligt, — Kamilla droges uvilkaarligen derind. Sagte gik hun langsmed de kolde Bæge; den næsten uddøde Sands for Kunsten vaagnede hos hende, og med vemodig Glæde betragtede hun de begyndte Tegninger og Malerier. Idet hun stod saaledes, rørte Noget sig; det var — hun saa tydeligere — en mandlig Skikkelse, der stod foran det neppe begyndte og kun i sine Omrids kjendelige Billede af den hellige Ursula. Alligevel stod denne Skikkelse, med Armene overkors, ganske indhyllet i sin Kappe, med Hatten dybt ned i Ansigtet, for disse skizzerede Træk, som forstenet.

Kamilla lod Sløret falde; uvilkaarligen traadte hun et Par Skridt nærmere, og det natlige Syn vendte sig.

Den Fremmede syntes overordentligen forbau-

jet ved Synet af hende, han foer sammen, stammede uforstaaelige Toner og zittrede mærkeligen.

Kamilla vilde gaae, da fattede han sig og traadte bestemt henimod hende.

„Jeg seer,“ sagde han med bævende Stemme, „jeg seer, min Ulykke har bekjæmpet min onde Skjæbne, thi det Dnske, endnu engang at see Kamilla, efterat hun har forladt Verden, er mig tilstaaet. Jeg har en Bøn til hende, hun vil ikke være haardere end Himlen! Hæv“ — bad han — „hæv dette Slør, hæv det blot to Minuter, og jeg har affundet mig med Livet. —“

Camilla stod ubestemt. „Hvis Nogen“ svarede hun blødt, „forhen har taget Deel i mit Udvortes, da maa han forglemme mine Træk, thi jeg er ikke meer skøn. Dog heller ikke De er lykkelig, hvad De end bestemmer, De har en hellig Ret til at fordre!“ — Med disse Ord hævede hun Sløret, Kampens Skin faldt i hendes Ansigt, og det brændte af en længe ikke meer følt Bevægelse.

Manden sank for hendes Fødder. „Jeg seer Dig, himmelske Dvinde, som jeg har baaret Dig i min Sjæl!“ raabte han, Kappen sank ned, Hatten faldt paa Jorden og man saae den ædle Skikkelse.

„Walter!“ raabte Kamilla, „for Guds Skyld, hvad kan De ville,“ og forstrækket traadte hun tilbage.

Men han stod op. „Saaledes see vi hinanden igjen,“ sagde han med tonløs Stemme — han standsede. „Lev vel!“ raabte han smertelig, „beed for mig!“ og hans Fodtrin gjenlød gyseligen i den øde Hvelving, da han forsvandt.

Nogle Maaneder efter var Kirken fuldendt; Abbedissen gik med sine Nonner derind, for at bede. Da de havde bedt til Gud, hilste de for første Gang den hellige Ursula; Alles Blik hæftedes paa det fuldendt skjønne Maleri, dog jo meer de saae, des klarere blev dem den overordentlige Lighed imellem deres Skytspatronesse og den fromme Søster Kamilla.

Og det var virkeligen saaledes; Kamilla maatte vemodig tilstaae, at hun levede evigt i dette Billede. Da de andre Nonner med from Kjærlighed knælede for den Hellige, sank hun rystet ned og bad for Hallwills og for Walters Fred.

Da de gik ud, kom en smuk Dreng med Malerredskaber igjennem den yderste Dør. „Siig Maleren Walter,“ hvistede Kamilla, „at en Nonne

har bedt for ham paa dette Sted." Siden den Tid hørte hun ikke meer fra den stakkels Walter.

Kamilla havde endnu den Lykke, at give sin Marinas Haand til en ædel Mand, der blev lykkelig med hende, og med hvem hun var lykkelig. Derpaa døde hun en rolig Død, agtet af Abbedissen og begravet af sine Medsøstre. — Marina! mindedes med Kjærlighed sin anden Moder. —

(Fra: Der Freimüthige, Aug. 1832.)

Napoleon som Examiner.

En Dag vilde den første Consul ride paa Jagt, og den tjensthavende Adjutant traf, idet han gik over Gaarden i Malmaison, et smukt, velvorent og velklædt ungt Menneſke, paa hvem man kunde ſee, at han var af god Familie og havde nydt en god Opdragelſe. Han havde lænet ſig til et Skilderhuus ved Indgangen til Stakittet; betragtede med en vis Uro Slottet og ſyntes at ſøge Noget, til hvem han

kunde henvende sig. Adjutanten, Lacuée, om jeg ikke tager fejl, traadte hen til ham, og spurgte ham venlig, om han ønskede Noget. Det unge Menneske vaagnede af sine Drømme og svarede, uden at see op: —

„Åh, min Herre! jeg ønsker Noget, som efter Alles Sigende skal være umuligt, og dog døer jeg, hvis jeg ikke opnaaer det: jeg ønsker at see den første Consul. Jeg vilde gaae ind i hin Gaard, men man afviste mig grovt. De spurgte mig om jeg havde en Rendez-vous — en Rendez-vous! — naar jeg havde En! jeg troer, med en tilbødt Elskerinde vilde mit Hjerte ikke banke saa levende, som naar det var med den første Consul. Jeg maa tale med ham.“

Og det unge Menneske kastede, uden at see paa Herr Lacuée, sine store sorte Dine, hvori Taarer skinnede, paa Glottet. Lacuée holdt meget af alt Usædvanligt. Ynglingen med det udtrykfulde Ansigt, Ildblikket og den bevæget zittrende Stemme, opvakte strax hans Deeltagelse; han saa i dette Sammentræf et romantisk Eventyr, nærmede sig altsaa endnu meer til Ynglingen og sagde: „hvad vil De den første Consul? Jeg kan meddele ham

Deres Ønske, hvis det er fornuftigt. Jeg er den tjensthavende Adjutant."

— „De, min Herre!" — svarede Ynglingen, og greb med Henrykkelse *Lacué's* Haand — „De er hans Adjutant? Naar De vidste, hvilken stor Tjeneste De kunde bevise mig! Før mig til ham."

— „Hvad vil De ham?"

— „Jeg maa tale med ham, . . . det er en Hemmelighed."

Lacué betragtede endnu engang den Bedende, overbeviste sig om, at han ikke var farlig, tog ham altsaa ved Armen og førte ham ind i den indre Gaard. I dette Øjeblik kom *Duroc* og *Junot* tilbage fra Paris, steg af Hestene og hilste Deres Kamerat. Denne fortalte dem sit lille Eventyr, og *Junot* spurgte: „De vil virkelig indføre det unge Menneske, endog uden at vide hans Navn?" traadte derpaa hen til Ynglingen og sagde til ham, at den første Consul var rigtigtnok meget let tilgængelig, men han maatte vide, hvad der førte Enhver til ham, og hans Omgivelser kunde dog umuligt melde ham Noget uden Navn.

Ynglingen rødmede som en ung Pige, og svarede derpaa, efterat han havde nævnet sig: „De

har Ret, Herr General! Min Fader lever paa Landet; hans Kundskaber vare tilstrækkelige til, alene at undervise mig, og han gav mig en Opdragelse, der skulde forberede mig til det Maal, jeg vilde opnaae — at blive optagen i den polytechniske Skole. Tænk Dem altsaa, Herr General, hans og min Sorg, da vi kom til Abbé Bossu, der alene kunde bestemme Optagelsen, og han vægrede sig ved at examinere mig, da han havde erfaret, at jeg kun var undervist af min Fader og ikke havde haft nogen Professor til Lærer. — „Hvad gjør da det“ — sagde jeg til ham — „naar jeg blot veed, hvad jeg behøver at vide?“ men han blev ubøjelig og lod sig ikke overtale til at gjøre mig eet eneste Spørgsmaal.“

— „Men“ — spurgte Duroc, med sin sædvanlige Venlighed — „hvad skal da den første Consul gjøre? Det er en Regel, der gjælder for Alle. Hvad forlanger De af ham?“

— „Han skal examinere mig“ — svarede Inglingen ganske naiv. — „Og jeg er overbevist om, at han vil finde mig værdig til at dele Arbejde med de unge Mennesker, af hvilke han vil danne Of-

ficerer, der ere dulige til at udføre hans store Planer."

De tre Krigere saae smilende paa hinanden og troede, at Ynglingen med Ildblikket kunde vel være Consulen behagelig. Duroc begav sig altsaa til ham. Napoleon smilede og sagde: „og den unge Kar ønsker altsaa at blive examineret af mig selv? Hvorledes er han kommen paa det Indfald? Det er besynderligt!" Han strøg sig smilende om Hagen og spurgte derpaa: „Hvor gammel er han?"

— „Jeg veed det ikke, min General! Han seer ud til at være 17, 18 Aar."

— „Lad ham komme ind."

Duroc førte Ynglingen ind. Der laae et besynderligt Udtryk i hans Ansigt; den højeste Lykke spejlede sig i hans Ildblikke, der maalte den første Consul fra Øverst til Nederst. Det syntes, som hans Liv afhængte af det første Ord af Napoleon, der endelig med det behagelige Smil, som han kunde antage, naar han vilde, gik hen til ham og sagde: „nu, unge Mand, De vil altsaa examineres af mig?"

Ynglingen zittrede af Glæde og kunde ikke svare, han saae paa den første Consul, men sagde

Intet. Napole on kunde hverken lide den ufor-
 skammede Kjæthed, eller den frygtsomme Blyhed,
 men her saa han, at Ynglingen ikke kunde tale,
 fordi hans Sjæl taledede for højt, og han forstod ham
 og sagde:

„Kom først til Dem selv; De er ikke rolig nok
 til nu at kunne svare mig; jeg vil først beskæftige
 mig med mine Anliggender, derpaa ville vi igjen
 tage fat paa Deres.“

— „Seer De det unge Menneſte?“ — sagde
 den første Consul til Junot, idet han traf ham
 hen ved et Vindue — „havde jeg tusinde Gaadanne,
 saa var Verdens Erobring kun en Spadseretour —“
 Og han vendte Hovedet til Siden, for at betragte
 Ynglingen, der stod hensunken i Eftertanke, og
 sandsynligvis ved sig selv gjentog Alt, hvad man
 kunde spørge ham om. En halv Time efter begyndte
 Examen, hvori den unge Mand bestod overordent-
 ligt godt.

— „Og De har blot haft Deres Fader til Læ-
 rer?“ — spurgte den første Consul studsende.

— „Ja, min General! men han var en god
 Lærer, fordi han ikke tabte det Maal af Sigte, at
 opdrage mig til en Borger, der engang kunde blive

sit Fødeland nyttigt og især følge den store Bestemmelse, han venter af Dem."

Junot fortalte siden, at de alle Tre havde studset over det næsten prophetiske Udtryk i Ynglingens Ansigt ved disse Ord, og den første Consul var især bleven overrasket.

— „Jeg vil lade Dem gives et Ord, der skal aabne Dem Indgang i Helligdommen" — sagde Bonaparte endelig, gav Junot et Blik at skrive, men betænkte sig og sagde: „nej, jeg vil selv skrive."

Han tog en Pen, kastede nogle Ord paa Papi-ret og gav det til Ynglingen, der stak det til sig med et triumpherende Blik.

Neppe var han kommen tilbage til Paris, før han begav sig til Abbé Bossu, der strax raabte ham imøde: „hvad vil De her? Her er slet ikke Noget for Dem at gjøre."

Men Ynglingen havde en Talisman, der virkede som en Tryllestav, holdt den over Hovedet, for at lade den falde meer i Djæne og gav den derpaa til Abbé Bossu, der læste:

„Herr Bossu vil optage Hert. Jeg

har selv examineret ham og holder ham værdig til at optages i den polytechniske Skole. — Bonaparte."

Theori og Praxis.

I Paris er just udkommen en Bog: „Den Kunst at forlænge det menneskelige Liv." Manuskriptet er efterladt af en ung Mand der døde i sit 24de Aar.

Jeg skal aldrig gjøre det meer.

Et Barn paa omtent 4 Aar faldt i Glasgow ned fra tredie Etage. Binden, der blæste stærkt, fyldte Klokken, det havde paa, og holdt det som en Faldskjærm i Luften. Barnet naaede langsomt Jorden, uden at komme til Skade, kun blev Huden paa Knæet noget skrabet. Moderen ilede, ude af sig selv af Skræk, ned af Trappen, styrtede ud paa Gaden, og var fast overbevist om den lille Sønns Død. Men denne stod allerede igjen paa sine Been, saae venlig paa sin Moder, af Frygt for at faae Riis, og sagde: „Be'er om Forladelse, kjære Moder! Jeg skal aldrig gjøre det meer!"

Malerlikt.

Et stort Antal Subskribenter paa Nationalgalleriet (en Samling Afbildninger af berømte engelske

Mænd og Qvinder) yttrede det Ønske for Udgiveren, at han ogsaa vilde optage Lord Byrons Enkes Portrait i Samlingen. Udgiveren spurgte hende, om hun vel vilde bekvemme sig til at sidde for en Maler. Ladyen tog Spørgsmaalet ilde op og afflog Bønnen rentud; Anmodningen blev gjentagen og Damen svarede, hun vilde ikke høre Mere derom. Udgiveren, der ærgrede sig over denne Egenfindighed, besluttede, paa en anden Maade at naae Maalet. Han overdrog en udmærket Maler, at anvende Alt, for at erholde et Portrait af Lady Byron. Denne tog sin Tilflugt til en List. Han udkastede en Skizze, der lignede Damen, men fremstillede hende som meget hæslig. En Ven paatog sig, at lade Ladyen see denne Skizze. Man kan tænke sig, hvor meget hun kom i Brede, da hun saa de smaae hæslige Øjne, den affrøelige Næse og den ubehagelige Mund. Hvilket smukt Fruentimmer gad vel synes hæslig i Efterverdenens Øjne; Lady Byron kunde desuden heller ikke tillade, at Folk troede, at Lord Byron havde havt en saa slet Smag; hun rev altsaa Skizzen itu og sad for Maleren.

Med et Strikketøj, til en Dame.

Naar Damer strikke,

Behøves ikke,

Der paa at tænke,

Der Anden lænke.

(Her mener jeg

Naturligt ej

Dem, som ej have

Den Herrens Gave,

Som And vi kalde.) —

Ved Strikketøj

Maa Tanken falde,

— Tit op den fløj —

Paa Dit, paa Dat,

Som er passeret,

Som har besat

Ands-Revieret.

Naar Damen strikker,

Med Pinde stikker,

Snart tænker hun

Paa — —

hold Din Mund!

Vil Du afløre,
 Om end Du kan,
 Hvad ej udføre
 Bør nogen Mand:
 En Dames Tanker,
 Der ofte vanke
 I Regioner
 Tit lidt vel høje, —
 Regn ej saa nøje,
 Hvor Engle throner.
 — Thi Pige søger Pige,
 En Engel og en Pige! —
 Som tit og dvæler
 Ved Jordelivet,
 Fra Fortid stjæler,
 Hvad der blev givet,
 Af kjære Minder,
 Som — ogsaa svinder;
 Af Fremtid gjætter
 Den bedste Tid,
 Med Tillid sætter
 Til den sin Lid;
 Med Tanker raske — — —
 Der falbt en Maske —

Men det maatte kunne hænde,
 At man havde tænkt paa Alt,
 Og ej kunde endevende
 Tanken godt, hvad eller galt.
 Skulde Sligt Dem arrivere,
 — Det var sandelig Malheur —
 Skulde Tanken echappere,
 Hvad De har at gjøre, hør:

udi hver en Hungersnød,
 For at flye den visse Død,
 Griber man, hvad ellers vrages,
 Liden Krumme selv fremdrages:
 Findes altsaa Andet ej,
 Gjør mig da den Være:
 Tænk et Djebliø paa — mig;
 Vil De ej —
 — saa lad det være!

Indhold.

	Side
Fyrsterne af Saalburg. Kronet Priisnovelle af Dr.	
Friedrich Pauer	5
Faderens Skud. Af Leopold Schefer	107
Kong Ferdinand af Neapel	121
Lil Lina	126
Den gamle Skat. Novelle af Ludvig Tieck	129
Bryllup og Fortovelse. Fortælling af Heinrich Smidt	266
De hemmelighedsfulde Kasser. Af Emil Jacobi	503
Kamilla. En Novelle	321
Napoleon som Examinator	371
Theorie og Praxis	578
Zeg skal aldrig gjøre det meer	—
Malerlist	—
Med et Strikketøj, til en Dame	580

THE
HISTORY OF
THE
CITY OF
NEW YORK

From the first settlement of the Dutch in 1624 to the present time. By John Smith, Esq. of the City of New York. In two volumes. The first volume contains the history from 1624 to 1789. The second volume contains the history from 1789 to the present time. The first volume is divided into three parts. The first part contains the history from 1624 to 1674. The second part contains the history from 1674 to 1724. The third part contains the history from 1724 to 1789. The second volume is divided into two parts. The first part contains the history from 1789 to 1839. The second part contains the history from 1839 to the present time. The first volume is illustrated with many fine engravings. The second volume is illustrated with many fine engravings. The first volume is bound in leather. The second volume is bound in leather. The first volume is priced at 10s. The second volume is priced at 10s. The first volume is sold by all booksellers. The second volume is sold by all booksellers.

